

TỰ DO NGÔN LUẬN

Ban biên tập:
Lm Phan
Văn Lợi,
Lm Nguyễn
Văn Lý,
Nv Nguyễn
Xuân Nghĩa

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Biểu tình ôn hòa : tội gây rối trật tự công cộng !!!

Làn sóng biểu tình toàn quốc hôm 10-06-2018, một cuộc xuống đường rầm rộ chưa từng có dưới chế độ CSVN kể từ năm 1975 quả đã gây chấn động cho nhà cầm quyền Hà Nội. Dem Luật Bán nước mang mỹ danh Luật Đặc khu và Luật Bịt miệng mang mỹ danh Luật An ninh mạng ra thách thức toàn dân, đám chóp bu ở Ba Đình đã có dịp thấy lòng yêu nước của nhân dân bùng lên dữ dội. Hàng trăm ngàn người đã xuống đường ở Sài Gòn, Đồng Nai, Bình Dương, Mỹ Tho, Bình Thuận, Khánh Hòa, Nha Trang, Đà Nẵng, Nghệ An, Hải Dương, Hà Nội,... Không chỉ là những tiếng hô: "An ninh mạng, Bịt miệng dân!" "Không Trung Quốc! Không đặc khu kinh tế!", "Vi độc lập, phản đối Luật Đặc khu! Vi tự do, phản đối Luật An ninh mạng!"... mà cả tiếng hét "Đả đảo bọn bán nước", "Đả đảo cộng sản bán nước", "Đả đảo Việt gian cộng sản!". Đúng như lời Tt. Nguyễn Xuân Phúc đã dự kiến trước đó hôm 04-06 tại hành lang Quốc hội: "Những làn sóng khủng khiếp!"

Nhưng với bản chất độc tài đảng trị và tính khí sát máu bạo tàn, di truyền từ lãnh tụ tiên khởi Hồ Chí Minh, với tâm trí ngày đêm ám ảnh chuyện bị nhân dân lật đổ và hỏi tội, Nguyễn Phú Trọng và bộ Chính trị đã ra tay ngay Chúa nhật tiếp đó 17-06 ở Sài Gòn. Một cuộc trấn áp hung bạo nhắm vào nhân dân đã diễn ra tại công viên Tao Đàn, mà nay đi vào lịch sử với cái tên mới "Công viên Tao Đàn Áp" (hay Công viên Tao Đập). Ở đó, lịch sử ngàn đời của dân Việt chứng kiến và ghi nhớ sự điên cuồng của một bầy quỷ, quỷ đỏ. Hàng trăm công an mặc luôn sắc phục chứ không chỉ thường phục, cùng với cả ngàn tên khác mang bản chất côn đồ hay côn đồ chính hiệu, dựng nhà tù đã chiến gom những thường dân vô tội bị nghi biểu tình lại đánh tập thể. Người bị gãy răng, người bị sưng má, người ho ra máu, người xỉu tại chỗ, người bị chấn thương sọ não, người phải vào thẳng bệnh viện... Cả những cụ già, thiếu nữ và trẻ em, chúng cũng chẳng chừa. Không chỉ các nam công an, cả nữ công an cũng tham gia gào thét tục tĩu, chửi bới mày tao với người lớn, và đánh dân một cách man rợ bằng nắm đấm, đế giày, dùi cui, mũ sắt, công thép và bằng bất cứ vật gì cứng trong tầm tay. Biết rằng mình đang phạm pháp, chúng vẫn ứng xử như một bầy thú hoang điên dại.

Nhưng đây chỉ là đòn phủ đầu chốc lát của đám lãnh đạo Cộng sản. Cần phải giáng cho bọn thảo dân những đòn trừng phạt dài ngày hơn, để chúng biết thế nào là cái giá của việc xuống đường biểu tình, để chúng biết thế nào là "lẽ độ" khi dám thách thức đảng và nhà nước !

Do đó, vào các ngày 12 và 23-07 vừa qua, tòa án tỉnh Bình Thuận đã đưa ra xét xử và tuyên án 2 đợt gồm 17 người ở thành phố Phan Thiết và huyện Tuy Phong, tỉnh Bình Thuận, với cáo buộc "gây rối trật tự công cộng" khi họ tham gia cuộc biểu tình phản đối hai dự Luật Đặc khu và An Ninh mạng hôm 10 và 11 tháng 6. Tổng cộng gần 30 năm tù giam giáng xuống trên những cư dân mà từ nhiều năm nay đã điều dưỡng cuộc sống vì khí, nước, đất ô nhiễm do những nhà máy nhiệt điện, vì hải sản chết dần hay cạn kiệt do thói vô trách nhiệm của đám quan quyền địa phương.

Mới nhất, một tòa án ở tỉnh Đồng Nai hôm 30-7 đã tuyên phạt từ 8 tháng đến 1 năm 6 tháng tù cho 15 người biểu tình chống hai dự luật gây tranh cãi nói trên hôm 10-06. Cùng bị xét xử còn có 5 người khác nhận mức án thấp hơn là 1 năm cải tạo không giam giữ do "đang nuôi con nhỏ". Nhà cầm quyền khép những công dân này vào tội "gây rối trật tự công cộng". Theo cáo trạng, nhóm bị cáo –thuộc số hơn 200 người tham gia biểu tình và hơn 100 người bị bắt hôm ấy– đã "gây náo loạn", "cố tình chặn đường" và "làm ách tắc giao thông" trên một tuyến quốc lộ. Điều đặc biệt –nhưng thường thấy trong các phiên tòa chính trị tại VN– là gia đình các bị cáo không mời được luật sư bào chữa, cũng chẳng được cho vào tòa tham dự.

Linh mục Nguyễn Duy Tân, chánh xứ Thọ Hòa, huyện Xuân Lộc, tỉnh Đồng Nai, người từ lâu nay không ngừng lên tiếng cho tự do tôn giáo và dân chủ nhân quyền một cách mạnh mẽ và độc đáo, lần này có một số "con chiên" (giáo dân) nằm trong hàng ngũ bị tù. Ông đã nhận xét về những bản án mà tòa tuyên cho các biểu tình viên ở thành phố Biên Hòa như sau: "20 người này biểu tình ôn hòa, bày tỏ chính kiến để nhà nước biết lòng dân. Nhưng mà cộng sản cướp quyền của công dân, quyền biểu đạt ý kiến, quyền biểu tình. Và họ đưa ra bản án này nhằm hù dọa để đừng có ai đi biểu tình, bày tỏ chính kiến, để họ toàn quyền độc ác cai trị Việt Nam" (theo RFA 30-07). Ông cũng nói với đài VOA cùng ngày: "Với cái mức án đó, cộng sản họ muốn hù dọa những người đi biểu tình ôn hòa. Đó là mức án phi nhân, một mức án tước quyền công dân, tước quyền biểu lộ chính kiến, tước quyền biểu tình của công dân. Bây giờ nhà cầm quyền độc tài lại cướp luôn quyền công dân đó, và họ vi phạm nhân quyền". Ông còn thêm: "Cũng không nên phạt tiền [các bị cáo] vì đó là quyền công dân. Họ đang giúp đất nước khỏi rơi vào tay giặc Tàu", sau khi một số thân nhân các bị cáo bày tỏ với VOA rằng căn cứ theo luật về tội gây rối, việc làm của họ không gây hậu quả nghiêm trọng nên chỉ đáng bị phạt tiền dưới 1 triệu đồng, thay vì phải đi vào ngục.

Thấy đây là một sự kiện báo hiệu một vấn đề quan trọng, Hội Cựu Tù nhân Lương tâm Việt Nam cũng lập tức ra Tuyên bố "Kết án người biểu tình ôn hòa là vi phạm quyền con người" với những lời nhận xét như sau: "Người dân có quyền tụ họp cùng nhau để cổ xúy và bảo vệ quyền con người thông qua hình thức phản đối ôn hòa hay bày tỏ quan điểm của mình. Nhà nước có nghĩa vụ chủ động, bảo đảm rằng người dân có thể thực hiện quyền biểu tình ôn hòa hay bày tỏ chính kiến mà không bị đe dọa, quấy nhiễu hay đánh đập. Quyền tự do tụ họp ôn hòa là một quyền căn bản của con người được thực hiện bởi các cá nhân, nhóm, hội đoàn độc lập (không giấy phép), hội nhóm hợp pháp hay các thành phần thiểu số khác. Việc bảo vệ quyền tự do tụ họp ôn hòa giữ vai trò cốt lõi tạo ra một xã hội đa nguyên và bao dung khiến các tầng lớp xã hội có tín ngưỡng, phong tục, chủ trương khác nhau có thể sống trong hòa bình"

Tuyên bố xác định rõ: "Thuật ngữ "ôn hòa" được hiểu bao gồm các hành động có thể gây ra bức bối, phiền lòng hay ngay cả làm cản trở các hoạt động sinh hoạt của bên thứ ba. Người tham gia biểu tình cần phải tiết chế hành động bạo lực. Sự sử dụng bạo lực của thiểu số sẽ không mặc nhiên đưa đến kết luận rằng đó là biểu tình bạo lực. Những cuộc biểu tình có sự phản kháng thụ động chống lại hành động vũ lực thì có thể xem như ôn hòa. Một thí dụ khác, một biểu tình viên không dùng

GIẢI NHÂN QUYỀN VIỆT NAM 2008 GIẢI TRUYỀN THÔNG LIÊN MẠNG 2011

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01**▶ **Biểu tình ôn hòa: Tội gây rối trật tự công cộng !!!**
- Trg 03**▶ **Tuyên bố v/v đàn áp CTS Hứa Phi và Mục sư Đinh Diêm.**
-Hội đồng Liên tôn Việt Nam.
- Trg 04**▶ **Kết án người biểu tình ôn hòa là vi phạm quyền con người.**
-Hội Cựu Tù nhân Lương tâm.
- Trg 06**▶ **Tâm thư 2 gởi ông Chủ tịch Nước về tình hình Đất nước.**
-Giám mục Hoàng Đức Oanh.
- Trg 07**▶ **Đất nước đang lâm nguy. Lời kêu gọi của...**
-Giám mục Nguyễn Thái Thành.
- Trg 08**▶ **Vấn đề lớn hơn "treo ảnh ông Hồ"**
-Phóng viên Tin Mừng Cho NN.
- Trg 09**▶ **Đại nạn Trung Hoa: Nanh vượt Trung Cộng.**
-Trần Gia Phụng.
- Trg 12**▶ **Trung Cộng đang đuổi sức trong cuộc chiến thương mại.**
-Nguyễn Ngọc Sáng.
- Trg 13**▶ **Lệnh trời tay người lính.**
-Phạm Đình Trọng.
- Trg 17**▶ **Một status buồn, rất buồn...**
-Trần Đức Anh Sơn.
- Trg 18**▶ **Thư ngỏ gởi Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng.**
-Kha Lương Ngãi.
- Trg 20**▶ **Bộ Công an: Các tổ chức phản động ráo riết chống phá Luật...**
-Á Châu Tự Do.
- Trg 21**▶ **Nhồi sọ và định hướng..**
-Nguyễn Minh Tâm.
- Trg 23**▶ **Bán nước là tội nặng nhất. Không phản đối bán nước là...**
-Tiếng Kêu Trong Sa Mạc.
- Trg 25**▶ **Từ không minh bạch đến cận cảnh vỡ Quỹ Bảo hiểm Xã hội...**
-Phạm Chí Dũng.
- Trg 27**▶ **"Nhân đạo xã hội chủ nghĩa" là gì?**
-Trần Thành.
- Trg 28**▶ **Giấc mơ nhân phẩm: Chỉ toàn gây và đá.**
-Nguyệt Quỳnh.
- Trg 29**▶ **VN, một nhà nước khủng bố.**
-Song Chi.
- Trg 31**▶ **Báo chí "câm miệng", vụ Thủ Thiêm sẽ lại bị nháchìm xuống**
-Phạm Chí Dũng.

**CƯƠNG QUYẾT PHẢN ĐỐI
LUẬT AN NINH MẠNG VÀ
LUẬT ĐẶC KHU**

bạo lực trong một cuộc biểu tình có ít nhiều bạo lực thì người đó vẫn xem là biểu tình viên ôn hòa. Những hành vi có thể bị xem như "bạo lực" bao gồm cư xử bất nhân hay xúc phạm nhân phẩm".

Sau khi nêu ra những "Tiêu chuẩn quốc tế về quyền biểu tình ôn hòa" có trong Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền (1948) điều 20, Công ước quốc tế về Quyền Dân sự và Chính trị (1966) điều 21, Tuyên ngôn Liên Hiệp Quốc về Người bảo vệ Nhân quyền (1989) điều 5, Công ước Quyền Trẻ em (1989) điều 15, Tuyên bố của Hội Cựu Tù nhân Lương tâm nhắc cho nhà cầm quyền nhớ:

"Lý do hợp pháp hạn chế quyền tụ họp ôn hòa bao gồm: Trật tự công cộng, an ninh công cộng, bảo vệ sức khỏe, bảo vệ đạo đức, bảo vệ quyền lợi và quyền tự do của người khác, hay an ninh quốc gia. "Trật tự công cộng" không được sử dụng để biện minh cho sự cấm đoán hay giải tán tụ họp ôn hòa. Mỗi nguy giả định mất trật tự công cộng hay có sự hiện diện của đám đông thù địch không thể dùng như chứng cứ cấm đoán biểu tình ôn hòa. Áp đặt trước các hạn chế từ sự suy đoán khả năng xảy ra bạo động nhỏ cũng không thích đáng. Trong trường hợp này, kinh nghiệm các nước Phương Tây cho thấy họ không áp dụng biện pháp hạn chế trước đối với quyền tụ họp ôn hòa mà chỉ bắt kẻ hành xử bạo lực ở những vụ bạo động đơn lẻ. Áp đặt trước hạn chế chỉ được thực hiện khi có bằng chứng rõ ràng rằng người tham gia biểu tình sẽ cố tình kích động tạo ra bạo loạn.

"Nhà nước có nghĩa vụ duy trì "an ninh công cộng", nhưng nghĩa vụ này không phải là của người tổ chức biểu tình. Tuy nhiên, người tổ chức cũng cần quan tâm đến sự an toàn của các thành phần khác trong xã hội. "Bảo vệ quyền lợi và quyền tự do của người khác" được cơ quan có thẩm quyền xem xét cân đối trong phạm vi bị ảnh hưởng của biểu tình. Nguyên tắc cân đối bảo đảm rằng cuộc sống, buôn bán, đi lại của người dân không tham gia biểu tình chẳng phải chịu những gánh nặng quá đáng. Những xáo trộn tạm thời do lượng xe cộ, người đi đường tự bản thân nó không là lý do để cấm đoán biểu tình. Quan điểm đối nghịch với nội dung biểu tình cũng không đủ trở thành lý do cấm đoán, vì sự cần thiết yếu tố bao dung trong xã hội. Cánh cửa quyền tụ họp ôn hòa cần mở rộng, và nó vốn chỉ tạm thời, so với lý do bảo vệ quyền lợi và quyền tự do của người khác. Về mặt kỹ thuật, giải quyết xung đột quyền lợi này được tiến hành thông qua trao đổi giữa ban tổ chức biểu tình, nhà chức trách và người dân bị ảnh hưởng nếu có".

Tuy nhiên, với một não trạng độc tài toàn trị, luôn sợ người dân nói khác làm khác (chưa kể nói nghịch làm nghịch) với mình, đảng CS luôn lấy có "an ninh quốc gia", "trật tự đất nước", "ổn định xã hội" để kiểm soát từ trong đầu óc, ngăn chặn từ trên môi miệng, dập tắt từ trong trứng nước mọi hành vi mà họ coi là thách thức hay gây hại cho quyền lực và quyền lợi của họ. Việc bắt dân trả giá 8 tháng ở tù cho 8g xuống đường yêu nước là một kiểu răn đe –mà Đồng Nai là thí điểm đầu tiên, sẽ đến lượt các nơi khác– răn đe dân rằng từ nay tất cả các cuộc biểu tình được tổ chức và diễn tiến dù trong ôn hòa đều sẽ bị xem như tội hình sự "tụ tập gây rối công cộng" và sẽ bị trừng phạt đích đáng. Thêm 1 viễn tượng u ám cho nhân quyền !!!

Chính vì lý do đó, người dân cần tiếp tục xuống đường, xuống đường đông đảo, liên tục, rộng khắp để giành lại quyền làm chủ đất nước, để đẩy nhà cầm quyền vào đúng vị trí "đầy tớ nhân dân" như họ thường ra rả, để dồn cái chế độ bất nhân và bất tài, gian dối và tàn bạo này vào chân tường để nó phải bị giải thể. Trong việc sử dụng quyền lực nhân dân này, áp dụng phương pháp đấu tranh chính đáng này, sự tham gia của các cộng đồng tôn giáo (vốn là những xã hội dân sự tổ chức chặt chẽ, có kỷ luật, tinh thần ôn hòa) là điều cần thiết, sự dẫn thân của các lãnh đạo tinh thần là điều đáng mong đợi. Đừng quên bài học của các nước cựu cộng sản Đông Âu.

BAN BIÊN TẬP.

Gian lận thi cử ở Hà Giang (Babui. Danchimviet.info)

HỘI ĐỒNG LIÊN TÔN VIỆT NAM TUYÊN BỐ V/v đàn áp CTS Hứa Phi và MS Đinh Diêm

Việt Nam 21-07-2018

I- Trước sự phản kháng ôn hòa của nhân dân ngày càng gia tăng –nhất là từ trong các cộng đồng tôn giáo– đối với những đường lối sai lầm, những chính sách nguy hại của đảng Cộng sản lãnh đạo, nhà cầm quyền đã leo thang đàn áp, đặc biệt nhắm vào các chức sắc tôn giáo như hai trường hợp nghiêm trọng dưới đây:

1- Chánh trị sự Hứa Phi, thuộc đạo Cao Đài, đồng Chủ tịch Hội đồng Liên tôn Việt Nam, vào ngày 22-6-2018, đã bị công an huyện Đức Trọng, tỉnh Lâm Đồng, đưa giấy mời “làm việc” về chuyện ông không đóng “xử phạt hành chánh”. Chánh trị sự từ chối đến đồn cũng chẳng nộp phạt vì thấy mình không có tội gì cả.

Chiều tối ngày 23-06, đang khi ông dùng cơm trong chòi giữ vườn cà-phê của gia đình thì đã bị công an lừa mở cửa để nói rõ thêm về giấy mời. Thế là khoảng chục tên mặc thường phục xông vào, trùm đầu và đánh đập ông dã man, đến trọng thương bất tỉnh. Chúng còn cắt râu của ông trước khi rút lui. Có thể vì hai lý do: ngăn chặn ông về Sài Gòn gặp đại sứ quán Úc tại chùa Giác Hoa ngày 26-06; trả thù vì ông đã gặp anh em dân chủ xin ý kiến về việc biểu tình, cũng như đã thường xuyên kêu gọi tự do tôn giáo và lên tiếng phản đối nhà cầm quyền bách hại các Giáo hội.

Đây không phải là lần đầu tiên Chánh trị sự Hứa Phi bị sách nhiễu, đàn áp bởi nhà cầm quyền tỉnh Lâm Đồng. Từ đầu năm đến nay, ông đã liên tục bị triệu tập đến đồn công an huyện Đức Trọng để trả lời cáo buộc nêu ra là “xúc phạm Tổ quốc Dân tộc và cung cấp tin tức không đúng sự thật”. Tuy nhiên ông đã từ chối chấp hành vì cho rằng lý do nêu trên các giấy mời là sai. Áp lực nặng đã khiến ông lâm trọng bệnh

rồi còn gặp vô vàn khó khăn trong việc chạy chữa.

2- Ngày 12-07-2018, Mục sư Tin lành Đinh Diêm, 56 tuổi, ngụ tại xã Sơn Hạ, huyện Sơn Hà, tỉnh Quảng Ngãi, bị bắt và khởi tố từ đầu năm nay, đã lãnh 16 năm tù do tòa án tỉnh này tuyên phạt trong phiên sơ thẩm với cáo buộc “hoạt động nhằm lật đổ chính quyền nhân dân”.

Cáo trạng của tòa án Cộng sản cho rằng Mục sư Đinh Diêm đã tham gia “Chính phủ quốc gia Việt Nam lâm thời” của ông Đào Minh Quân tại Hoa Kỳ, một tổ chức đấu tranh dân chủ cho Việt Nam từng bị nhà cầm quyền Hà Nội cáo buộc là “khủng bố, kích động, phá hoại nhằm lật đổ chính quyền nhân dân”.

Mục sư Đinh Diêm nguyên là thành viên của Hội đồng Liên tôn Việt Nam. Suốt trong nhiều năm ông thường bị công an Quảng Ngãi sách nhiễu, bao vây canh gác quanh nhà, ngăn cản làm việc truyền đạo, và cuối cùng buộc ông phải rút tên khỏi Hội đồng Liên tôn.

II- Từ hai vụ việc trên, Hội đồng Liên tôn Việt Nam, một tổ chức xã hội dân sự độc lập, gồm nhiều thành viên thuộc 5 Giáo hội, có mục đích tranh đấu cho tự do tôn giáo và dân chủ nhân quyền, đồng thanh tuyên bố như sau:

1- Cục lực phản đối nhà cầm quyền và công an tỉnh Lâm Đồng đã liên tục bách hại Chánh trị sự Hứa Phi từ nhiều năm nay, bằng những trò vu khống đê tiện, ngang ngược chặn đường, bạo hành dã man và nhất là xúc phạm nhân phẩm của ông, đặc biệt trong vụ việc ngày 23-06 nói trên. Đây là một trong những hình thức trả thù đối với toàn thể Hội đồng Liên tôn chúng tôi.

Công an Lâm Đồng ngoài ra còn khét tiếng vì đã đàn áp tàn bạo những người đấu tranh cho nhân

quyền và thân nhân của họ tại địa phương, như nhà hoạt động dân chủ Trần Minh Nhật và nhà hoạt động công đoàn Đỗ Thị Minh Hạnh.

2- Cục lực phản đối nhà cầm quyền và tòa án tỉnh Quảng Ngãi đã xử án bất công và tuyên phạt nặng nề đối với Mục sư Đinh Diêm, đang khi ông chưa làm gì gọi là “khủng bố, kích động, phá hoại” cả.

Xử án bất công vì hệ thống pháp luật Việt Nam hiện hành, đặc biệt là Hiến pháp và Bộ luật Hình sự, hoàn toàn không quy định và diễn giải cụ thể thế nào là “chính quyền nhân dân” và tính hợp hiến, hợp pháp của nó ra sao. Đây chỉ là một khái niệm tổng quát, mơ hồ, vô thực chất, thiếu chính danh, chẳng có căn cứ pháp lý, không thể được dùng để cáo buộc bất kỳ ai bị cho là có hành động chống lại hoặc lật đổ nó.

Xử án bất công vì việc đấu tranh ôn hòa để giải thể một chế độ chính trị mà trong thực tế là bất nhân và bất tài, gian dối và bạo ngược, gieo thống khổ cho nhân dân và gây tai hại cho đất nước, việc đấu tranh đó là chính đáng và cần thiết, lại nằm trong quyền con người và quyền công dân là những quyền mà Hiến pháp hiện hành và các Công ước quốc tế mà Việt Nam ký tham gia đều ghi nhận cụ thể và tuyên bố bảo vệ.

3- Kêu gọi Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước cũng như các Chính phủ dân chủ, các Cơ quan Nhân quyền quốc tế mạnh mẽ can thiệp để nhà cầm quyền CSVN chấm dứt đàn áp Chánh trị sự Hứa Phi và các nhà đối kháng, cũng như trả tự do lập tức và vô điều kiện cho Mục sư Đinh Diêm và mọi tù nhân lương tâm khác hiện đang bị giam giữ.

Làm tại Việt Nam ngày 21 tháng 07 năm 2018.

Hội đồng Liên tôn Việt Nam đồng ký tên:

Cao đài :

- Chánh trị sự Hứa Phi (điện thoại: 0163.3273.240)

- Chánh trị sự Nguyễn Kim Lân (điện thoại: 0988.971.117)

- Chánh trị sự Nguyễn Bạch Phụng (điện thoại: 0988.477.719).

HỘI CỰ TỬ NHÂN LƯƠNG TÂM VIỆT NAM

Kết án người biểu tình ôn hòa là vi phạm quyền con người Việt Nam 31-07-2018

- Chánh trị sự Nguyễn Đình Cúc (điện thoại: 01664967257).
- Chánh trị sự Lê Thị Nho (điện thoại: 0977697579).
- Thông sự Đoàn Công Danh (điện thoại: 0977.961.750)
- Thông sự Đặng Văn Đáo (điện thoại: 0933.963.378).
- Thông sự Nguyễn Ngọc Lưu (điện thoại: 0167.7551.167).

Công giáo :

- Linh mục Ta-đê-ô Nguyễn Văn Lý (điện thoại: 0932211438)
- Linh mục Phê-rô Phan Văn Lợi (điện thoại: 0984.236.371)
- Linh mục Giu-se Đinh Hữu Thoại (điện thoại: 0935.569.205)
- Linh mục Phao-lô Lê Xuân Lộc (điện thoại: 0122.596.9335)
- Linh mục Giu-se Nguyễn Công Bình (điện thoại: 01692498463)

Phật giáo :

- Hòa thượng Thích Không Tánh (điện thoại: 0165.6789.881)
- Thượng tọa Thích Từ Giáo (điện thoại: 0912.717.819)
- Thượng tọa Thích Đồng Minh (điện thoại: 0933.738.591)
- Thượng tọa Thích Vĩnh Phước (điện thoại: 0969.992.087)
- Thượng tọa Thích Đức Minh (điện thoại: 0165.348.2276)

Phật giáo Hoà hảo :

- Ông Nguyễn Văn Diễm (điện thoại: 0122.870.7160)
- Ông Lê Quang Hiến (điện thoại: 0167.292.1234)
- Ông Lê Văn Súc (điện thoại: 096.4199.039)
- Ông Phan Tấn Hòa (điện thoại: 0162.6301.082)
- Ông Bùi Văn Luốc (điện thoại: 0169.612.9094)
- Ông Hà Văn Duy Hồ (điện thoại: 012.33.77.29.29).
- Ông Trần Văn Quang (điện thoại: 0169.303.22.77)

Tin lành :

- Mục sư Nguyễn Hoàng Hoa (điện thoại: 0121.9460.045)
- Mục sư Nguyễn Mạnh Hùng (điện thoại: 0906.342.908)
- Mục sư Đoàn Văn Diên (điện thoại: 01676923013)

Với sự hiệp thông của Mục sư Nguyễn Trung Tôn đang ở trong lao tù cộng sản.

Ngày 30/7/2018, Tòa án nhân dân tp Biên Hòa đã tuyên án 20 người biểu tình phản đối Dự thảo luật Đặc khu kinh tế và Luật An ninh mạng, xảy ra ngày 10/6/2018, theo Điều 318 “gây rối trật tự công cộng”, gồm Trần Nguyễn Duy Quang, Phạm Ngọc Hạnh, Nguyễn Đình Trường, Phạm Văn Linh, Đinh Mã Phong, Nguyễn Thị Thùy Dung, Hồ Công Di, Diệp Út Tiên, Nguyễn Thị Trúc Ly, Nguyễn Thị Lan Anh, Phạm Ngọc Huyền, Đinh Kha Ly, Võ Như Huỳnh, Đoàn Văn Thương, Nguyễn Thị Thủy, Nguyễn Thanh Toàn, Nguyễn Thị Tuấn, Nguyễn Thị Ngọc Phượng, Nguyễn Thị Trúc Anh, và Nguyễn Thị Ngọc Liễu.

Hai người bị tuyên mức án cao nhất là Trần Nguyễn Duy Quang (35 tuổi), 1 năm 6 tháng tù giam và Phạm Ngọc Hạnh (45 tuổi) với mức án 1 năm 4 tháng tù giam. Những biểu tình viên còn lại nhận mức án từ 8 tháng đến 10 tháng tù giam. Ngoài ra, còn có 5 bà mẹ bị tuyên phạt từ 1 năm đến 1 năm 2 tháng cải tạo không giam giữ do đang phải nuôi con nhỏ.

Xét rằng:

Người dân có quyền tụ họp cùng nhau để cổ xúy và bảo vệ quyền con người thông qua hình thức phản đối ôn hòa hay bày tỏ quan điểm của mình. Nhà nước có nghĩa vụ chủ động, bảo đảm rằng người dân có thể thực hiện quyền biểu tình ôn hòa hay bày tỏ chính kiến mà không bị đe dọa, quấy nhiễu hay đánh đập.

Quyền tự do tụ họp ôn hòa là một quyền căn bản của con người được thực hiện bởi các cá nhân, nhóm, hội đoàn độc lập (không giấy phép), hội nhóm hợp pháp hay các thành phần thiểu số khác. Việc bảo vệ quyền tự do tụ họp ôn hòa giữ vai trò cốt lõi tạo ra một xã hội đa nguyên và bao dung khiến các tầng lớp xã hội có tín ngưỡng, phong tục, chủ trương khác nhau có thể sống

trong hòa bình.

Quyền tự do tụ họp nói đến sự hiện diện của một số người tạm thời ở nơi công cộng hay nhà riêng vì một mục đích nào đó. Chỉ tụ họp ôn hòa mới được bảo vệ. Thuật ngữ “ôn hòa” được hiểu bao gồm các hành động có thể gây ra sự bức bối, phiền lòng hay ngay cả làm cản trở các hoạt động sinh hoạt của bên thứ ba. Người tham gia biểu tình cần phải tiết chế hành động bạo lực.

Sự sử dụng bạo lực của thiểu số sẽ không mặc nhiên đưa đến kết luận rằng đó là biểu tình bạo lực. Những cuộc biểu tình có sự phản kháng thụ động chống lại hành động vũ lực thì có thể xem như ôn hòa. Một thí dụ khác, một biểu tình viên không dùng bạo lực trong một cuộc biểu tình có ít nhiều bạo lực thì người đó vẫn xem là biểu tình viên ôn hòa. Những hành vi có thể bị xem như “bạo lực” bao gồm cư xử bất nhân hay xúc phạm nhân phẩm.

Nghĩa vụ của nhà nước là phải tạo điều kiện và bảo vệ quyền tự do tụ họp ôn hòa. Cụ thể, nhà nước cần giữ an ninh địa điểm của người biểu tình và bảo đảm việc thông tin truyền thông về biểu tình được thực hiện mà không bị cản trở.

Các hạn chế chế tài quyền tự do này cũng phải cân đối. Nhà nước chỉ nên áp dụng biện pháp can thiệp tối thiểu để đạt mục đích theo luật định. Nguyên tắc cân đối đòi hỏi nhà nước không được áp đặt biện pháp hạn chế một cách máy móc, làm lệch mục tiêu biểu tình, thí dụ như chuyển địa điểm biểu tình sang nơi ít dân cư.

Thực hiện quyền tự do tụ họp trong trường hợp cổ vũ cho thù hằn dân tộc, chiến tranh tôn giáo, kích động kỳ thị, hay bạo lực sẽ không được bảo vệ, như trong Điều 30 Tuyên ngôn quốc tế nhân quyền hay Điều 5 Công ước quốc tế về Quyền Dân sự và Chính trị.

Tiêu chuẩn quốc tế về quyền biểu tình ôn hòa có trong:

Điều 20 Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền (1948), mục (1): Ai cũng có quyền tự do hội họp và lập hội có tính cách ôn hòa.

Điều 21 Công ước quốc tế về Quyền Dân sự và Chính trị (1966) (VN ký tham gia 1982): Quyền hội họp ôn hòa phải được công nhận. Việc thực hiện quyền này không bị hạn chế, trừ những hạn chế do pháp luật quy định và là cần thiết trong một xã hội dân chủ, vì lợi ích an ninh quốc gia, an toàn và trật tự công cộng, và để bảo vệ sức khỏe và đạo đức xã hội hoặc bảo vệ quyền và tự do của những người khác.

Điều 5 Tuyên ngôn LHQ về Người bảo vệ Nhân quyền (1989): Vì mục tiêu cổ súy và bảo vệ nhân quyền và các quyền tự do căn bản, mọi người có quyền, cá nhân và liên kết cùng người khác, ở cấp quốc gia hay quốc tế, mục (1): Gặp gỡ hay hội họp một cách ôn hòa.

Điều 15 Công ước Quyền Trẻ em (năm 1989) (VN phê chuẩn 1990): (1) Các Quốc gia thành viên thừa nhận các quyền của trẻ em được tự do kết giao và hội họp ôn hòa.

Lý do hợp pháp hạn chế quyền tụ họp ôn hòa bao gồm:

Trật tự công cộng, an ninh công cộng, bảo vệ sức khỏe, bảo vệ đạo đức, bảo vệ quyền lợi và quyền tự do của người khác, hay an ninh quốc gia.

“Trật tự công cộng” không được sử dụng để biện minh cho sự cấm đoán hay giải tán tụ họp ôn hòa. Mỗi nguy giả định mất trật tự công cộng hay có sự hiện diện của đám đông thù địch không thể dùng như chứng cứ cấm đoán biểu tình ôn hòa. Áp đặt trước các hạn chế từ sự suy đoán khả năng xảy ra bạo động nhỏ cũng không thích đáng. Trong trường hợp này, kinh nghiệm các nước Phương Tây cho thấy họ không áp dụng biện pháp hạn chế trước đối với quyền tụ họp ôn hòa mà chỉ bắt người hành động bạo lực ở những vụ bạo động đơn lẻ. Áp đặt trước hạn chế chỉ được thực hiện khi có bằng chứng rõ ràng rằng

người tham gia biểu tình sẽ cố tình kích động tạo ra bạo loạn.

Nhà nước có nghĩa vụ duy trì “an ninh công cộng”, nhưng nghĩa vụ này không phải là nghĩa vụ của người tổ chức biểu tình. Tuy nhiên, người tổ chức cũng cần quan tâm đến sự an toàn của các thành phần khác trong xã hội.

“Bảo vệ quyền lợi và quyền tự do của người khác” được cơ quan có thẩm quyền xem xét cân đối trong phạm vi bị ảnh hưởng của biểu tình. Nguyên tắc cân đối bảo đảm rằng cuộc sống, buôn bán, đi lại của người dân không tham gia biểu tình không phải chịu những gánh nặng quá đáng. Những xáo trộn tạm thời do lượng xe cộ, người đi đường tự bản thân nó không là lý do để cấm đoán biểu tình. Quan điểm đối nghịch với nội dung biểu tình cũng không đủ trở thành lý do cấm đoán, vì sự cần thiết yếu tố bao dung trong xã hội. Cánh cửa quyền tụ họp ôn hòa cần mở rộng, và nó vốn chỉ tạm thời, so với lý do bảo vệ quyền lợi và quyền tự do của người khác. Về mặt kỹ thuật, giải quyết xung đột quyền lợi này được tiến hành thông qua trao đổi giữa ban tổ chức biểu tình, nhà chức trách và người dân bị ảnh hưởng nếu có.

“An ninh quốc gia” là cụm từ mang nội hàm rất rộng khi được giải thích trong mối quan hệ với tự do biểu tình. Nguyên tắc Siracusa về Giới hạn và Điều khoản hạn chế quyền trong Công ước quốc tế về Quyền Dân sự và chính trị quy định:

An ninh quốc gia có thể được viện dẫn để biện hộ cho việc khắc chế một số quyền chỉ khi nào nó dùng để bảo vệ sự tồn vong quốc gia hay toàn vẹn lãnh thổ hay độc lập chính trị chống lại thế lực đe dọa.

An ninh quốc gia không thể được viện dẫn như lý do hạn chế nhằm ngăn chặn mỗi đe dọa xáo trộn trật tự cục bộ hay một địa phương nào đó.

An ninh quốc gia không được sử dụng như cái cớ nhằm áp đặt những giới hạn quyền một cách mơ hồ, tùy tiện. Và nó chỉ được sử dụng để bảo

đảm sự bảo vệ cần thiết và giải pháp hiệu quả chống lạm quyền.

Vì phạm nhân quyền có hệ thống gây bất ổn an ninh quốc gia và có thể đe dọa an ninh và hòa bình thế giới. Quốc gia chịu trách nhiệm một vi phạm như vậy không được lấy lý do an ninh quốc gia để biện minh cho các biện pháp đàn áp những vi phạm đó hay áp bức người dân.

Nguyên tắc 6 trong Nguyên tắc Johannesburg về An ninh quốc gia, Tự do ngôn luận và Tiếp cận thông tin cũng nhấn mạnh rằng lý do an ninh quốc gia chỉ được áp dụng trong bối cảnh có kích động bạo lực.

Do đó:

Hội CTNLT kêu gọi nhà cầm quyền VN hãy tuân thủ cam kết tôn trọng nhân quyền, trả tự do cho tất cả người người biểu tình ôn hòa bị kết án. Họ là những tù nhân lương tâm.

Ngày 31 tháng 7 năm 2018.

Đồng Chủ tịch Hội Cựu Tù nhân Lương tâm VN

Bs. Nguyễn Đan Quế,

Lm. Phan Văn Lợi.

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san

có từ 15-04-2006

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng:

http://www.tdngonluan.com

www.tudodanchuvietnam.net

http://tudongonluan.atspace.com

http://khoi8406vn.blogspot.com

https://www.facebook.com/T%E1%BB%B1-Do-Ng%C3%B4n-Lu%E1%BA%ADn-

238293869580176/?ref=hl

**Vì độc lập, phản đối
Luật Đặc khu ! Vì tự
do, phản đối Luật
An ninh mạng !**

Giám Mục Hoàng Đức Oanh

Tâm thư thứ 2 gửi ông Chủ tịch Nước Trần Đại Quang về tình hình Đất nước

.....Pleiku ngày 14-07-2018.....

Kính gửi
Ông Trần Đại Quang.
Chủ tịch Nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam

Kính thưa Ông chủ tịch nước,

Tổ quốc lâm nguy! Tàu đồ có mặt khắp Việt Nam!? Thêm 2 dự Luật An ninh mạng (ANM), bịt miệng dân và 3 đặc khu kinh tế (ĐKKT), tạo cho Tàu cộng dễ chiếm Việt Nam! Đất nước đang bị lớp mây ô nhiễm môi trường phủ dày đặc, nay lại bị giặc Tàu vây hãm, sao sống nổi! Lẽ nào chế độ đang cầm quyền lại muốn đưa đất nước tới tình trạng nguy kịch này sao?

Kính thưa Ông chủ tịch nước,

Tổ quốc lâm nguy! Giặc trong thù ngoài! Có bị quan quá không?

Nhìn bản đồ bên, Ông chủ tịch có "cảm nhận" gì? Nếu thêm 3 đặc khu kinh tế chiến lược Vân Đồn, Bắc Vân Phong và Phú Quốc, thì Việt Nam sẽ như thế nào khi Tàu đã chiếm Biển Đông theo tham vọng "lưỡi bò 9 đoạn"?

Ai bán Trường Sa, Hoàng Sa cho Tàu năm 1958? Ai ký mật ước Thành Đô năm 1990? Ai ra lệnh cho bộ đội không được bắn Tàu chiếm Gạc Ma năm 1988? Sao không mau mắn phản đối lúc Tàu đưa dân khoan HQ 981 vào lãnh hải năm 2014? Sao không dám kiện Tàu cộng tung bản đồ "lưỡi bò 9 đoạn", trong khi thế giới liên tục phản kháng mạnh mẽ. Philippines kiện thắng tại tòa quốc tế La Haye? Sao Tàu đồ có thể tha hồ xây dựng khắp tỉnh thành Việt Nam các pháo đài đồ sộ kiên cố! Như Formosa Hà Tĩnh, Thép Thái Nguyên, Nhiệt điện Vĩnh Tân Bình Thuận.... Có lẽ Bauxite Tây Nguyên đứng đầu về số diện tích, về số công nhân Tàu cộng và sức ô nhiễm độc hại? Tướng Võ Nguyên Giáp cùng nhiều nhân sĩ khoa học đã cảnh báo! Mấy ai quan tâm? Công nhân ở đây mấy chục ngàn? Trẻ lai bao nhiêu? Nghe nói trẻ-lai-tuổi-đi-học đã tới hơn 3000? Lại thêm nhiều ưu đãi cho người-xe-hàng-hóa-Tàu-cộng ra vào tự do, không visa, không hải quan, Việt Nam mau thành bãi rác công nghệ và hầm chứa vũ khí cho Tàu đồ! Chóng thành Crimea-Tàu-đồ! Kẻ cướp vào nhà! Ai là Lê Chiêu Thống rước cướp vào nhà? Sao dân-là-chủ-đất-nước mà không được biết? Khi biết, chủ phản

ứng thì đầy tớ (là cán bộ nhân dân) lại đánh đập, chụp mũ phản động, bỏ tù! Đất nước loạn rồi! Sao lại "Hèn với giặc, ác với dân!" vậy?

Kính thưa ông chủ tịch,

Tổ quốc lâm nguy, tụt hậu! Có phải do thái độ vô thần đến độ "Thằng Trời đứng qua một bên, để ông nông hội đứng lên làm trời" không?

1- Tại sao không nước cộng sản nào tiến bộ phát triển? Cuba, Bắc Hàn, Bắc Việt, Tàu cộng, Nicara-gua, Venezuela? Tất cả đều phải mở cửa theo mô hình kinh tế thị trường! Kiểm tra được một "người cộng sản chính danh" khó quá! Phải chăng "Chỉ "đỏ-ngoài", "trong-xanh-tư-bản" rồi?

2- Có đất nước cộng sản nào hạnh phúc đâu? Hạnh phúc sao hề thấy bóng người cộng sản, dân chạy trốn! Năm 1954, năm 1975, mấy triệu người Việt bỏ vùng cộng sản, đi tìm tự do bất chấp mọi gian khổ, kể cả chết!

3- Lý do nào con cộng sản lại đi học các nước tân tiến tư bản như Anh, Mỹ, Pháp, mà không chịu đi học các nước xã hội chủ nghĩa? Chẳng lẽ sợ trường xã hội chủ nghĩa đào tạo con em thành xạo hết cả nút sao?

4- Sao các cán bộ cộng sản hề đau bệnh, là đưa sang Singapore, Nhật, Mỹ... mà không tới bệnh viện các nước cộng sản như Tàu, Liên Xô, Cuba, Bắc Hàn? Sợ bị đầu độc hay sợ được chích phóng xạ chăng?

5- Giải thích sao hiện tượng cán bộ cao cấp chuyển tiền bạc tới các ngân hàng hàng đầu tư bản? Vợ con cán bộ đua nhau mua nhà cao cấp ở Mỹ, Canada, Úc để làm gì? Để khi đất nước có biến, quý vị cùng gia đình sẽ cao bay xa chạy như các tướng lãnh thiên cận, các chính trị gia xôi thịt thời VNCH? Chỉ cấp dưới ở lại phải lãnh đủ mọi tội nhục khổ đau!

6- Ở Việt Nam : ai tham nhũng? Chỉ có cán bộ có chức có quyền phải không? Sao càng chống, càng nờ rộ? Kê khai tài sản cán bộ dễ quá, sao không làm nổi? Đập chuột tham nhũng, sợ vỡ cả bình ư? Chẳng lẽ cả bình đã đầy sâu chuột tham nhũng rồi?

7- Sao Việt Nam khổ thế! Mọi thứ xuống cấp, cả đạo đức! Người người vô cảm với nhau! Mạng người rẻ như bèo! Bệnh tật nhiều, ung thư nhiều! Chết nhiều! Tù nhiều! Như Cải cách Ruộng đất 1956? Như Mậu Thân

1968? Rồi 1975? Mất mát nhiều đến thế! Do đâu?

Kính thưa ông chủ tịch,

Tổ quốc lâm nguy! Nói vậy, có lệch lạc không? Xin nhìn bảng so sánh 43 năm dưới chế độ ChXhCnVN với 9 năm Đệ nhất VNCH, ông chủ tịch có thể thấy đâu là bí quyết phát triển hay tụt hậu?

Việt Nam Cộng hòa| Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam

Thời gian: Chỉ 9 năm (1954-1963) | 43 năm (1975-2018)

Nội tình: Nội bộ chia rẽ, chiến tranh quấy phá. | Hòa bình.

Đảng phái: Đa đảng. Lúc đầu : sứ quân mỗi vùng | Độc đảng cai trị. Chuyên chính vô sản

Kinh tế: Sứ quân chiếm cứ. Thế giới tự do viện trợ | Viện trợ từ mọi phía tả hữu! Dồi dào.

Tài nguyên: Nghiên cứu kỹ, chiến tranh can, Kỹ thuật hạn chế. | Nghiên cứu sẵn. Hòa bình khai thác, Kỹ thuật khai thác tiên tiến hiện đại.

Rừng nguồn: Được bảo tồn và phát triển, trồng thêm. | Phá sạch, gây lụt lội, đổi khí hậu...

Quân đội: Sứ quân. Pháp chưa nhả. Miền Bắc gài người & khí giới ở Miền Nam quấy phá | Thống nhất, hùng hậu.

Giáo dục: Công miễn phí và tư với lệ phí hợp lý, Nhân bản, dân tộc, khai phóng, Sinh viên các nước tới học tại VNCH. | Chủ yếu công, đủ thứ lệ phí cao. Học sinh viên phải đi học các nước tư bản, không đi sang các nước xhcn.

An sinh xh: Bảo đảm, ổn định. | Ngàn thứ lệ phí, hơn phong kiến.

Lao động: Công nhân Hàn, Phi, Thái... đến làm VNCH. Có công đoàn tự do! | Dân Việt kiểm việc ở các nước khác! Không có công đoàn tự do!

Xã hội: Lúc đầu "bị quấy phá". Sau ổn định! Lo định cư cả triệu người MB vào Nam | Triệu người di cư, triệu người tù, Nhiều người làm mồi cho cá biển, thú rừng, hải tặc? Dân thụ động, vô cảm!

Y tế/Giáo dục: Công & tư! Được chăm sóc đẳng hoàng. Nhiều thành phần tham gia. Trường công : miễn phí. Trường tư : lệ phí hợp lý! | Độc quyền giáo dục, y tế! Xuống cấp! Đủ thứ tiếng xấu! Có tiền : mới chữa ? Mới tới lớp?

Tự do: Có tự do : tôn giáo, ngôn luận, lao động, & biểu tình. Internet chưa phát triển! | Không tự do : tôn giáo, ngôn luận, lao động, biểu tình! Internet phát triển. Có luật "ANM"!

Nhiều thuộc địa như Malaysia, Ấn, Thái Lan; nhiều nước bị chia cắt như Đức, Triều Tiên. Họ vẫn độc lập, hòa

VẤN ĐỀ LỚN HƠN "TREO ẢNH ÔNG HỒ"

Phóng viên Tin Mừng Cho Người Nghèo 16-07-2018

Mấy ngày qua, cư dân mạng, đặc biệt người Công giáo, băn khoăn về những bức hình được loan tải trên mạng xã hội mô tả ảnh của ông Hồ được đặt đề ngang tầm với bàn thờ Chúa tại một cơ sở dạy nghề Công giáo. Các bức hình được cho là chụp tại trường Cao đẳng (nâng lên từ Trường Trung cấp) Hòa Bình Xuân Lộc –trực thuộc Caritas của Giáo phận Xuân Lộc– là trường tư thục đầu tiên do một Tổ chức Tôn giáo quản lý từ sau năm 1975 cho đến nay.

Theo website của trường Cao đẳng Hòa Bình cho biết, Ban Giám hiệu là các Linh mục, Tu sĩ... với phương châm thực hiện “Thăng tiến con người toàn diện”.

Luật không buộc phải treo hình chân dung hay đặt tượng ông Hồ

Cư dân mạng cũng “soi” qui định và cho rằng Luật Việt Nam không buộc các trường (đặc biệt là tư thục, dân lập) phải treo hình chân dung hay đặt tượng ông Hồ.

Tại văn bản số 2192/GDDT-HS SV ngày 20-8-2012 của Sở Giáo dục và Đào tạo TP. HCM có buộc “Về trang trí các phòng học: Tất cả các phòng học đều phải trang trí phía trên của bảng cụ thể như sau: Phải treo ảnh chân dung CT Hồ Chí Minh ngay chính giữa, phía trên bảng đen. Ảnh phải được in đúng qui cách, kích thước 25cm x 35cm, phù hợp với kích thước phòng học, không sử dụng ảnh bạc màu, nhàu nát. Các ảnh chân dung CT HCM phải được lồng khung, treo ngay ngắn, không bị lệch, không sử dụng các khung bị bể, hư”.

Tuy nhiên, theo qui định Luật ban hành văn bản qui phạm pháp luật, văn bản của Sở GD&ĐT không phải là “qui phạm pháp luật”, không có hiệu lực bắt buộc chung.

Thiết nghĩ, vấn đề lớn hơn “treo ảnh ông Hồ” là “đào tạo” của trường Công giáo theo phương châm “Thăng tiến con người toàn diện” sẽ hoàn toàn trái ngược với “đào tạo” (bắt buộc) “con người xhcn” của đảng cộng sản VN.

Theo trang Phê-búc của trường Cao đẳng Công giáo này, chương trình đào tạo có học và thi tốt nghiệp bắt buộc môn “chính trị”. Điều này phù hợp qui định nhà nước: “Chính trị là môn học bắt buộc trong chương trình dạy nghề trình độ cao đẳng và là một trong những môn học tham gia vào thi tốt nghiệp... Chính trị là một trong những nội dung quan trọng của đào tạo nghề nhằm thực hiện mục tiêu giáo dục toàn diện người lao động”. Cũng theo qui định, môn Chính trị bắt buộc phải học “chủ nghĩa Mác-Lênin, tư tưởng đạo đức Hồ Chí Minh, con người mới xhcn, chính sách tôn giáo của đảng, thắng lợi của đảng, đường lối xây dựng và phát triển xhcn, xã hội, con người của đảng”...

CS dưới góc độ Công giáo

Với chủ nghĩa CS, năm 1931, Đức Giáo hoàng Piô XI đã ban hành thông điệp Quadragesimo Anno vào dịp kỷ niệm lần thứ 40 của thông điệp Rerum Novarum, được cho là “Magna Carta” của giáo huấn xã hội Công giáo. Có nội dung: “Giáo hội tuyên bố rằng: dù được xem như một học thuyết, hay một thực tế lịch sử, hoặc một phong trào, chủ nghĩa xã hội... hoàn toàn xa lạ với chân lý Kitô giáo.” Ngài nói thêm: “Nếu chủ nghĩa xã hội, giống như mọi sai lầm khác, có một chút sự thật nào đó, thì tựu chung nó vẫn dựa trên một lý thuyết về xã hội loài người đặc thù của nó và không thể hòa hợp với Kitô giáo chân chính... không ai có thể vừa là một người Công giáo ngoan đạo và vừa chân thành với chủ nghĩa xã hội.”

Năm 1937, Đức Giáo hoàng Piô XI ban hành một thông điệp khác, Divini Redemptoris, về chủ thuyết cộng sản vô thần. Một lần nữa, Ngài đã thẳng thắn: “Các Tôn giả không được cho phép mình bị lừa dối! Chủ nghĩa cộng sản cơ bản là điều sai lầm, và những ai có thể cứu vãn nền văn minh Kitô giáo đều không thể hợp tác với chủ nghĩa này qua bất kỳ một cam kết nào... Đó là một hệ thống đầy những sai sót và nguy

biến.” Chủ nghĩa CS đặc biệt có hại cho xã hội vì nó “cướp hết nhân phẩm của con người.” “Không có sự công nhận nào về quyền cá nhân trong mối quan hệ với tập thể”.

Năm 1991, Đức Thánh Giáo hoàng Gioan-Phaolô II đã ban hành Thông điệp Centesimus Annus trong dịp kỷ niệm 100 năm thông điệp Rerum Novarum. Thông điệp này tái khẳng định giáo huấn Công giáo rằng vấn đề gốc rễ của chủ nghĩa độc tài hiện đại là sự chối bỏ phẩm giá cao siêu của con người. “Chủ nghĩa xã hội coi cá nhân đơn giản là một nguyên tố, một phân tử trong cơ thể xã hội, đặt sử dụng những điều tốt lành của cá nhân để hoàn toàn phục vụ cho hoạt động của cơ chế kinh tế xã hội”. Chủ nghĩa Quân phiệt và xung đột giai cấp của chủ nghĩa Mác-xít dựa vào “cùng một gốc rễ, cụ thể là chủ nghĩa vô thần và sự khinh miệt con người, đặt nguyên tắc quyền lực lên trên lý trí và pháp luật.”.

Còn các Đức Giám mục Đông Dương trong Thư chung năm 1951 khẳng định: “Chủ nghĩa cộng sản bác bỏ Thiên Chúa, bác bỏ mọi tôn giáo, bác bỏ thuyết linh hồn hằng sống, bác bỏ tất cả quyền lợi của nhân vị và gia đình. Chủ nghĩa cộng sản xung khắc tuyệt đối với Công giáo đến nỗi Đức Thánh Cha đã tuyên bố rằng: không bao giờ có thể vừa theo Cộng sản vừa theo Công giáo, và người Công giáo nào gia nhập đảng cộng sản thì lập tức bị khai trừ ngay khỏi Giáo hội. Chẳng những không được nhập đảng cộng sản, mà lại anh em không thể cộng tác bất kỳ dưới hình thức nào có thể giúp đỡ họ nắm chính quyền. Nỗi nguy cơ cộng sản rất trầm trọng, tai họa do cộng sản có thể gây ra rất ghê gớm, đến nỗi chúng tôi còn có bổn phận phải báo cho anh em biết đề phòng những mưu mô và mảnh khoé xảo quyệt CS dám dùng để lường gạt dân chúng, những mảnh khoé tráo tráo đến nỗi chỉ có cộng sản mới dám dùng để đạt tới đích”.

Và Thư chung của các Đức Giám mục Miền Nam Việt Nam năm 1960 xác quyết: “Đối với học thuyết của Marx và Lênine chúng ta quan tâm hơn hết đến một điểm là

ĐẠI NẠN TRUNG HOA : NANH VƯỢT TRUNG CỘNG

.....**Trần Gia Phụng 17-07-2018**.....

CHỦ TRƯỞNG DUY VẬT. Vì chủ trương duy vật chỉ nhận có vật chất là nguyên lý và là đích cùng của vạn vật, nên học thuyết đó tất nhiên cũng chung chủ trương vô thần. Đã chủ trương vô thần, nó phải hoàn toàn đối nghịch với tất cả những gì là tinh thần, siêu việt, tín ngưỡng, hoặc đạo lý; nói thể khác, nó hoàn toàn đối nghịch với chân lý nói chung, và học thuyết Công giáo nói riêng... Muốn cho đạo Thánh được nguyên vẹn, người Công giáo phải phủ nhận lý thuyết Cộng sản và những áp dụng của nó đến tận cùng. Cộng sản, trái lại, muốn cho chủ nghĩa của họ được thắng cũng phải hết sức diệt tôn giáo. Trong cuộc tranh giành quyết liệt này Cộng sản đã tỏ ra rất xảo quyệt. Chúng ta hãy sáng suốt nhận định để có một đường lối dứt khoát giúp người đang ở trong cơn bách hại được biết đường xử trí và người chưa bị bách hại được biết cách đề phòng”.

Trong Thông điệp *Laudato Si'* của Đức Giáo hoàng Phanxicô, Ngài nhấn mạnh đến nguyên nhân gây ra tàn phá môi trường, hủy hoại thiên nhiên do các chế độ độc tài gây ra: “...Chỉ cần nhớ đến những quả bom nguyên tử được thả ngay trong thế kỷ XX, cũng như việc triển khai kỹ thuật kiểu phô trương của chủ nghĩa phát-xít, chủ nghĩa cộng sản và nhiều chế độ độc tài khác để tiêu diệt hàng triệu người, và cũng không nên quên rằng, ngày nay chiến tranh có nhiều công cụ luôn gây chết thêm mãi. Quyền lực như thế đang nằm và sẽ có thể nằm trong những bàn tay nào ? Thật liêu mạng kinh khủng nếu nó nằm trong tay một phần nhỏ của nhân loại” (số 104 Thông điệp *Laudato Si'*).

Như thế, làm sao có thể “thăng tiến con người toàn diện” dựa trên đào tạo chủ nghĩa vô thần, tư tưởng đạo đức trái ngược nguyên tắc “tám mối phúc thật” của Công giáo. Không thể thực hiện phương châm “thăng tiến con người” khi buộc sinh viên phải học “tôn giáo là thuốc phiện”, đảng cộng sản là “nhân tố của mọi thắng lợi”...

Thế nên, treo hình ông Hồ, mới chỉ là thỏa hiệp ban đầu...

Phóng viên GNSP

Sau hiệp định Paris ngày 27-1-1973, Hoa Kỳ rút hết quân ra khỏi Việt Nam Cộng Hòa (VNCH) tức Nam Việt Nam (NVN). Sự thay đổi chính sách của Hoa Kỳ ở Á Châu sau năm 1973 là cơ hội bằng vàng cho Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa (CHNDTH) hay Trung Cộng vùng lên thực hiện mộng bá quyền tại đây. Mở đầu, Trung Cộng mưu đồ chiếm cho được quần đảo Hoàng Sa để mở đường xuống phương nam.

Từ thời nhà Nguyễn qua thời Pháp thuộc, đến thời Quốc Gia Việt Nam rồi VNCH, hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa thuộc chủ quyền Việt Nam. Tại hội nghị hòa bình quốc tế ở San Francisco (Hoa Kỳ) năm 1951, thủ tướng Quốc Gia Việt Nam là Trần Văn Hữu khẳng định lại một lần nữa hai quần đảo này là của Việt Nam. Lúc đó, quần đảo Hoàng Sa thuộc địa hạt tỉnh Thừa Thiên.

Bằng sắc lệnh số 174NV ngày 13-7-1961, tổng thống Ngô Đình Diệm chuyển Hoàng Sa qua địa hạt tỉnh Quảng Nam, đặt tên là xã Định Hải, quận Hòa Vang. Ngày 21-10-1969, thủ tướng Trần Thiện Khiêm ký nghị định số 709-BNV/HĐCP sáp nhập xã Định Hải vào xã Hòa Long, quận Hòa Vang, tỉnh Quảng Nam. Về quân sự, Hoàng Sa do một đơn vị nhỏ địa phương quân tỉnh Quảng Nam luân phiên đóng giữ.

Do tham vọng bành trướng, khi xác định lập trường về hải phận của Trung Cộng là 12 hải lý, Trung Cộng đưa ra bản tuyên cáo ngày 4-9-1958, trong đó điều 1 và điều 4 khẳng định rằng hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa (vốn của Việt Nam) thuộc chủ quyền của Trung Cộng và gọi theo tên Trung Cộng là Xisha [Tây Sa tức Hoàng Sa] và Nansha [Nam Sa tức Trường Sa]. Mười ngày sau, ngày 14-9-1958, Phạm Văn Đồng, thủ tướng Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa (VNDCCH), vâng lệnh Hồ Chí Minh và Bộ chính trị đảng Lao Động, vội vàng ký công hàm, tán thành tuyên cáo về hải phận của Trung Cộng, có nghĩa là tán thành hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa thuộc chủ quyền Trung Cộng.

1. Nhe nanh múa vuốt chụp lấy Hoàng Sa (1974)

Trở lại thời kỳ chiến tranh, từ năm 1969, tân tổng thống Hoa Kỳ là Richard Nixon đưa ra kế hoạch “Việt Nam hóa chiến tranh” (Vietnamization), trên lý thuyết gọi là chuyển giao trách nhiệm chiến đấu cho quân đội

VNCH, nhưng thực tế là để rút quân Hoa Kỳ về nước. Đồng thời Nixon kiểm cách liên lạc trực tiếp với Trung Cộng từ năm 1971, vừa nhờ Trung Cộng áp lực VNDCCH tức Bắc Việt Nam (BVN) ngồi vào bàn hòa đàm, ký kết hiệp ước để Hoa Kỳ an toàn rút quân ra khỏi Việt Nam, vừa kiểm cách tách Trung Cộng ra khỏi khối CS Liên Xô. (Roger Warner, *Shooting at the Moon*, Vermont, South Royalton: Steerorth Press, 1996, tt. 333-336.) Hoa Kỳ còn cho Trung Cộng biết là Hoa Kỳ không trở lui can thiệp ở Việt Nam.

Hiệp định Paris ngày 27-01-1973 là hiệp định chấm dứt chiến tranh, lập lại hòa bình ở Việt Nam, mà giải pháp chính trị không rõ ràng, theo đó quân đội Hoa Kỳ đơn phương rút về nước. Đáp lại VNDCCH tức BVN thả hết tù binh Hoa Kỳ mà BVN đã bắt giam, nhưng BVN không rút quân khỏi lãnh thổ VNCH. Trong khi lui quân, Hoa Kỳ cắt giảm viện trợ cho VNCH. Ngược lại, VNDCCH được các nước cộng sản quốc tế (CSQT) tăng cường viện trợ, nên VNDCCH liên tục tấn công mạnh mẽ VNCH.

Trung Cộng liên lợi dụng hoàn cảnh quân đội Hoa Kỳ rút lui, không can thiệp vào Việt Nam và quân đội hai miền Nam và Bắc Việt Nam mãi đánh nhau, Trung Cộng đưa hạm đội hùng hậu tấn công quần đảo Hoàng Sa (Paracel Islads) ngày 19-01-1974 trong Biển Đông, dưới vĩ tuyến 17, do VNCH chủ quản.

Trong khi chiến đấu chống cộng sản BVN, quân đội VNCH vẫn cương quyết chiến đấu bảo vệ lãnh thổ Việt Nam, chống lại tập đoàn bành trướng Bắc Kinh. Phải nhấn mạnh là toàn thể quân dân VNCH, từ trên đến dưới, một lòng cương quyết bảo vệ lãnh thổ của tổ quốc kính yêu, chống ngoại xâm phương bắc.

Trận Hoàng Sa diễn ra từ 10g25 sáng ngày 19-01-1974 và sau khoảng hơn nửa giờ chiến đấu, do lực lượng yếu thế, Hải quân VNCH bị thiệt hại nặng, phải rút lui. Hộ tống hạm HQ10 bị trúng đạn không thể cứu vãn. Chỉ huy trưởng Ngụy Văn Thà ra lệnh cho chỉ huy phó và thủy thủ đoàn phải đào thoát. Thiếu tá Ngụy Văn Thà ở lại Biển Đông, hy sinh thân mạng đền nợ nước.

Dẫu vậy, Hải quân VNCH cũng đã gây thiệt hại nặng cho Hải quân Trung Cộng. Hai hộ tống hạm Kronstadt 271 và 274, cùng hai trực lôi hạm 389 và 391 bị thiệt bất khiển

dụng. Đô đốc Phương Quang Chính tư lệnh mặt trận cùng bốn sĩ quan cấp đại tá Trung Cộng bị tử thương.

Điều đáng nói là sau trận Hoàng Sa, trong khi dân chúng và chính phủ VNCH quyết liệt phản đối Trung Cộng, thì đảng Lao Động tức đảng CSVN, nhà nước VNDCCH, quân đội VNDCCH hoàn toàn im lặng, đồng lõa với kẻ xâm lăng, vì từ năm 1958, Phạm Văn Đồng vâng lệnh Hồ Chí Minh và lãnh đạo đảng Lao Động, đã ký công hàm thừa nhận Hoàng Sa và Trường Sa thuộc Trung Cộng. Bây giờ nói gì nữa?

2. Bài học sáu tỉnh biên giới (1979)

Sau khi cưỡng chiếm được miền Nam Việt Nam năm 1975, VNDCCH đổi thành Cộng Hòa Xã hội Chủ Nghĩa Việt Nam (CHXHCNVN) năm 1976, đổi tên đảng Lao Động thành đảng Cộng Sản (CS), và đổi luôn chính sách ngoại giao, không còn theo chủ trương đu dây thăng bằng giữa Liên Xô và CHNDTH, mà ngã hẳn về phía Liên Xô.

Ngày 27-6-1978, tại Bucharest, thủ đô Romania, CHXHCNVN gia nhập khối COMECON (Council for Mutual Economic Assistance, tức Hội đồng Tương trợ Kinh tế). Khối này do Liên Xô thành lập tháng 1-1949 gồm các nước cộng sản Đông Âu là Bulgaria, Czechoslovakia, German Democratic Republic, Hungary, Mongolian People's Republic, Poland, Rumania, U.S.S.R. [Liên Xô].

Trong cuộc họp của khối này tại thủ đô Mông Cổ là Oulan Bator từ 27-9 đến 1-10-1978, các nước trong khối COMECON hứa hẹn sẽ giúp CHXHCNVN thực hiện những kế hoạch kinh tế và kỹ nghệ mà Trung Cộng đang bỏ dở. Sau đó, ngày 3-11-1978, Lê Duẩn sang Liên Xô và ký với Leonid Brezhnev *Hiệp ước Hai mươi lăm năm Hối tương và Phòng thủ giữa hai nước*.

Dựa vào hậu thuẫn của Liên Xô, CSVN xua quân xâm lăng Cambodia, chiếm thủ đô Phnom Penh ngày 7-1-1979. Việc làm của CSVN nhắm hai mục đích: 1) Đối ngoại là bành trướng ảnh hưởng qua Cambodia để mưu làm bá chủ Đông Dương, và kiếm đường đánh xuống Thái Lan. 2) Đối nội là tung các sư đoàn miền Nam qua Cambodia. Các sư đoàn này gồm những thanh niên mới tuyển nghĩa vụ quân sự ở miền Nam sau 1975. Tung thanh niên miền Nam qua Cambodia để làm tiêu hao tiềm lực miền Nam, khiến dân chúng miền Nam phải lo chuyện chiến tranh, mà không chống đối chính sách thất nhân tâm của Hà Nội.

Nhà cầm quyền Cambodia lúc đó do Trung Cộng đỡ đầu. Viện có CSVN xâm lăng Cambodia, Trung Cộng quyết định trả đũa và dạy cho CSVN một bài học. Bài học này không phải thuần túy vì vấn đề Cambodia. Bài học này còn liên hệ đến ba việc: 1) Thứ nhất, Cambodia là cửa ngõ để Trung Cộng tiến xuống Đông Nam Á. Khi CSVN xâm chiếm Cambodia, có nghĩa là CSVN chặn đứng con đường bành trướng của Trung Cộng xuống vùng vịnh Thái Lan. 2) Thứ hai, sau khi bỏ Trung Cộng, chạy theo Liên Xô và ký kết hiệp ước 1978, tập đoàn lãnh đạo CSVN mặc nhiên bỏ luôn những cam kết ngầm với Trung Cộng khi Trung Cộng viện trợ cho CSVN tiến hành hai cuộc chiến 1946-1954 và 1954-1975, mà con số này lên đến 20 tỷ Mỹ kim. 3) Thứ ba, tuy bề ngoài Hoa Kỳ, Nhật Bản và các nước Đông Nam Á tỏ ra chống lại việc Trung Cộng tấn công Việt Nam, nhưng họ cũng ngầm đồng tình với Trung Cộng chặn đứng tham vọng quá lớn của CSVN sau khi CSVN chiếm được toàn cõi Việt Nam năm 1975.

Ngày 7-1-1979 bộ đội CHXHCN VN chiếm thủ đô Phnom Penh của Cambodia, thì ngày 17-2-1979, Trung Cộng đưa trên 200.000 quân tấn công CHXHCNVN ở sáu tỉnh biên giới phía bắc Việt Nam, giáp ranh với Trung Cộng. Có nơi quân Trung Cộng tiến sâu vào nội địa Việt Nam 40 cây số. Sau khi phá nát vùng này, quân Trung Cộng rút về ngày 5-3-1979.

Điều đáng nói là trong khi đánh nhau, quân đội Trung Cộng phá hủy những cột mốc biên giới có từ thời Pháp thuộc, rồi dựng lại những cột mốc biên giới mới. Khi dựng lại, quân Trung Cộng dời nhiều cột mốc biên giới sâu vào lãnh thổ Việt Nam. Có tin cho biết số cột mốc được dựng chôn từ thời Pháp-Thanh còn nguyên vẹn (nguyên cả cột lẫn vị trí) còn trên dưới 50, số cột mốc thời Pháp-Thanh đã bị dịch vào biên giới Việt Nam là 150-170 chiếc, số cột mốc mới Trung Quốc cho lính mang sang đóng trong biên giới Việt Nam là 60-70, số thất thoát khoảng 15-30. (*Việt Báo Online*, California: số 2496, ngày 6-2-2002, đăng lại bài của Lý Công Luận ở Hà Nội ngày 4-2-2002.)

3. Bia sống Gạc Ma (1988)

Cuộc chiến biên giới Việt-Hoa là lời cảnh cáo của Trung Cộng đối với CHXHCNVN, nhưng CSVN vẫn lý đòn, quyết dựa hơi Liên Xô. Trong khi đó, Trung Cộng gây chiến đường bộ bị thế giới phê phán hay phản đối, Trung Cộng liền kiếm cách khác để tiến xuống Đông Nam Á. Đó là đường

biển mà Trung Cộng đã thử nghiệm năm 1974 khi đánh chiếm Hoàng Sa.

Từ Hoàng Sa, Trung Cộng nhìn xuống quần đảo Trường Sa (Spratly Islands), trải từ vĩ tuyến 6 độ Bắc đến vĩ tuyến 12 độ Bắc và từ kinh độ 111 độ Đông đến 117 độ Đông, gồm hàng trăm đảo lớn, nhỏ, rạn cát và đá ngầm, san hô. Về hành chánh, Trường Sa thuộc tỉnh Phước Tuy (Bà Rịa-Vũng Tàu). Tại hội nghị San Francisco (Hoa Kỳ) năm 1951, thủ tướng Quốc Gia Việt Nam là Trần Văn Hữu lên tiếng xác nhận là quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa thuộc chủ quyền Việt Nam, thì không có nước nào phản đối.

Tuy nhiên, khi việc khai thác dầu khí trên Biển Đông càng ngày càng phát triển, các nước Philippin, Trung Hoa Dân Quốc, Malaysia, Brunei, Trung Cộng "nhào vô kiểm ăn", tranh giành khai thác các đảo trong quần đảo Trường Sa. Mỗi nước chia nhau đóng giữ một số đảo. Đến cuối thập niên 80, CHXHCNVN đóng giữ 21 đảo, cồn và rạn san hô, trong đó có đảo Sin Cowe Island (Sinh Tồn) ở trung tâm quần đảo Trường Sa. Đảo Sinh Tồn có các dãy đá quan trọng là Johnson Reef (Gạc Ma), Collins Reef (Cô Lin), Lansdown Reef (Len Đạo).

Đầu năm 1988, Trung Cộng dòm ngó và khiêu khích, muốn lần chiếm các dãy đá này. Đáp lại, CHXHCNVN mở chiến dịch *Chủ quyền 88*, viết tắt là *CQ 88*, gọi bộ đội đến bảo vệ và đem vật liệu tới nhóm đảo Gạc Ma, Cô Lin, Len Đạo, để xây dựng các cơ sở tại đây, cắm cờ nhằm chứng tỏ các đảo này đã có chủ. Toán bộ đội xây dựng này không mang vũ khí, trừ vài người chỉ huy và được lệnh "*bất kỳ giá nào cũng không được nổ súng*." Đó là lời của Nguyễn Văn Thông, một bộ đội sống sót sau trận Gạc Ma xác nhận với phóng viên đài Á Châu Tự Do. (Mặc Lâm, *RFA*, 2015-03-13, "*Ai ra lệnh không được nổ súng trong trận Gạc Ma?*")

Ngày 14-3-1988, Trung Cộng phái quân đổ bộ các đảo này, tấn công các tàu vận tải của CSVN, ngăn chặn bộ đội và giựt cờ CHXHCNVN. Vì có lệnh từ cấp trên là không được nổ súng chống trả, nên bộ đội CSVN chỉ làm bia sống hứng đạn Trung Cộng, tử trận 64 binh sĩ Hải quân, mất ba tàu vận tải.

Một câu hỏi mà mọi người đều đặt ra là ai đã ra lệnh cho bộ đội CSVN không được nổ súng chống cuộc tấn công của quân Trung Cộng? Mãi cho đến 25 năm sau, trong cuộc tọa đàm kỷ niệm cuộc chiến Gạc Ma do Trung tâm Minh Triết tổ chức tại Hà Nội, thiếu tướng Lê Mã Lương, anh hùng

Lực lượng võ trang CSVN, từng giữ chức giám đốc Bảo tàng Lịch sử Quân sự Việt Nam, mới tiết lộ như sau: "... Vào tháng 7/2013, tại hội thảo "Những vấn đề về chủ quyền Gạc Ma trong quần đảo Trường Sa" do giáo sư Nguyễn Khắc Mai - Nguyên phó Ban Dân vận Trung ương, Chủ tịch Trung tâm Minh Triết Việt Nam chủ trì gồm 60 nhà nghiên cứu nổi tiếng và nhà báo. Tôi đã phát biểu nguyên văn như sau: "... Có đồng chí lãnh đạo cấp cao ra lệnh bộ đội ta không được nổ súng nếu như (Trung Quốc) đánh chiếm đảo Gạc Ma hay bất kỳ đảo nào ở Trường Sa." "... Trong một cuộc họp của BCT, đồng chí Nguyễn Cơ Thạch (Phó Thủ tướng, Bộ trưởng Bộ Ngoại giao) đập bàn: ai ra lệnh bộ đội không được nổ súng?..." (Trích nguyên văn lời thiếu tướng Lê Mã Lương trong bài "Thiếu tướng Lê Mã Lương phản hồi cáo buộc của thiếu tướng Hoàng Kiên về đề nghị thu hồi cuốn sách", của Tuấn Khanh, điện báo *Tiếng Dân* ngày 14-07-2018.)

Câu nói trên của thiếu tướng Lê Mã Lương gồm hai vế: 1) Bộ đội CS ở Gạc Ma được lệnh của cấp cao là không được nổ súng. 2) Sự giận dữ của Nguyễn Cơ Thạch, bộ trưởng Bộ Ngoại giao CHXHCNVN khi họp bộ Chính trị đảng CSVN.

Thiếu tướng Lương không nêu đích danh cấp cao nào là người ra lệnh không được nổ súng, nhưng ai là người có quyền ra lệnh cho bộ đội CS nếu không phải là bộ Quốc phòng, hay đảng ủy đảng CS bộ Quốc phòng? Vào thời điểm năm 1988, bộ trưởng bộ Quốc phòng CSVN là đại tướng Lê Đức Anh, ủy viên bộ Chính trị đảng CSVN.

Tiến sĩ Nguyễn Khắc Mai giám đốc Trung tâm Nghiên cứu Văn hoá Minh Triết, xác nhận rõ hơn lời của thiếu tướng Lê Mã Lương: "...Ngài Bộ trưởng Bộ Quốc phòng hỏi bây giờ là ngài Lê Đức Anh đã ra cái lệnh như vậy mà anh Lê Mã Lương đã tường thuật trong hội thảo tưởng niệm Gạc Ma của chính Trung tâm Minh Triết tổ chức ở Khách sạn Công đoàn năm ngoái, thì bây giờ ta phải công khai cái này. Một Bộ trưởng Quốc phòng thấy giấc nó xâm lấn bờ cõi của mình mà ra lệnh không được chống lại, đứng im như thế cuốn cờ lên người mình để cho nó nã súng nó bắn!" (Mặc Lâm, bài đã dẫn.)

Ông Nguyễn Trọng Vĩnh, nguyên là thiếu tướng bộ đội CS, ủy viên dự khuyết ban chấp hành Trung ương đảng Lao Động, đại sứ CHXHCNVN tại Trung Cộng từ 1974 đến 1987, nói thêm về vụ này như sau: "...Tôi cho rằng lúc bấy giờ ông Lê Đức Anh

được đưa lên làm Bộ trưởng Quốc phòng mà làm cái việc như thế là một việc phản quốc. Ra lệnh không được bắn lại để cho Trung Quốc nó giết chiến sĩ của mình như là bia sống thì tôi cho đó là một hành động phản động, phản quốc. Ông Lê Đức Anh là cai đồn điền cao su của một người tình báo của Pháp chứ ông ta không phải tham gia cách mạng lâu dài gì đâu. Chẳng qua ông ấy khai man lý lịch rồi thì được lòng ông Lê Đức Thọ, ông Lê Đức Thọ cứ đưa ông ấy lên và vu trở thành Bộ trưởng Quốc phòng, sau này thành Chủ tịch nước. Cái điều đó những người biết chuyện như tôi lấy làm đau lòng lắm và cho là một nỗi nhục của đất nước." (Mặc Lâm, bài đã dẫn.)

Lê Đức Anh, bộ trưởng Quốc phòng CHXHCNVN, phải chịu trách nhiệm về lệnh bộ đội CSVN trấn giữ Gạc Ma không được nổ súng chống quân Trung Cộng, nhưng chắc chắn trước khi ban hành lệnh này, Lê Đức Anh phải tham khảo ý kiến hoặc được chỉ thị từ lãnh đạo bộ Chính trị đảng CSVN.

Lúc đó bộ Chính trị đảng CSVN gồm có: Nguyễn Văn Linh (tổng bí thư), Phạm Hùng (số 2), Võ Chí Công (số 3), Đỗ Mười (số 4) Võ Văn Kiệt (số 5), Lê Đức Anh (6). Nguyễn Đức Tâm (số 7), Nguyễn Cơ Thạch (thứ 8)... Vậy không phải chỉ một mình Lê Đức Anh phản quốc như thiếu tướng Lê Trọng Vĩnh đã nói, mà ít nhất có sự đồng thuận phản quốc của mấy tên lãnh đạo chóp bu đảng CSVN, từ Nguyễn Văn Linh đến Võ Văn Kiệt, Lê Đức Anh.

Cũng theo lời thiếu tướng Lê Mã Lương, khi họp bộ Chính trị, Nguyễn Cơ Thạch, bộ trưởng Ngoại giao CHXHCNVN, giận dữ đập bàn hỏi ai đã ra lệnh không được nổ súng, nhưng không có ai trong bộ Chính trị trả lời. Bộ Chính trị đảng CSVN cũng không quyết định mở cuộc điều tra ai là người đã ra lệnh tội tệt đó, và vấn đề êm xuôi cho đến ngày nay. Thứ cấp của Nguyễn Cơ Thạch trong bộ Chính trị đảng CSVN vào hàng thứ 8, đứng sau cả Lê Đức Anh (thứ 6), nên Nguyễn Cơ Thạch chỉ "lẻ loi một mình".

Sau năm 1991, Lê Đức Anh lên làm chủ tịch nước, còn Nguyễn Cơ Thạch bị loại khỏi bộ Chính trị đảng CSVN, tức một bên lên (thăng chức), một bên xuống (giáng chức). Sự thăng giáng này giải thích rõ thêm nội tình cấp cao về trận Gạc Ma trong đảng CSVN.

Kết luận

Sự khiếp nhục của lãnh đạo đảng CSVN trước nanh vuốt Trung

Cộng trong trận Gạc Ma năm 1988 cho thấy đảng CSVN bắt đầu thăm dò thù của Trung Cộng. Lúc đó, tình hình Đông Âu đang biến chuyển mạnh, các nước CS tại đây sắp sửa sụp đổ. Liên Xô cũng bị yếu thế. Các lãnh tụ đảng CSVN bắt đầu âm thầm chịu khuất phục trước nanh vuốt kẻ xâm lăng, nhằm giữ vững chế độ CSVN. Trung Cộng không còn chờ đợi gì hơn, sẵn sàng đón nhận kẻ quy hàng tại hội nghị Thành Đô năm 1990.

Xin đừng quên lời hô hào của Mao Trạch Đông ngày 28-6-1958 với một nhóm tướng lãnh thân cận rằng: "Hiện nay, Thái Bình Dương không yên ổn. Thái Bình Dương chỉ yên ổn khi nào chúng ta làm chủ nó." ("Now the Pacific Ocean is not peaceful. It can only be peaceful when we take it over.") (Jung Chang and Jon Halliday, *The Unknown Story MAO*, New York: Alfred A. Knopf, Publisher, 2005, tr. 426.) Phát biểu này là khởi đầu cho chủ trương của Trung Cộng về Biển Đông và Thái Bình Dương. Sau đó, tại cuộc hội đàm với đại biểu đảng Lao Động tức đảng CSVN, ở Vũ Hán năm 1963, Mao Trạch Đông tuyên bố: "Tôi sẽ làm chủ tịch 500 triệu bản nông đưa quân xuống Đông nam châu Á." (Nxb. Sự Thật, không đề tên tác giả, *Sự thật về quan hệ Việt Nam-Trung Quốc trong 30 năm qua*, Hà Nội: 1979, tr. 16. Sách này xuất bản sau cuộc xâm lăng của Trung Cộng năm 1979.)

Mao Trạch Đông mở ra con đường xuống Biển Đông bằng chiến dịch đánh chiếm Hoàng Sa năm 1974, khởi đầu giấc mộng Đông Nam Á. Sự quy hàng của CSVN sau trận Gạc Ma giúp cho các lớp lãnh đạo Trung Cộng sau Mao Trạch Đông, tiếp tục thực hiện giấc mộng của Mao Trạch Đông nhanh chóng hơn, nhe nanh múa vuốt, nuốt trọn Biển Đông.

danlambaovn.blogspot.com

TRUNG CỘNG

đang đuối sức trong cuộc chiến thương mại

.....Nguyễn Ngọc Sáng 16-07-2018.....

Cuộc chiến tranh thương mại nổ ra giữa Trung Cộng và Mỹ sẽ làm nền kinh tế của hai quốc gia này kiệt quệ và sẽ ảnh hưởng đến kinh tế thế giới. Đó là điều không tránh khỏi.

Kinh tế Hoa Kỳ vừa phục hồi sau cơn suy thoái 2008 và cuộc chiến thương mại với Tàu đang xảy ra trong hoàn cảnh kinh tế nước Tàu đang u ám bởi nhiều vấn nạn như vốn đầu tư sụt giảm nặng, nợ công tăng nhanh, thị trường bất động sản có nhiều dấu hiệu bất ổn, núi nợ đang phình to và nợ tín dụng nhân dân trở thành cơn ác mộng.

New York Times bình luận: Tổng thống D. Trump hiểu rõ chiến tranh thương mại sẽ khiến các bên cùng thua, nhưng sẽ có những người chịu thiệt hại ít hơn trong cuộc chơi này.

Ông Trump nghĩ rằng trước mắt người dân Mỹ chịu thiệt hại kinh tế để sẽ có được những lợi ích lâu dài.

Theo thống kê năm 2017, Trung Cộng nhập khẩu 129 tỷ Mỹ kim (USD) hàng hóa của Mỹ và xuất khẩu sang Mỹ đến 506 tỷ USD, do đó thâm hụt mậu dịch Mỹ lên tới 307 tỷ USD.

Vào ngày 6-7-2018 Hoa Kỳ bắt đầu cuộc chiến thương mại bằng cú đánh 25% thuế vào một số mặt hàng Hoa Kỳ nhập từ Trung Cộng với tổng trị giá lên đến 34 tỷ Mỹ kim. Để đáp trả, Trung Cộng đánh 25% thuế trên hàng nhập khẩu từ Hoa Kỳ trị giá tương đương 34 tỷ Mỹ kim.

Tổng thống Trump dự định đánh thuế thêm 16 tỷ Mỹ kim trên các mặt hàng hóa khác, nếu Trung Cộng vẫn đáp trả lại Mỹ sẽ đánh thuế thêm 500 tỷ Mỹ kim hàng hóa dự trữ sẽ nhập cảng vào Hoa Kỳ trong năm nay.

Cuộc chiến thương mại mới bắt đầu chỉ một tuần lễ, nhưng phía Trung Cộng đã mất gần 2000 tỷ Mỹ kim. Chỉ số Shanghai Composite mất gần 20%, và giới đầu tư bắt đầu lo ngại nền kinh tế Trung Cộng không đương đầu nổi cuộc chiến nên họ đã bán cổ phiếu, rút tiền đầu tư vào nơi khác an toàn hơn mà Mỹ là địa chỉ đáng tin cậy. Trong khi đó chứng khoán Hoa Kỳ tiếp tục tăng, dù Cơ quan Dự trữ Trung ương đã tăng lãi suất trong tháng 6 vừa qua.

Một điểm yếu khác chỉ ra rằng Trung Cộng khó chạy theo cuộc chiến thương mại lâu dài là khoản nợ công lên đến 30.000 tỷ Mỹ kim, bằng 259% GDP của họ. Thêm vào đó nợ đầu tư cổ phiếu bằng tiền vay tín dụng ở Trung Cộng đã lên đến 760 tỷ Mỹ kim

trong thời gian Trung Cộng mở rộng tín dụng toàn dân để phô trương thành tích tăng trưởng. Với khoản nợ có nguy cơ mất rất lớn, khó đòi nên hiện nay nhà cầm quyền Trung Cộng đã thiết lập một trang mạng liệt kê danh sách những người thiếu nợ tín dụng với hy vọng vì mắc cỡ nên trả nợ. Một phương cách chắc chưa có quốc gia nào đủ "đỉnh cao trí tuệ" để "sáng tạo" được.

Hôm 14 tháng 7, tờ South China Morning Post, với tựa đề "Don't mention the trade war" cho thấy Trung Cộng rất sợ dân chúng biết cuộc chiến tranh thương mại với Mỹ. Họ ra lệnh các tờ báo (lề đảng) không được đưa tựa đề này trên báo. Nhất là không được nối kết chuyện chiến tranh thương mại với sự té nhào của thị trường chứng khoán, sự sụt giá đồng Quan, kinh tế đang trì trệ làm người dân lo sợ. Không được dịch từ Twitter của Trump lời đe dọa sẽ đánh thuế 200 tỷ đôla từ hàng hóa Trung Cộng. Tàu đang lấy thúng úp voi.

Cũng trong tờ báo trên, một bài viết khác với tựa đề "Trump's trade war on China: phoney or real, world will be the loser" có đoạn ông Trump dự định áp thuế 500 tỷ lên hàng hóa Trung Cộng, con số lớn hơn tổng xuất khẩu của Tàu vào Mỹ, nếu Tàu không "cúi đầu" (bài báo dùng chữ bow) nghe theo yêu sách của Mỹ.

Trong cùng bài báo, Bộ trưởng thương mại Tàu thanh minh rằng việc thặng dư mậu dịch không phải là lỗi của Tàu và họ bác khước việc đánh cắp tài liệu khoa học, bắt buộc các công ty ngoại quốc phải chuyển giao kỹ thuật cho họ. Không riêng Mỹ đưa ra cáo buộc này, mà "thế lực thù địch" khác là bà Merkel của Đức cũng cùng lên án như thế.

Sáng kiến đầy tham vọng "Một vành đai một con đường" dùng bấy nợ để thôn tính các nước nghèo, chừng như càng lúc càng xa và có thể đó là đường đi khg bao giờ đến.

Kẻ gian mắc nạn: Bộ Thương mại Hoa Kỳ ghi nhận sáu tháng đầu năm 2015 VN xuất cảng sang Hoa Kỳ chỉ có 25,756 tấn thép, nhưng sáu tháng đầu năm 2016 số lượng thép VN xuất cảng sang Hoa Kỳ là 312,329 tấn, tăng hơn 12 lần. Sự tăng trưởng đột biến này khiến Bộ Thương mại Hoa Kỳ điều tra. Và họ cáo buộc T.Cộng buôn thép qua VN để xuất cảng sang Hoa Kỳ tránh thuế.

Trung Cộng buôn thép sang Việt

Nam để xuất cảng sang Hoa Kỳ tránh áp thuế. Việc này họ đã làm từ hai năm trước khi họ tuân nhôm cuốn sang Mỹ Tây Cơ để từ đó nhập vào Hoa Kỳ để trốn thuế.

Các nhà sản xuất thép của Hoa Kỳ U.S. Steel Corp., Nucor Corp., AK Steel Holding Corp. và Arcelor Mittal, cáo buộc các hãng sản xuất thép Trung Cộng vận chuyển kim loại vào Việt Nam, tăng thêm chất lượng, dán nhãn sản xuất tại Việt Nam và xuất cảng sang Hoa Kỳ theo mức thuế thấp mà Mỹ dành cho thép Việt Nam. Vì vậy trong năm qua Hoa Kỳ đã áp mức thuế thép là 266% cho bốn loại thép của Trung Cộng.

Một trong những vũ khí mà Trung Cộng có thể dùng để đánh trả là bán tháo trái phiếu Hoa Kỳ trị giá 1,17 ngàn tỷ USD mà họ đang nắm giữ. Đó là mối lo ngại của các đời Tổng thống trước Trump. Nhưng sau khi Tổng thống Trump cầm quyền, kinh tế phát triển, thị trường chứng khoán tăng giá, tỷ lệ thất nghiệp rất thấp vì vậy nếu Trung Cộng dám bán tháo trái phiếu họ đang giữ thì những nhà đầu tư đang tháo chạy từ Trung Cộng, Việt Nam sẽ sẵn sàng mua trái phiếu này, vừa an tâm vừa có lời. Nếu Trung Cộng bán hết trái phiếu, Mỹ cũng không bị thiệt hại vì giá trị đồng USD cũng không giảm giá vì lãi suất trên đồng USD không giảm, nhưng ngược lại Trung Cộng sẽ mất hết lợi thế là nước nắm giữ nhiều nhất trái phiếu trong kho bạc Hoa Kỳ.

Việt Nam cùng thọ nạn:

Ngày 21-5-2018, ông Jeffrey Gerrish, Phó Đại diện Thương mại Mỹ đã có chuyến công du đến Hà Nội. Theo một số nhà quan sát kinh tế thì Ông Jeffrey Gerrish gặp Phó thủ tướng Vương Đình Huệ để yêu cầu Việt Nam phải "san bằng thâm hụt thương mại" theo yêu cầu của Tổng thống Trump và đòi Việt Nam phải hạ mức thâm hụt thương mại xuống mức dưới 8 tỷ USD/năm.

Vào năm 2017, Việt Nam xuất khẩu sang Mỹ với tổng giá trị 41,6 tỷ USD nhưng chỉ nhập khẩu có 9,2 tỷ USD, tạo mức thặng dư thương mại lên 32,4 tỷ USD, vì vậy Việt Nam nằm trong 16 nước có thặng dư mậu dịch với Hoa Kỳ mà bộ Thương mại Mỹ lên danh sách.

Ông Jeffrey Gerrish yêu cầu Việt Nam phải tự cắt giảm mức thâm hụt thương mại 8 tỷ USD/năm và có thể bắt đầu vào năm 2018 hoặc chậm phải là năm 2019. Theo chuyên gia kinh tế, để giảm số thặng dư xuất siêu còn 8 tỷ USD/năm thì giá trị xuất siêu của Việt Nam vào thị trường Mỹ sẽ giảm đến 75% so với những năm

trước. Bị kịch kinh tế và bị kịch ngân sách tăng đột biến có thể làm đổ nhào chế độ cộng sản.

Nhìn quanh các đối tác láng giềng số thặng dư xuất siêu với Nhật bằng 0, với Hàn Quốc số nhập siêu đến 20 tỷ USD vào năm 2016 và gần 25 tỷ USD trong năm 2017, với Trung Cộng số nhập siêu kể cả chánh ngạch và tiểu ngạch lên đến khoảng 40-50 tỷ USD mỗi năm.

Một tháng sau khi Phó đại diện Thương mại Mỹ Jeffrey Gerrish đến Hà Nội "đưa giấy nợ", vào tháng 6-2018 Phó Thủ tướng Vương Đình Huệ đã sang Washington gặp quan chức Bộ Tài chính Mỹ.

Trong cuộc gặp giữa Tổng thống Trump và Thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc tại Toà Bạch Ốc hôm 31-5-2017, Tổng thống Trump đã nhấn mạnh vấn đề giao thương và thâm hụt thương mại với Việt Nam và ông muốn sớm có được cân bằng thương mại giữa hai nước.

Trong năm 2017 và đến đầu năm 2018 Bộ Thương mại Mỹ đánh vào hai mặt hàng quan trọng của Việt Nam là thép lên 53% và tôm lên hơn 25%, đồng thời Liên minh Âu châu cảnh cáo đối với hàng hải sản dơ bẩn của Việt Nam.

Theo Nguyễn Đình Đạt, nghiên cứu sinh tiến sĩ Đại học The West of Scotland: Thị trường chứng khoán Việt Nam "nhiều khả năng vẫn tiếp tục giảm trong thời gian tới". "Sau khi thị trường chứng khoán Việt Nam đạt đỉnh hơn 1.204,33 điểm với vốn hoá thị trường 3.269.948 tỷ VND vào ngày 09-04-2018, thị trường chứng khoán đang điều chỉnh giảm mạnh còn 909,72 điểm với vốn hoá 2.889.125 tỷ VND vào ngày 13-7-2018, tương đương giảm 33% về điểm và giảm 380.823 tỷ VND về giá trị tương đương 16,5 tỷ USD đã bốc hơi khỏi thị trường". Hiện tại, tiền Đồng Việt Nam đang mất giá, một USD bằng 22,675 Đồng Việt Nam, vì vậy giới kinh doanh, người dân đang rút tiền ra để mua ngoại tệ mạnh, tránh mất giá. Nếu động thái này cứ tiếp diễn thì không bao lâu Việt Nam sẽ theo con đường mà CHXH Venezuela đang đi.

Chưa hết, "theo Ngân hàng Nhà nước Việt Nam (NHNN), nợ xấu ở Việt Nam năm 2016, bao gồm nợ xấu do Tổng công ty Quản lý Quỹ Việt Nam quản lý (VAMC), đã lên đến 487 nghìn tỷ đồng (21,7 tỷ USD), chiếm 8,8% tổng dư nợ cho vay 5,5 triệu tỷ đồng (241 tỷ USD), tỷ lệ khá cao. NHNN cho hay kế hoạch đưa tỷ lệ nợ xấu xuống dưới 3% vào năm 2020. Bình quân mỗi người Việt Nam mang số nợ US\$ 1.038 và thu nhập bình

quân của họ là 6 đôla Mỹ/ngày". (theo nhà báo Phạm Chí Dũng).

Tiến sỹ Nguyễn Văn Phú, một nhà nghiên cứu kinh tế của Đại học Strasbourg, Pháp, nói: các doanh nghiệp Việt Nam trong vụ này là phải xây dựng đạo đức kinh doanh trong môi trường cạnh tranh toàn cầu." Mỹ sẽ áp dụng thuế cao hơn cho các sản phẩm 'made in Việt Nam' thì tất cả đều 'chết'".

Trong hoàn cảnh ông bạn 4 tốt và 16 chữ vàng đang tang gia bối rối thì làm sao cứu được "đứa con hoang làm đường" được. Trong thời khắc hồn ai nấy giữ thì Việt cộng nên: "*Liệu bề cướp đó giật đây. Thặng dư 8 tỷ việc này mới xong*"

Hoặc: "*Liệu mà cao chạy xa bay. Tám thân khuyến mãi chỉ ngăn ấy thôi*" (phỏng theo truyện Kiều).

danlambaovn.blogspot.com

LỆNH TRỎI TAY NGƯỜI LÍNH

++++Phạm Đình Trọng 25-07-2018++++

Thưa lại với ông tướng công binh Hoàng Kiên về lệnh "không được nổ súng" hay "không được nổ súng trước" trong sự kiện đau thương Gạc Ma 14-3-1988

1. Bốn ngàn năm chí bèn dựng nước, phải liên tục đương đầu với giặc phương Bắc xâm lược đông và mạnh gấp nhiều lần. Bốn ngàn năm quả cảm mở cõi chỉ có chiếc thuyền gổ kiên và lá buồm cánh dơi mỏng manh phải đi vào tâm bão của Biển Đông để mở cõi, mở biển.

Mỗi năm đất biên cương phía Bắc đều thấm đẫm máu ông cha ta đã đổ ra hết thế hệ này đến thế hệ khác trong những trận chiến giữ đất kéo dài trong lịch sử chống giặc phương Bắc xâm lược. Mỗi doi cát ngoài Biển Đông đều là nắm mồ lớn ông cha ta gửi xác lại trong những chuyến đi vào bão táp Biển Đông cùng những đoàn thuyền lưới, thuyền câu người Việt đi khai thác biển bạc.

Bốn ngàn năm dựng nước và mở cõi, ông cha ta đã không để mất một tấc đất ở biên cương, không để mất một nắm cát ở Biển Đông và đã để lại cho chúng ta hôm nay dải non sông gấm vóc từ Lũng Cú, Hà Giang đến đảo Thổ Chu, Kiên Giang, từ Trường Sơn đến Trường Sa.

Nhưng chỉ mấy chục năm qua, thế hệ chúng ta đã để mất hàng ngàn kilomet vuông đất biên cương thấm đẫm máu cha ông ở phía Bắc, đã để mất những doi cát vàng nơi ông cha đã gửi xác gửi hồn ở Biển Đông.

Mất đất do hiệp định nhà nước

cộng sản Việt Nam kí kết sang nhượng. Mất điểm cao 1509 ở Vị Xuyên, Hà Giang, mảnh đất thấm đẫm máu và chôn vùi xác hàng ngàn người lính Việt Nam trong những trận chiến ác liệt giữ đất năm 1984. Mất phần trăm lệ nhất của thác Bản Giốc ở Đàm Thủy, Trùng Khánh, Cao Bằng, thác nước kì vĩ đã đi vào trang sách, đi vào hồn người Việt Nam. Mất công nước cổ kính và bi tráng của lịch sử ở Đồng Đăng, Lạng Sơn, nơi giặc hùng hổ rầm rập kéo vào rồi tả toí thân tàn tháo chạy ra. Nơi chứng kiến giọt nước mắt của Nguyễn Trãi trong thời khắc chia li người cha bị giặc bắt đưa sang phương Bắc. Giọt nước mắt còn hoen trong trang sử Việt Nam giữ nước.

Mất đảo do lệnh oái oăm ngang trái, lệnh trói tay người lính, người lính đành bất lực nhìn giặc tràn lên cướp đảo, có súng trong tay mà

không được nổ súng, phải chờ giặc nổ súng giết mình trước, có may mắn sống sót mới được nổ súng chống trả yếu ớt trong thương vong mất mát, trong thế bị động, trong thế thua đã nắm chắc. Đảo Gạc Ma trong Quần đảo Trường Sa đã mất trong đau thương, tức tưởi như vậy.

Những mảnh đất thiêng liêng của tổ tiên ở biên cương mất đi theo Hiệp định biên giới Việt Trung kí kết cuối năm 1999 là những vết thương mãi mãi nhức nhối trên cơ thể Tổ quốc Việt Nam, là nỗi đau muôn đời của lịch sử, của giống nòi Việt Nam.

Lệnh trói tay người lính, không cho người lính nổ súng khi giặc tràn lên cướp đảo. Lệnh buộc người lính giữ đảo phải trao cho giặc quyền làm chủ tình thế, trao cho giặc quyền của người làm chủ đảo, trao cho giặc quyền được nổ súng trước. Đó là lệnh bắt người lính giữ đảo, giữ biển của tổ tiên phải nhận thương vong mất mát về mình và phải nhận thất bại lịch sử cho đất nước. Mất Gạc Ma thuộc Quần đảo Trường Sa năm 1988 trong tình thế đó, ngoài nỗi đau còn là nỗi nhục. Những ngày đau mất Gạc Ma, tháng 3 năm 1988 chúng ta còn mất cả đá Chữ Thập, đá Châu Viên, đá Ga Ven... Mất những chiếc cọc giậu trọng yếu trong hàng cọc giậu ngoài thềm Biển Đông. Một mảng phòng thủ trong thế trận giữ nước đã bị xé toang. Ngày nay Tàu Cộng, kẻ chiếm bãi Gạc Ma, đá Chữ Thập của ta năm 1988 đã bồi đắp bãi Gạc Ma và đá Chữ Thập thành đảo

nhân tạo và xây dựng sân bay có đường băng dài hơn 3000m cho máy bay ném bom hạng nặng cất, hạ cánh ở đảo Gạc Ma và đảo Chữ Thập.

2. Sự kiện mất Gạc Ma lớn như vậy, đau như vậy mà 30 năm sau mới có được tập sách nhỏ “Gạc Ma Vòng Tròn Bất Tử”. Tập sách nhỏ nhưng vô cùng quý bởi đã ghi chép một sự kiện lịch sử, dù đau thương, mất mát nhưng rất cần phải khắc ghi vào thời gian, vào lịch sử, khắc ghi vào tâm trí người Việt những mảnh đất, những nóm cát mang hồn tổ tiên bị giặc chiếm phải nhớ lấy mà giành lại, không thể để mai một quên lãng, không thể để sự kiện Gạc Ma bị thời gian và những cách nhìn cảm tính, hẹp hòi bóp méo đi không còn trung thực nữa. Tập sách càng đáng quý bởi sách có được không do kế hoạch xuất bản của nhà nước mà sách là thành quả của doanh nghiệp tư nhân, là tâm huyết, nỗ lực của vài cá nhân đau đáu với vận nước, với trang sử giống nòi.

Nhưng tập sách quý vừa trình làng trong cuộc họp báo khá hạn hẹp ở SG liền có tiếng nói phản bác, kết tội tập sách. Không nhiều ý kiến phản bác tập sách, phản bác thiện chí người làm sách, nhưng khá nặng lời, gay gắt như mặt sát, sỉ vả và phát ngôn cho những ý kiến phản bác lại là một ông tướng, Thiếu tướng Hoàng Kiền, nguyên tư lệnh binh chủng công binh. Tập sách bị kết tội nặng nề “một sự vu cáo xấu xa trắng trợn”, chỉ vì một chi tiết nhỏ: “việc nói về có lệnh của cấp trên “không được nổ súng” chèn vào trong cuốn sách là một ý đồ xấu, xuyên tạc sự thật lịch sử, làm cho nhân dân ta nhất là thế hệ trẻ mất niềm tin về nhiệm vụ bảo vệ chủ quyền biển đảo của Tổ quốc”.

Sách viết rằng trong sự kiện Gạc Ma 14-3-1988, những người lính Quân đội nhân dân Việt Nam phải chấp hành lệnh “Không được nổ súng”. Còn tướng cuộc, sừng, đất, đá công binh Hoàng Kiền không có vốn liếng, nghiệp vụ lính biển nhưng nhìn những người làm sách chỉ bằng nửa con mắt: “Những người viết bài hầu hết chưa trải qua hải quân, chỉ mới hiểu tác chiến trên bộ, chưa hiểu tác chiến trên biển, chưa hiểu tương quan lực lượng Hải quân Việt Nam và Trung Quốc khi ấy... Nếu nghe như những phát biểu của mấy vị ảo tưởng là một sai lầm nghiêm trọng, chúng ta sẽ mất hết. Chính họ mới âm mưu tiếp tay cho TQ chiếm hết Trường Sa, chúng ta không mắc mưu họ”.

Ông tướng công binh cao giọng giảng giải về sự kiện Gạc Ma: “Họ gọi sự kiện Gạc Ma là cuộc chiến tranh

trên biển (bài viết trên mạng có ảnh của Thiếu tướng Lê Mã Lương) là hoàn toàn sai. Gọi là cuộc chiến Gạc Ma cũng chưa đúng hoàn toàn. Gọi là cuộc xung đột vũ trang trên biển cũng là chưa chính xác. Phải nói là: Sự kiện Gạc Ma, Trung Quốc dùng vũ lực đơn phương sát hại 64 cán bộ chiến sĩ Hải quân nhân dân Việt Nam, bắn chìm hai tàu vận tải HQ 604, HQ 605, bắn cháy tàu đổ bộ HQ 505, chiếm đóng trái phép đảo Gạc Ma của Việt Nam. Không có trận chiến, cuộc chiến nào cả”. Dồn dập trấn áp bằng ngôn từ rồi vị tướng công binh hùng hồn khẳng định sự kiện Gạc Ma 14-3-1988 chỉ có lệnh “Không được nổ súng trước” mà thôi.

Kết tội sách “Gạc Ma Vòng Tròn Bất Tử”, kết tội Thiếu tướng Anh hùng Lê Mã Lương, người chủ biên tập sách khi sách viết rằng mất Gạc Ma vì có lệnh không được nổ súng, Thiếu tướng Anh hùng Hoàng Kiền còn dẫn lời một loạt tướng lĩnh: Phó Đô đốc Mai Xuân Vĩnh, Phó Đô đốc Nguyễn Văn Công, Trung tướng Trần Quang Khuê, Trung tướng Phạm Đức Lĩnh, Đại tá Trần Đình Dân phê phán Lê Mã Lương nói bậy, Lê Mã Lương nói láo. “Lê Mã Lương nói bậy, ông ấy biết gì về Hải quân, về sự kiện Gạc Ma mà nói” (Lời Phó Đô đốc Mai Xuân Vĩnh). Dồn dập ngôn từ, dồn dập tiếng nói bác bỏ lệnh “Không được nổ súng” để tướng công binh Hoàng Kiền khẳng định “Chỉ có lệnh “không được nổ súng trước” là hoàn toàn đúng đắn. Thể hiện đối sách của Đảng và Nhà nước ta giải quyết tranh chấp bằng biện pháp hoà bình, coi trọng mối quan hệ VN-TQ, không mắc mưu khiêu khích của đối phương, sẽ là cái cớ cho họ lấn tới”.

3. Cả vú lấp miệng em, chủ quan, cao ngạo áp đặt chính kiến, chiếm đoạt lẽ phải, tướng công binh Hoàng Kiền khẳng định rằng chỉ có lệnh “Không được nổ súng trước”. Nhưng diễn biến sự việc và chính từ lời tướng Hoàng Kiền lại chứng minh rằng những người lính Việt Nam giữ Trường Sa trong sự kiện ngày 14-3-1988, từ người chỉ huy đến người lính cầm cờ chủ quyền trên Gạc Ma đã chấp hành nghiêm ngặt lệnh không được nổ súng và lệnh không được nổ súng đã bao trùm lên toàn bộ sự kiện Gạc Ma 14-0-1988. Vài dẫn chứng:

Một: Ngoài đảo Ba Bình lớn nhất Trường Sa do Đài Loan chiếm đóng từ 1945, đến cuối năm 1987 Trung Quốc lục địa chưa có một điểm đứng chân ở Trường Sa. Nhưng nhiều năm qua lính Trung Quốc trên những con tàu vũ trang giả dạng tàu đánh cá vẫn ngày đêm xục xạo khắp Quần đảo

Trường Sa. Đổ bộ lên những bãi san hô ta đã đặt khối bê tông bia chủ quyền nhưng chưa đưa quân ra giữ, lính Trung Quốc mặc đồ dân sự kéo bia chủ quyền của ta xuống biển rồi rút đi. Bước vào năm 1988, Trung Quốc bỗng đột biến leo thang chiếm những bãi san hô còn lập lờ trên mặt nước biển trong Quần đảo Trường Sa của ta. Ngày 31-1-1988 họ chiếm bãi Chữ Thập. Ngày 18-2-1988, họ chiếm bãi Châu Viên. Ngày 26-2-1988 họ chiếm bãi Ga Ven. Ngày 28-2-1988, họ chiếm bãi Huy Gơ...

Bộ Tư lệnh Hải quân VN phải tăng tốc thực hiện Chiến dịch CQ-88, đưa quân ra giữ những bãi san hô chưa nổi hẳn lên khỏi mặt biển có nguy cơ bị Trung Quốc chiếm. Tết Mậu Thìn, 1988 đến. Tư lệnh Giáp Văn Cương tuyên bố: Không có Tết. Báo động toàn quân chủng. Chuyển sở chỉ huy Chiến dịch CQ-88 từ bộ Tư lệnh Hải quân ở Hải Phòng vào Cam Ranh. Sáng mùng một Tết Mậu Thìn, Tư lệnh Giáp Văn Cương lên chiếc máy bay quân sự AN26 từ sân bay Gia Lâm bay vào Cam Ranh.

Khi Hải quân VN đưa quân ra cụm bãi Gạc Ma, Cô Lin, Len Đao là khi Trung Quốc đã có một lực lượng chiến đấu hùng mạnh ở Trường Sa với 19 tàu uy lực nhất của TQ lúc đó gồm: Một khu trục lên lửa. Ba tàu khu trục trang bị pháo 100 mm có tầm bắn xa trên 10 km và pháo 37 mm có tầm bắn gần 10 km. Bảy tàu hộ vệ tên lửa. Hai tàu hộ vệ pháo. Hai tàu đổ bộ. Ba tàu vận tải. Một tàu hậu cần kéo theo một phòng tông (cầu cảng nổi) lớn. Hạm đội hỗn hợp lớn với cả chục chiến hạm tấn công, hỏa lực mạnh rình rập ở Trường Sa sẵn sàng xối đạn vào lực lượng Hải quân VN, đánh chiếm đảo của Việt Nam.

Trước những họng súng tua tua như vậy, ở điểm nóng Gạc Ma-Cô Lin-Len Đao chỉ có tàu đổ bộ cỡ nhỏ HQ 505. Tối 11-3-1988, Tư lệnh Giáp Văn Cương điều hai tàu vận tải nhỏ 500 tấn HQ 604 và HQ 605 đến Gạc Ma. Trên hai con tàu chỉ có chức năng chở hàng và chở quân, không có chức năng tác chiến là những người lính tay không, không có vũ khí chiến đấu: 70 lính công binh của trung đoàn công binh hải quân 83 chỉ có cuốc, xẻng, xà beng, 4 cán bộ đo đạc thuộc cục bản đồ Bộ tổng Tham mưu và một đơn vị tác chiến nhỏ nhoi, 22 lính chiến đấu thuộc Lữ đoàn 146 chỉ có súng cá nhân AK và cơ sở đạn cơ bản do Lữ đoàn phó, Thiếu tá Trần Đức Thông chỉ huy (Sau khi hi sinh cùng con tàu HQ 604, Thiếu tá Thông được truy tặng danh hiệu Anh hùng và được truy phong trung tá).

Sẩm tối ngày 13-3-1988 tàu HQ604 đến Gạc Ma. Cùng với lính công binh vận chuyển vật liệu xây dựng lên bãi Gạc Ma còn có ba người lính Lữ đoàn 146 với hai khẩu AK lên cầm cờ chủ quyền. Sáng ngày 14-3-1988, gần trăm lính Trung Quốc tràn lên Gạc Ma, những người lính Hải quân Việt Nam trên Gạc Ma chỉ có hai khẩu AK với vài chục viên đạn. Nếu được chiến đấu chống trả, chỉ không được nổ súng trước thôi thì không khi nào người chỉ huy lại đưa đến điểm đối đầu Gạc Ma-Cô Lin-Len Đảo ba con tàu không có chức năng chiến đấu và những người lính tay không như vậy. Điều động lực lượng phi vũ trang ra Gạc Ma ở thời điểm bùng nổ quyết định sự còn mất của Gạc Ma cho thấy lệnh không được nổ súng đã nhất quán từ người chỉ huy cao nhất Chiến dịch HQ88.

Hai. Sự việc diễn biến ở Gạc Ma sáng ngày 14-3-1988 càng khẳng định lệnh không được nổ súng đã được quán triệt và đã thấm vào ý thức, đã chi phối hành động của người lính giữ Gạc Ma, dẫn đến mất mạng oan ức của người lính, dẫn đến mất nhanh chóng núp cát Gạc Ma của tổ tiên và dẫn đến nỗi đau của hôm nay, nỗi nhục với mai sau.

Lính Trung Quốc tràn lên Gạc Ma, xô đến cướp lá cờ chủ quyền của VN. Không giật được lá cờ trong tay Trung úy Trần Văn Phương, tên chỉ huy lính Trung Quốc nổ súng ngăn bắn chết Trung úy Phương. Giặc đã nổ súng trước giết chết sĩ quan Lữ đoàn 146. Hai chiến sĩ 146 bảo vệ cờ có súng AK trong tay vì sao không nổ súng chống trả để bảo vệ cờ? Đó là vì lệnh không được nổ súng? Nhìn máu đồng đội đã đổ, căm thù sôi sục, quyết liệt hành động, binh nhất công binh Nguyễn Văn Lan cũng chỉ có thể vung xà beng vụt bay khẩu súng trong tay tên chỉ huy Trung Quốc.

Nếu chỉ là lệnh "Không được nổ súng trước", tức đi thể chủ động của ta thì khi tên chỉ huy giặc đã nổ súng và đã bị cú xà beng đánh bay mất súng chính là thời cơ để ta giành lại thể chủ động với tiếng súng tự vệ của hai người lính nắm AK trong tay bảo vệ lá cờ. Nhưng không một tiếng súng tự vệ chống trả giặc. Hành động chiến đấu duy nhất của người lính Việt Nam bảo vệ Gạc Ma chỉ là một cú vung xà beng đánh vào bàn tay giặc cầm súng để rồi người lính công binh chiến đấu bằng xà beng phải lãnh mũi lê và đạn giặc găm vào người gục xuống cùng với lá cờ đỏ xuống, trùm lên người!

Vì không được nổ súng nên người lính ra trận đã không được trang bị vũ

khí tương xứng với nhiệm vụ. Người lính tay không trên Gạc Ma và con tàu vận tải không vũ trang neo cạnh Gạc Ma trở thành những tấm bia sống hứng đạn từ những khẩu pháo 100 mm, 37 mm trên ba tàu khu trục Trung Quốc xối xả bắn tới cho đến khi những tấm bia sống bị xóa sạch trên biển Trường Sa. Nếu chỉ là lệnh "Không được nổ súng trước" thì phải đáp trả khi bên kia đã khai súng. Để có thể đáp trả phải có hỏa lực đủ sức sát thương đối phương. Chống trả đám giặc tràn lên cướp đảo bằng chiến thuật biển người, lấy thịt đè người mà chỉ có hai khẩu súng cá nhân với vài chục viên đạn thì rõ ra người chỉ huy Chiến dịch CQ-88 trong điều động lực lượng đã phải chấp nhận, đã phải thực hiện chỉ lệnh không được nổ súng.

Ba. Dù "Không được nổ súng trước" nhưng giặc đã nổ súng, đã khai chiến thì trách nhiệm và danh dự người lính giữ nước phải lên tiếng, phải nổ súng chống trả. Có tiếng súng chống trả, dù yếu ớt thì Gạc Ma sáng 14-3-1988 đã thực sự là một cuộc chiến đấu tự vệ, một trận chiến giáp lá cà ác liệt. Hai người lính của Lữ đoàn 146 bảo vệ Trường Sa có AK trong tay nhưng tiếng súng trách nhiệm và danh dự của người lính bảo vệ lá cờ chủ quyền không vang lên. Chỉ có tiếng súng từ một phía của giặc Trung Quốc xâm lược. Vì sao vậy? Chỉ có thể hiểu rằng lệnh không được nổ súng đã tước đoạt trách nhiệm và danh dự người lính của họ, biến họ thành tấm bia sống hứng đạn của lũ giặc cướp nước. Cuộc đụng độ chỉ có tiếng súng của một phía mới thành đơn phương. Chính tướng công binh Hoàng Kiên đã thú nhận chỉ có tiếng súng đơn phương của quân cướp nước khi ông viết: "Sự kiện Gạc Ma, Trung Quốc dùng vũ lực đơn phương sát hại 64 cán bộ chiến sĩ Hải quân nhân dân Việt Nam, bắn chìm hai tàu vận tải HQ 604, HQ 605, bắn cháy tàu đổ bộ HQ 505, chiếm đóng trái phép đảo Gạc Ma của Việt Nam. Không có trận chiến, cuộc chiến nào cả".

Bốn. Những hình ảnh trong video clip do chính Trung Quốc tung lên mạng toàn cầu để khoe chiến công của hải quân Trung Quốc đánh chiếm Gạc Ma của Việt Nam ngày 14-3-1988 cũng ghi nhận sự căm lặng, không nổ súng của phía mục tiêu mà lửa đạn Trung Quốc trút xuống. Camera lia từ những họng súng trên chiến hạm Trung Quốc xuống vệt cát Gạc Ma. Trên chiến hạm, những tiếng hô Tả! Tả! dồn dập. Những lưỡi lửa

nhোáng nhোáng chớp lên. Dưới vệt cát Gạc Ma, đạn tới tấp vãi xuống, nước biển bắn tóe lên. Lá cờ quần quai trên ngọn sóng. Những cột nước dựng lên quanh những người lính đầu trần, tay không. Chỉ có bóng những người lính trần trụi và những cột nước dựng lên. Không một chớp lửa của viên đạn thoát ra khỏi nòng súng. Dù chỉ là một chớp lửa nhỏ nhoi cũng không có. Nhìn bóng những người lính trần trụi trên vệt cát Gạc Ma lần lượt biến mất trên ngọn sóng Trường Sa, nước mắt tôi lặng lẽ ứa ra. Những tấm bia sống trên vệt cát Gạc Ma đang thừa dằn là những người lính Lữ đoàn 146 Hải quân Việt Nam, là những người lính Trung đoàn 83 công binh Hải quân Việt Nam.

Bốn dẫn chứng, từ toàn cảnh rộng điều động, sử dụng lực lượng cho đến chi tiết nhỏ diễn biến sự việc trên Gạc Ma đủ cho thấy điều áp đặt của tướng công binh Hoàng Kiên "Chỉ có lệnh không được nổ súng trước" là không có cơ sở.

Không được nổ súng! Trong sự kiện Trường Sa 14-3-1988 không một tiếng súng của những lính Việt Nam bắn trả bọn xâm lược, chỉ có tiếng súng các loại, các cỡ xối xả bắn giết người lính Việt Nam giữ Trường Sa, cướp núp cát Gạc Ma mang hồn tổ tiên người Việt Nam trong Quần đảo Trường Sa của Việt Nam.

4. Trong nỗi đau Gạc Ma ngày 14-3-1988, lệnh "Không được nổ súng" là lệnh bắt người lính giữ Gạc Ma phải đầu hàng kẻ xâm lược. Lệnh "Không được nổ súng trước" là lệnh trói tay người lính giữ núp cát Gạc Ma, giao quyền chủ động, quyền quyết định mạng sống của người lính giữ Gạc Ma, quyền quyết định số phận núp cát Gạc Ma cho kẻ cướp Gạc Ma. Mức độ khác nhau nhưng những lệnh đó đều nguy hại cho đất nước, đều là tội đồ của giống nòi Việt Nam. Với người lính, cả hai lệnh đó đều là sự sỉ nhục người lính, xúc phạm danh dự người lính, mang người lính ra làm vật hi sinh. Với nhân dân, với đất nước, cả hai lệnh đó đều là tội phản bội giống nòi Việt Nam, phản bội lịch sử Việt Nam, phản bội Tổ quốc Việt Nam.

Tên cướp xông vào nhà cướp tài sản nhưng chủ nhà "giải quyết tranh chấp bằng biện pháp hoà bình" đợi cho tên cướp vung dao chém chủ nhà rồi chủ nhà mới dám chém lại! Ứng xử đại dốt, ngu xuẩn như vậy liệu sau những cú vung dao của tên cướp chuyên nghiệp tới tấp xả xuống, ông chủ nhà hèn nhát có còn sống sót để mà chém lại tên cướp? Dù có sống sót thì chủ nhà cũng đã giao thể chủ

động cho tên cướp rồi, cũng đã phơi bày, thú nhận với kẻ cướp sự nhu nhược, hèn nhát và tự nhận lấy phần thất thế, phần thua về mình rồi, làm sao còn giữ được tài sản!

Nổi đau Gạc Ma ngày 14-3-1988 còn tệ hơn nữa. Những người lính giữ Gạc Ma chỉ có hai khẩu AK cũng không được bắn bọn giặc tràn lên đảo cướp lá cờ chủ quyền. Những người lính giữ Gạc Ma đành phơi thân hứng đạn pháo của giặc. Đành để nóm cát hương hỏa của ông bà rơi vào tay giặc. Đành chấp nhận cái chết tức tưởi. Vậy mà người ta vẫn còn liên thoắng, lem lèm, trí trá: “Không được nổ súng trước” là hoàn toàn đúng đắn. Thể hiện đối sách của Đảng và Nhà nước ta giải quyết tranh chấp bằng biện pháp hoà bình, coi trọng mối quan hệ VN-TQ, không mắc mưu khiêu khích của đối phương, sẽ là cái cớ cho họ lấn tới”.

Ỗ thế nước lớn, bất chấp luật pháp và dư luận, Trung Quốc muốn đánh Việt Nam lúc nào thì đánh, họ đâu cần phải khiêu khích để Việt Nam nổ súng trước rồi họ mới nổ súng. Vực dậy đất nước Trung Hoa sau Cách mạng Văn hóa làm cho đất nước Trung Hoa tan hoang, lòng dân li tán, kinh tế kiệt quệ, ngày 17-2-1979, Đặng Tiểu Bình liền cất quân đánh Việt Nam với tính toán: Đối nội, kích động tinh thần Đại Hán, tập hợp lại lòng dân, tạo khí thế bừng bừng cho người dân Trung Hoa bước vào thời kì khôi phục lại đất nước. Đối ngoại, ve vãn nước Mỹ giàu có để khai thác nguồn vốn và công nghệ. Và Đặng Tiểu Bình đã chần hửng được đất nước Trung Hoa bằng máu của hàng chục ngàn người Việt Nam.

Lịch sử giữ nước của cha ông đã dạy chúng ta đối sách với Trung Quốc. Dù Trung Quốc xấu đến đâu chúng ta cũng phải coi trọng mối bang giao với Trung Quốc. Nhưng coi trọng mối bang giao với Trung Quốc để bảo vệ chủ quyền chứ quyết không thí bỏ một tấc đất chủ quyền lãnh thổ để giữ mối bang giao với Trung Quốc. Nhà nước cộng sản Việt Nam đã cắt hàng ngàn kilomet đất của tổ tiên người Việt ở Hà Giang, Cao Bằng, Lạng Sơn để làm đẹp lòng Trung Quốc. Đó là tội lớn với lịch sử, với cha ông, với muôn đời con cháu mai sau. Nay trong sự kiện Gạc Ma ngày 14-3-1988, dù là lệnh “Không được nổ súng” hay lệnh “Không được nổ súng trước” cũng là lệnh đầu hàng, dâng Gạc Ma, dâng máu của 64 người lính Việt Nam cho tham vọng bành trướng Trung Quốc. Lại thêm một tội tày trời!

Đất đai lãnh thổ là hương hỏa

thiên liêng của cha ông để lại, là di sản của lịch sử, là tài sản của hôm nay và mai sau, là thể đứng hiên ngang của một đất nước, một dân tộc dưới mặt trời, trước nhân loại. “Giặc đến nhà, đàn bà cũng đánh”. Khi đội quân nước ngoài đặt bước chân xâm lược lên mảnh đất hương hỏa thiên liêng thì từ em thiếu niên, đến người đàn bà thường dân cũng phải cầm vũ khí đánh giặc bảo vệ toàn vẹn lãnh thổ. Lệnh buộc người lính đầu hàng, lệnh trói tay người lính khi giặc tràn lên cướp đảo Gạc Ma là lệnh ô nhục chưa từng có trong lịch sử 4000 năm giữ nước và mở cõi của dân tộc VN.

5. Tôi càng vô cùng ngạc nhiên khi Thiếu tướng công binh Hoàng Kiên viết: “*Hải quân nhân dân Việt Nam cùng lực lượng QK5 giải phóng 5 đảo thuộc Quần đảo Trường Sa do quân đội Sài Gòn đóng giữ trước 30-4-1975 gồm Trường Sa, Song Tử Tây, Nam Yết, Sinh Tồn, Sơn Ca. Đến năm 1978 đóng hết 4 đảo nổi còn lại là: Trường Sa Đông, Sinh Tồn Đông, An Bang, Phan Vinh. Cho đến thời điểm này Trung Quốc chưa hề nghĩ đến Trường Sa*”. Hóa ra “Với gần mười sáu năm công tác ở Hải quân, gần mười năm gắn bó với Trường Sa”, vị sĩ quan công binh Hoàng Kiên chẳng hiểu gì về Trường Sa, chẳng hiểu gì về những con sóng, những mây đen vần vũ, những ngọt ngào ở Biển Đông trước những cơn bão dữ.

Không phải cho đến năm 1978 TQ chưa hề nghĩ đến Trường Sa. Trường Sa là Biển Đông. TQ nghĩ đến Trường Sa, tìm cách đứng chân ở Biển Đông từ ngay sau khi Mao Trạch Đông thiết lập nhà nước cộng sản Trung Hoa ở Bắc Kinh, năm 1949. TQ thèm khát Biển Đông, nhòm ngó Biển Đông trước cả khi Trung Quốc hướng khát vọng bành trướng về phía Tây, trước cả khi TQ đánh chiếm Tây Tạng năm 1959.

Trước năm 1955 Pháp cai trị Đông Dương cũng thiết lập sự quản trị với Trường Sa, Hoàng Sa. Hiệp định Genève 1954 buộc Pháp chấm dứt cai trị Đông Dương và chia cắt Việt Nam thành hai miền với hai nhà nước. Hoàng Sa, Trường Sa thuộc quyền quản trị của nhà nước Việt Nam Cộng Hòa ở phía Nam. Năm 1955, người lính Pháp cuối cùng rút khỏi Đông Dương và chính quyền Sài Gòn chưa kịp đưa quân ra giữ Hoàng Sa. Lập tức Bắc Kinh đưa quân giả dạng dân đánh cá lên chiếm hai đảo lớn nhất trong quần đảo Hoàng Sa là đảo Phú Lâm và đảo Linh Côn. Từ đó, tàu vũ trang của Trung Quốc giả dạng tàu đánh cá ráo riết rình rập, xục xạo khắp Biển Đông, từ Hoàng

Sa tới Trường Sa. Sau khi đánh chiếm được toàn bộ quần đảo Hoàng Sa ngày 19-1-1974, Trung Quốc càng tập trung nhòm ngó Trường Sa.

Trong chuyến đi thực tế ở Hải quân, tháng 5-1978, tôi và nhà thơ quân đội Trần Đăng Khoa đã có mặt trong đoàn của Bộ Tư lệnh Hải quân do Thiếu tướng Giáp Văn Cương, Tư lệnh và Thiếu tướng Hoàng Trà, Chính ủy Quân chủng Hải quân chỉ huy đi kiểm tra tất cả các điểm nổi trong Quần đảo Trường Sa. Một buổi chiều chúng tôi vừa bước chân lên đảo Sinh Tồn thì thấy chim biển từng đàn bay từ phía Tây Nam đến, đáp xuống Sinh Tồn. Ngửa mặt nhìn đàn chim, Đảo trưởng Sinh Tồn nói: Quân Trung Quốc lại đang xục xạo ở Gạc Ma đó. Thượng tá, Phó Tham mưu trưởng Quân chủng Hải quân Bùi Ủy ngạc nhiên hỏi: Sao cậu biết? Đảo trưởng Sinh Tồn giải thích rằng cứ mỗi lần có tàu Trung Quốc ngang qua đây đi về hướng Gạc Ma thì chỉ hơn tiếng sau từ hướng Gạc Ma chim xao xác bay về đây. Lính Sinh Tồn xác định rằng tàu Trung Quốc đã đổ quân lên Gạc Ma xục xạo, đập bắt chim, chim phải kéo về Sinh Tồn. Nghe vậy, Thượng tá Bùi Ủy liền cùng mấy sĩ quan trinh sát, tác chiến xuống ngay tàu, sang Gạc Ma. Khi trở về, Thượng tá Bùi Ủy khen lính Sinh Tồn giỏi, phán đoán đúng.

Trung Quốc nung nấu đánh chiếm những nóm cát Trường Sa từ trước năm 1988, từ trước năm 1978. Tháng năm, 1978 chúng tôi phải chứng kiến những đàn chim từ Gạc Ma xao xác bay về Sinh Tồn. Nhưng những con tàu chiến Trung Quốc giả dạng tàu đánh cá rình rập ở Trường Sa, đổ người lên Gạc Ma xục xạo đã diễn ra từ nhiều năm trước.

Lịch sử chủ quyền của Trung Quốc ở phía Nam chỉ đến đảo Hải Nam. Lịch sử chủ quyền Việt Nam với Hoàng Sa, Trường Sa đã có từ thời nhà Lê. Nhà nước Việt Nam đã quản lí hành chính lãnh thổ Hoàng Sa, Trường Sa từ thời nhà Lê, nhà Nguyễn. Cai trị Việt Nam, nhà nước Pháp tiếp tục quản lí hành chính Hoàng Sa, Trường Sa từ thế kỉ 19 trong sự thừa nhận của chính phủ tất cả các nước trên thế giới.

Hoàng Sa, Trường Sa là lãnh thổ đích thực của Việt Nam từ trong chiều sâu lịch sử, không phải là lãnh thổ tranh chấp với Trung Quốc. Ngày nay, những người quản lí nhà nước về lãnh thổ Việt Nam đặt giai cấp lên trên dân tộc, hòng giai cấp lấn át hồn dân tộc đã coi Biển Đông, coi Hoàng Sa, Trường Sa là điểm tranh chấp giữa Việt Nam và Trung Quốc và

"Nhà nước ta giải quyết tranh chấp bằng biện pháp hoà bình". Đã là tranh chấp thì kẻ có sức mạnh bạo lực lớn hơn sẽ thắng. Sức mạnh bạo lực của kẻ cướp Gạc Ma càng tăng lên gấp bội khi những người lính Việt Nam giữ Gạc Ma chỉ có tay không phải đối đầu với những hòng súng, những nòng pháo, những dàn tên lửa của Trung Quốc xâm lược. Và chúng ta đã mất Gạc Ma.■■■■■■■■■

Lanh, đã cung cấp thông tin cho nhóm làm sách một chi tiết, được in trong sách: "Tôi tính lượm khẩu súng của tên chỉ huy (Trung Quốc - TĐAS chú thêm) để bắn chết nó nhưng vì có lệnh KHÔNG ĐƯỢC NỔ SÚNG (TĐAS nhấn mạnh) nên thôi. Nếu cho thì tôi đã bắn chết nó rồi, rồi cuộc tôi bị nó đâm lê vào người và bị đạn bắn ngã ngựa" (tr. 43, xem ảnh 2).

Một nhân chứng khác là Thuyền

Một status buồn, rất buồn...

—Trần Đức Anh Sơn 17-07-2018—

1. Mấy ngày sau khi cuốn sách "Gạc Ma. Vòng tròn bất tử" (do First News chủ biên và hợp tác với Nxb Văn học xuất bản) được phát hành, thì trên mạng xã hội và trên các phương tiện truyền thông chính thống do nhà nước kiểm soát xuất hiện một làn sóng chỉ trích cuốn sách này vì những "sai sót" trong nội dung cuốn sách.

Tôi đã đọc bản đính chính những chỗ sai sót của cuốn sách, do anh Nguyễn Văn Phước (Giám đốc First News) gửi qua messenger cho tôi, và đã post lên FB bản đính chính đó để mọi người được biết.

Theo tôi, sách viết không chính xác một số chi tiết thì phải xin lỗi những người liên quan trong nội dung cuốn sách, xin lỗi độc giả và phải đính chính, thậm chí phải thu hồi để sách cũ và "đền" sách mới cho những ai đã mua. Đó là việc xưa nay những nhà xuất bản tử tế trên thế giới đều phải làm, đã làm và sẽ tiếp tục làm. First News vì uy tín và sự sống còn của mình, thì cũng phải làm thôi.

Tuy nhiên, vấn đề ở chỗ: đây không phải là cuốn sách bình thường như bao cuốn sách khác, mà là cuốn sách công bố những điều mà những kẻ có quyền lực, vì một lý do nào đó, không muốn công bố và không muốn cho phép người khác công bố những điều mà cuốn sách này đã công bố.

Vì thế, với những sai sót cụ thể như trong bản đính chính đã được First News công bố, người ta không quan tâm nhiều lắm. Chủ yếu là họ quan tâm đến việc CÓ hay KHÔNG "lệnh cấm nổ súng" hay "lệnh cấm nổ súng TRƯỚC" mà thôi.

Một nhân chứng trong cuộc chiến này là hạ sĩ Nguyễn Văn

trưởng tàu HQ 505 Vũ Huy Lễ, người đã ra lệnh lái chiếc tàu này lao lên bãi đá Cô Lin trong sáng ngày 14-3-1988, trở thành "công sự khổng lồ dài tới 100 m, rộng 18 m án ngữ lối lên bãi Cô Lin" để bảo vệ Cô Lin, và chỉ với 10 người, với trang bị là súng bộ binh, nhưng dựa vào "công sự" HQ 505 này, họ đã quyết tâm bảo vệ đá Cô Lin đến cùng đã thành công, khiến cho Trung Quốc thấy "tàu của Việt Nam đã lên bãi cạn, không thể chìm nữa, phía Trung Quốc bắn thêm 1 đợt nữa rồi lùi ra xa" (tr. 79, xem ảnh số 5). Thuyền trưởng Vũ Huy Lễ cùng với 9 đồng đội đã kiên trì bám trụ trên "bệ pháo HQ 505" ở Cô Lin suốt 2 tháng. Đó là những ngày tháng cực kỳ căng thẳng khi hàng ngày phải đối phó với sự uy hiếp, đe dọa của tàu Trung Quốc (xem nội dung ở các ảnh 5, 6, 7). Ông kể: "Có lúc tàu Trung Quốc đến rất gần, nghĩ đến anh em trên tàu HQ 604 đã hy sinh, những người bảo vệ Cô Lin trên tàu HQ 505 rất căm phẫn, muốn sử dụng DKZ, B40, B41 bắn chìm tàu đối phương. Nhưng khi báo cáo về quyết tâm bắn để báo thù cho tàu HQ 604, Sở chỉ huy trả lời: "Nắm vững đối sách trên biển, chỉ nổ súng khi đối phương đổ quân lên tàu, lên đảo..." (tr. 80, xem ảnh 7). Như vậy là sau khi TQ đã nổ súng sát hại 64 chiến sĩ hải quân và công binh VN rồi, thì những người bảo vệ Cô Lin vẫn chưa được phép nổ súng, mà phải đợi quân xâm lược Trung Quốc nổ súng trước (lần thứ n) thì mới được chống trả.

Nhiều người, sĩ quan cao cấp có, đám DLV có và những kẻ chủ thuê trên mạng cũng có, đã cho rằng đây là "cuốn sách phản động". Họ chửi rủa Thiếu tướng Lê Mã Lương với những ngôn từ bẩn thỉu,

chụp mũ chính trị ông ấy và đề nghị xem xét kỷ luật những người viết sách, khi chưa đọc cuốn sách này, cũng chỉ vì chi tiết "không được nổ súng" hay "không được nổ súng TRƯỚC" này.

Tuy nhiên, tôi tin những người lính trực tiếp chiến đấu ở Gạc Ma - Cô Lin - Len Đao. Họ bị quân thù bắn xối xả, muốn phản kháng lại, dù bằng vũ khí yếu hơn, nhưng họ đã không làm vì "có lệnh của trên". Lệnh đó tôi tin không bao giờ có bằng văn bản, mà chỉ phổ biến tới những người lính. Người trực tiếp ra lệnh cho họ ở trận tiền thì đã hy sinh. Người còn sống kể lại lý do vì sao anh không nổ súng cho những người làm sách thì thấp cổ bé họng, nói ra thì bị cho là nói sai sự thật. Tôi nghĩ: giữa phút sinh tử ấy, không ai nói dối làm gì, trừ khi ai đó ép buộc họ phải nói dối.

2. Trong những ngày này, tôi đang miệt mài lập hồ sơ tên đường cho đề tài "Ngân hàng tên đường tỉnh Khánh Hòa". Tôi đã lập hồ sơ của 21 thực thể địa lý thuộc quần đảo Trường Sa mà Việt Nam đang quản lý, và hơn 10 tên của các thể địa lý khác trước đây Việt Nam đã kiểm soát nhưng nay bị Trung Quốc, Philippin, Đài Loan và Malaysia chiếm đóng để đưa vào "ngân hàng tên đường". Tôi cũng chọn lọc tên của 10 liệt sĩ đã hy sinh trong trận chiến Gạc Ma để lập hồ sơ, đưa vào "ngân hàng tên đường" (đợt 1) và tiếp tục lập hồ sơ của những liệt sĩ khác để đưa vào "ngân hàng tên đường" (đợt 2). Vì công việc này, tôi tìm đọc nhiều tài liệu có liên quan về quần đảo Trường Sa, về Gạc Ma - Cô Lin - Len Đao và trận chiến ngày 14-3-1988. Trong số đó có cuốn sách "Những điều cần biết về hai quần đảo Hoàng Sa, Trường Sa và khu vực thềm lục địa phía Nam (DK1)", do Bộ Tư lệnh Hải quân - Cục Chính trị chủ biên, Nxb Thông tin và Truyền thông xuất bản năm 2015.

Và, khi viết hồ sơ cho đá Cô Lin và đá Len Đao, tôi thấy nơi phần viết về đá Cô Lin trong cuốn sách này không có dòng nào viết về trận chiến ngày 14-3-1988, về việc Thuyền trưởng Vũ Huy Lễ cho tàu HQ 505 lao lên bãi đá Cô Lin, biến chiếc tàu này thành công sự và bảo vệ thành công chủ quyền của Việt Nam tại đá Cô Lin trước sự tấn công xâm lược của Trung Quốc

(xem các ảnh 9 và 10), không hề nhắc đến cuộc chiến đấu bảo vệ Cô Lin đầy quả cảm của các anh trong phần viết về địa danh bị tráng này.

Tuy nhiên, trong phần viết về đá Len Dao ở trang kế tiếp thì sách này có ghi mấy dòng ít ỏi như sau: “Sự kiện ngày 14-3-1988 còn mãi in đậm trong tâm trí của mỗi người dân VN khi Trung Quốc dùng vũ lực xâm chiếm Trường Sa. Trong sự kiện này 64 cán bộ, chiến sĩ cùng 3 tàu đã vĩnh viễn nằm lại trong lòng biển cả. Các anh đã anh dũng ngã xuống khi tuổi đời còn tươi đẹp nhất...” (tr. 101, xem ảnh 11).

Tên của cuốn sách là “Những điều cần biết về hai quần đảo Hoàng Sa, Trường Sa và khu vực thềm lục địa phía Nam (DK1)”. Cái mà độc giả cần biết nhất thì không viết, hoặc viết 1 cách cảm tính “Sự kiện ngày 14-3-1988 còn mãi in đậm trong tâm trí của mỗi người dân Việt Nam...”, khi mà thông tin về sự kiện Trung Quốc thăm sát các chiến sĩ hải quân và công binh Việt Nam ở Gạc Ma ngày 14-3-1988 thì mãi đến những năm gần đây mới được công bố trên một số phương tiện truyền thông của nhà nước. Và rất nhiều người dân còn không biết ngày 14/3 là ngày gì?, những người dân tự phát tổ chức kỷ niệm ở Hà Nội, Sài Gòn... còn bị quấy phá, ngăn cản, thì lấy đâu ra chuyện “còn mãi in đậm trong tâm trí của mỗi người dân VN” như cuốn sách chính thống này viết.

Vậy nên, khi đọc và so sánh nội dung hai cuốn sách: “Gạc Ma. Vòng tròn bất tử” và “Những điều cần biết về hai quần đảo Hoàng Sa, Trường Sa và khu vực thềm lục địa phía Nam (DK1)”, thì tôi đã rõ vì sao cuốn “Gạc Ma. Vòng tròn bất tử” bị “lên bờ, xuống ruộng” cả trước, trong và sau khi xuất bản. Và, tôi cũng đã rõ ai là người nói thật, ai là người nói dối, và VÌ SAO LẠI THẾ?

Tôi nghĩ: bạn bè tôi ai đọc bài này trên FB của tôi, chắc cũng có suy nghĩ như tôi. Để rồi, tôi, các bạn, những người đã chiến đấu chống quân xâm lược Trung Quốc ở Gạc Ma may mắn còn sống sót và thân nhân của những liệt sĩ Gạc Ma sẽ phải lạng lẹ nuốt nước mắt vào trong tâm can mà thôi.

Quá buồn phải không các bạn?

FB Anhson.tranduc

THƯ NGỎ GỎI TỔNG BÍ THƯ NGUYỄN PHÚ TRỌNG

.....**Kha Lương Ngải 24-07-2018**.....

Kính thưa ông Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng,

Tôi gởi thư này cho ông vì ông là người phát ngôn quyết đoán: “Bằng mọi giá sẽ bắt cho kỳ được Trịnh Xuân Thanh” để xử về tội tham nhũng và làm thiệt hại vốn của nhà nước hơn 2300 tỷ. Chính từ phát ngôn đó, kịch bản “Trịnh Xuân Thanh tự nguyện về đầu thú...” đã được thi hành. Nhưng chẳng bao lâu, cái “trò hề đầu thú” ấy bị bẽ bạc thành vụ bắt cóc.

Tại Tòa án liên bang Đức ngày 17-7-2018, can phạm Nguyễn Hải Long đã ký biên bản nhận tội trợ giúp cho Đào Quốc Oai và nhóm an ninh tình báo VN bắt cóc Trịnh Xuân Thanh đem về Việt Nam theo chỉ đạo trực tiếp của Trung tướng tình báo Đường Minh Hưng.

Như vậy, đích thực đây là một vụ bắt cóc có tổ chức, thuộc tầm quốc gia mà hậu quả của nó không phải chỉ làm cho Việt Nam bị cô lập về chính trị, ngoại giao, kinh tế... Cụ thể khi vụ bắt cóc Trịnh Xuân Thanh vừa mới bị bẽ bạc thì ngay trong tháng 7-2017 chính phủ Đức đã lập tức ngưng thỏa thuận “quan hệ đối tác chiến lược về kinh tế với Việt Nam”, các nước trong Liên minh châu Âu cũng đã hoãn lại việc ký kết Hiệp định Đối tác Thương mại với Việt Nam.

Và mới đây nhất, ngày 20-7-2018 chỉ ba ngày sau khi Nguyễn Hải Long nhận tội tham gia bắt cóc Trịnh Xuân Thanh, chính phủ Cộng hòa Czech đã thông báo ngưng cấp visa dài hạn cho công dân Việt Nam (lao động, kinh doanh và sinh viên) vì theo Bộ Ngoại giao Czech, Việt Nam đã trở thành một mối nguy hiểm về an ninh trong việc xuất khẩu tội phạm có tổ chức.

Cũng do Việt Nam đã trở thành mối nguy hiểm về an ninh đối với các nước như vậy, nên hậu quả Việt Nam ngày càng mất nhiều đối tác hợp tác, dẫn đến Việt Nam vốn đã mất ổn định nay sẽ lâm vào tình thế mất ổn định hơn, suy yếu hơn và dĩ nhiên sẽ ngày càng lệ thuộc Trung Quốc nhiều hơn.

Kính thưa ông Tổng Bí thư,

Có lẽ ông thừa hiểu hậu quả tệ hại do cái lời phán quyết của ông gây ra như kể trên. Nhưng, đó cũng chỉ mới là hậu quả bước đầu. Còn khi Tòa án liên bang Đức kết thúc trong cuối tháng 7-2018, với bản án sẽ chính thức công bố cho toàn thế giới biết rõ Việt Nam là quốc gia bắt cóc người trên lãnh thổ của Đức, xâm phạm an ninh, chủ quyền và luật pháp Đức, thì hậu quả tiếp theo còn quan trọng hơn.

Về mặt đối ngoại, Việt Nam sẽ là quốc gia mất thể diện tệ hại nhất thế giới. Về đối nội thì sự kiện “Trịnh Xuân Thanh tự trở về Việt Nam đầu thú, nhận tội” nay bị vạch trần là một vụ bắt cóc thì sự dối trá đó là nỗi ô nhục, là trò hề đáng khinh bỉ, tự nó sẽ làm phá sản bản án chung thân mà Trịnh Xuân Thanh đã bị Tòa án VN xử phạt.

Nhân dân Việt Nam có thêm chứng cứ để không tin những gì tốt đẹp mà ông và đảng Cộng sản Việt Nam do ông đứng đầu từng nhân danh, hô hào, diễn hình là sẽ không tin cái “mê hồn trận đốt lò, chống tham nhũng, chống lợi ích nhóm...” mà ông đã và đang khua chiêng, gióng trống để đánh bóng ông thành thần tượng “người đốt lò vĩ đại, minh quân cứu nước”... và để qua đó, ông và phe nhóm của ông sẽ tiếp tục giành độc quyền cai trị đất nước VN theo đường lối, thể chế độc tài thân Bắc Kinh như hiện nay.

Kính thưa ông Tổng Bí thư,

Qua cái vụ ông bắt chấp “đổ vờ quan hệ đối ngoại”, liều lĩnh cho an ninh, tình báo Việt Nam bắt cóc Trịnh Xuân Thanh từ nước Đức đem về Việt Nam để “giải quyết vấn đề đối nội”, thực chất chỉ là để tạo bằng chứng cho những trận sát phạt nội bộ, tranh giành quyền lực thống trị tiếp theo với những nhân vật thuộc phe phái bị gán cho cái tội tham nhũng, Vì lợi ích nhóm của ông mà ông phải lao tâm, tốn trí bày ra trận đồ bát quái “đốt lò”, kỳ thực là để truy cùng diệt tận phe phái không ăn cánh, bị nghi ngờ là có dấu hiệu “diễn biến, chuyển hóa...”.

“Giải quyết vấn đề đối nội” bằng “bắt cóc” thực chất chính là sự kềm chế cuộc đấu đá tranh giành quyền lực nội bộ từ Đại hội 12.

Tại Đại hội này ông đã giành được thắng lợi bằng phát huy lợi thế đương quyền là Tổng Bí thư, với hệ thống tổ chức đảng trong tay, lại kết hợp công khai vận động bè phái Nam-Bắc dẫn đến ông thao túng lũng đoạn được Ban Chấp hành Trung ương bằng quyết định 244/QĐ trái điều lệ Đảng, thủ tiêu quyền bầu cử và ứng cử của đại biểu dự Đại hội, lấy đó làm Quy chế bầu cử tại Đại hội 12... Thắng lợi tại Đại hội 12 giành được rõ ràng là bằng chiêu trò như thế!

Và dĩ nhiên giành được thắng lợi như thế thì làm sao ông không lo sợ, mất ăn, mất ngủ được. Do vậy, từ sau Đại hội 12 đến nay, về mặt đối ngoại, ông buộc phải tuyên bố là Việt Nam theo đường lối “đa phương” làm bạn với tất cả các nước, nhưng thực chất là tiếp tục chủ trương tiếp tay, dựa dẫm Bắc Kinh nhiều hơn để được họ bảo hộ phe phái độc tài, bảo thủ của ông mạnh mẽ hơn. Về đối nội thì ông quyết liệt đưa ra những luật lệ bóp xiết tự do, dân chủ, nhân quyền ngặt nghèo hơn, điển hình là các dự luật về Đặc khu kinh tế, An ninh mạng bắt chấp sự phản nộ của dân chúng. Và đặc biệt, ông đã đàn áp bắt bớ tù đầy người yêu nước đấu tranh dân chủ, nhân quyền nhiều hơn bất cứ lúc nào, nhất là kể từ sau Đại hội 12 đến nay.

Tất cả những chuyển động, giằng xé, đấu tranh phe phái như trên cho thấy tình hình đất nước đang đi vào bế tắc và bị kéo lùi, vì ông thực sự cầm quyền, nhưng không thực sự đứng về phía Nhân dân, ông nói không đi đôi với làm. Ví dụ như ông hô hào chống tham nhũng, dù ông cho bắt bớ, sát phạt tới những ông lớn ở Ban Chấp hành Trung ương, tới Bộ Chính trị, tới hàng loạt cán bộ công an, quân đội... nhưng ông không dám thay đổi thể chế và đường lối kinh tế mà chính nó sinh ra tham nhũng.

Ông hô hào dân chủ nhưng ông không dám chấp nhận sửa đổi Hiến pháp của Đảng thành Hiến pháp của

Dân với thể chế “Dân chủ đa nguyên”, “Tam quyền phân lập”; ông không dám để cho Dân tự do bầu ra Quốc hội cơ quan quyền lực của mình mà Quốc hội vẫn phải là “Quốc hội Đảng cử Dân bầu”, ông không dám để cho Quốc hội ra luật để thực thi quyền của Dân mà Hiến pháp đã quy định như “luật biểu tình, luật lập hội”, v.v...

Kính thưa ông Tổng Bí thư,

Mặc dù tình hình đất nước đang đi vào bế tắc và bị kéo lùi như kể trên, thể nhưng xu thế “diễn biến, chuyển hóa hòa bình” theo chiều hướng văn minh, dân chủ, tiến bộ của xã hội loài người vẫn là xu thế tất yếu. Nhìn xa, như nước Đông Đức cộng sản với Honecker độc tài; các nước Đông Âu, điển hình là Rumani, Albani cũng khét tiếng độc tài, có Ceausescu, có Enver Hoxha dù cố cường lại xu thế dân chủ, cuối cùng với sức mạnh phản kháng của Nhân dân, tất cả những nhà độc tài này cũng đều phải quy phục hoặc phải chịu sự trừng phạt đích đáng của Nhân dân.

Tại Việt Nam, có thể xu thế “diễn biến, chuyển hóa” chưa đủ mạnh làm thay đổi tình hình, nhưng nó vẫn đã và đang tiệm tiến ngay trong lòng nội bộ lãnh đạo Đảng, Nhà nước, Quốc hội, Quân đội và Nhân dân với nhiều biểu hiện tích cực từ các Đại hội 11, 12 và tiếp diễn cho đến nay. Đặc biệt, xu thế đó đã bắt ngờ bùng lên mạnh mẽ sôi sục chưa từng có kể từ sau năm 1975 với khí thế hàng ngàn, hàng vạn đồng bào thuộc nhiều tầng lớp công nhân, nông dân, học sinh, sinh viên, nhất là lớp trẻ TP HCM, Hà Nội đã khởi phát rồi lan tỏa ra nhiều tỉnh thành, tất cả cùng xuống đường hô vang: “Phản đối dự luật Đặc khu bán nước”, “Phản đối Luật An ninh mạng bịt miệng Dân”...

Xu thế đó cũng đang diễn ra ở đất nước Bắc Triều Tiên chur hầu của Trung Quốc, ba đời là cộng sản độc tài khét tiếng độc ác, tàn bạo... dù đang bị Trung Quốc khống chế, trì kéo mạnh mẽ, nhưng rõ ràng là họ cũng đang có động thái “diễn biến, chuyển hóa” để tự cứu mình với những tín hiệu tích cực chưa từng có, thể hiện rõ qua cuộc đối

thoại Liên Triều Nam-Bắc và cuộc gặp cấp cao lịch sử Donald Trump-Kim Jong-un. Và nước Cuba cực đoan Mácxit, gần đây cũng có nhiều thông tin cho thấy họ đang từ bỏ đường lối Mácxit trong lãnh đạo Đảng và nhà nước. Họ đang từ từ “diễn biến chuyển hóa” theo xu thế dân chủ.

Như vậy, rõ ràng là xu thế diễn biến, chuyển hóa hòa bình từ độc tài sang dân chủ, văn minh, tiến bộ là xu thế hợp lòng dân ở bất cứ đất nước thuộc chế độ nào và vào thời kỳ nào. Dân là trên hết, đẩy thuyền hay lật thuyền cũng đều do dân. Do vậy, trong tình thế sống còn trước hiểm họa mất nước, lệ thuộc Bắc Kinh Đại Hán như hiện nay, ông Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng không có lựa chọn nào khác: Phải nhanh chóng vượt lên chính mình, giành “ngọn cờ Độc lập, Dân tộc, Dân chủ” về tay mình bằng thành tâm thay đổi đường lối, chủ trương, kể cả sửa đổi Hiến pháp theo hướng tiến bộ, bằng quyết định đột phá trả tự do cho người yêu nước đấu tranh ôn hòa vì Dân sinh, Dân chủ... thay vì cứ loay hoay bắt cóc, nhóm lửa, đốt lò, hô hào chống tham nhũng, lợi ích nhóm... chỉ chuốc lấy tiếng xấu đấu đá nội bộ, tranh giành quyền cai trị, quyền làm chur hầu cho Bắc Kinh mà thôi. Khi đã giành được ngọn cờ chính nghĩa thì sẽ đoàn kết được toàn Dân, đoàn kết được với thế giới Dân chủ, văn minh, tiến bộ và khi ấy ông sẽ đích thực là vị “minh quân cứu nước”, ông sẽ dẫn dắt Đất nước, Dân tộc Việt Nam vượt qua hiểm họa lệ thuộc Đại Hán Bắc Kinh xâm lược. Khi ấy có lẽ sẽ không còn phải nhọc công, tốn sức nhiều cho công cuộc chống tham nhũng vì lúc đó, thể chế Dân chủ sẽ ngăn ngừa và triệt tiêu tham nhũng hữu hiệu hơn là loay hoay bắt cóc, đốt lò như hiện nay.

Trên đây là tấm lòng chân thành, tâm huyết trút vào lá thư này, xin gửi đến ông điều tôi mong ước, mong ông sẽ “diễn biến, chuyển hóa” để dân được nhờ.

Kính chào ông,

Kha Lương Ngải (Nhà báo, thành viên CLB Lê Hiếu Đằng)

<https://baotiengdan.com>

BỘ CÔNG AN :

các tổ chức phản động ráo riết chống phá Luật An ninh mạng

.....*Á Châu Tự Do* 15-07-2018.....

Bộ Công an Việt Nam hôm 13-7 nói rằng các tổ chức phản động và số chống đối trong và ngoài nước đang triển khai các hoạt động chống phá Luật An ninh mạng vừa được Quốc hội thông qua hôm 12/6 vừa qua.

Trong mục trả lời câu hỏi, phân trả lời được đăng tải trên trang mạng của Bộ Công an cho rằng các tổ chức như Việt Tân, Chính phủ quốc gia Việt Nam lâm thời và số đối tượng chống đối ráo riết và quyết liệt triển khai các hoạt động chống phá Luật An ninh mạng. Nguyên nhân được Bộ Công an đánh giá là do các tổ chức này trong những năm gần đây đã lợi dụng không gian mạng để tuyên truyền, kích động biểu tình, gây rối an ninh, trật tự, chống phá Đảng, nhà nước. Lo sợ mất không gian động này, các tổ chức đó đã tiến hành các hoạt động chống phá luật mới.

Luật An ninh mạng của Việt Nam có những điều khoản bị nhiều người dân và các tổ chức nhân quyền quốc tế phản đối, bao gồm việc yêu cầu nhà cung cấp dịch vụ mạng phải lưu trữ thông tin người dùng và cung cấp thông tin cho cơ quan chức năng khi được yêu cầu. Các công ty nước ngoài cung cấp dịch vụ internet ở Việt Nam được yêu cầu phải đặt văn phòng đại diện ở Việt Nam và cũng phải cung cấp các thông tin của người dùng khi được cơ quan chức năng yêu cầu.

Trang mạng của Bộ Công an có đoạn viết rằng: “Ngay sau khi Luật An ninh mạng được ban hành, hoạt động chống phá Luật càng trở lên quyết liệt, các tổ chức phản động và số đối tượng chống đối liên tục tự tổ chức quay các video, clip, trích dẫn thông tin sai lệch, lồng ghép, xuyên tạc nội dung phát biểu của một số đại biểu Quốc hội, hô hào, kích động quần chúng nhân dân phản đối Luật An ninh mạng.”

Tổ chức Theo dõi Nhân quyền quốc tế và chính phủ Hoa Kỳ ngay từ trước khi Luật An ninh mạng được thông qua, đã lên tiếng phản

đối luật này vì cho rằng luật mới sẽ bóp nghẹt quyền bày tỏ ý kiến của người dân, cản trở hoạt động của doanh nghiệp. Chính phủ Hoa Kỳ đã nêu trực tiếp ý kiến này với lãnh đạo Việt Nam.

Bộ Công an thừa nhận mặc dù đã được chuẩn bị kỹ lưỡng và được đa số đại biểu Quốc hội tán thành, nhưng do luật có quy định về phòng ngừa, đấu tranh, xử lý trực tiếp các hoạt động xâm phạm an ninh quốc gia trên không gian mạng nên vẫn còn những ý kiến băn khoăn.

Bộ Công an khẳng định luật không kiểm soát toàn bộ thông tin cá nhân của người dân, và không gây cản trở hoạt động của doanh nghiệp.

17 NGHỊ SĨ MỸ YÊU CẦU GOOGLE, FACEBOOK CHỐNG LẠI LUẬT AN NINH MẠNG VN

VOA Tiếng Việt 17-07-2018

17 nhà lập pháp Mỹ kêu gọi các lãnh đạo công ty Facebook và Google chống lại những thay đổi được quy định tại Luật An ninh mạng của Việt Nam, mà các nhà phê bình cho rằng luật này đã trao cho nhà nước nhiều quyền lực hơn để đàn áp các tiếng nói bất đồng chính kiến, theo hãng tin Reuters.

Luật An ninh mạng đã được Quốc hội Việt Nam thông qua vào tháng trước và có hiệu lực từ ngày 1-1-2019, quy định rằng Facebook, Google và các công ty công nghệ toàn cầu khác phải lưu trữ dữ liệu cá nhân người dùng tại Việt Nam và mở văn phòng ở trên lãnh thổ Việt Nam.

Hãng tin Reuters đã nhìn thấy bức thư do các dân biểu Mỹ thuộc Nhóm Vietnam Caucus soạn thảo, trong đó có đoạn: “Nếu chính phủ Việt Nam buộc các công ty của quý vị phải hỗ trợ và kiểm duyệt thông tin, thì đây là vấn đề cần được nêu thông qua kênh ngoại giao và ở cấp cao nhất.”

Bức thư đề ngày 12-7 với 17 chữ

ký của các nghị sĩ Mỹ viết tiếp: “Chúng tôi kêu gọi quý vị tiếp tục thực hiện sứ mệnh của mình bằng cách thúc đẩy sự thông thoáng và sự liên kết.”

Ông Hoàng Tứ Duy, phát ngôn viên của Việt Tân nói với VOA rằng Việt Tân cùng với Tổ chức Phóng viên Không biên giới đã vận động các nhà làm luật Hoa Kỳ phản đối Luật An ninh mạng của Việt Nam vì luật này hạn chế các quyền tự do ngôn luận, và gây cản trở cho các doanh nghiệp Hoa Kỳ.

“Hiện tại chúng tôi đang có một cuộc vận động tại Quốc hội Hoa Kỳ cùng với tổ chức Phóng viên Không biên giới để kêu gọi các dân biểu, các thượng nghị sĩ yêu cầu Facebook, Google không hợp tác với Việt Nam: không đặt máy chủ, không gỡ bài, không cung cấp dữ liệu người dùng, và cuối cùng là minh bạch, công khai tiến trình làm việc với nhà nước Việt Nam.”

Ngay sau khi Quốc hội Việt Nam thông qua Luật An ninh mạng, vào ngày 15-6, RSF kêu gọi Việt Nam thu hồi luật này cho rằng luật mới này là bản sao từ Luật An ninh mạng có hiệu lực tại Trung Quốc từ tháng 6-2017.

RSF nói điều 8 và điều 15 của Luật An ninh mạng đã hình sự hóa việc “phủ nhận những thành tựu của cách mạng,” “xúc phạm anh hùng quốc gia” và “cung cấp tin tức sai lạc gây xáo trộn trong dân chúng”. Đây là những điều khoản mơ hồ có thể áp dụng đối với bất cứ ai đưa tin lên mạng làm nhà cầm quyền không hài lòng, theo một thông cáo của RSF.

Các công ty công nghệ toàn cầu đã phản đối các điều khoản của luật về yêu cầu lưu trữ dữ liệu người dùng tại địa phương, nhưng họ chưa đưa ra một quan điểm cứng rắn về các phần của Luật An ninh mạng nhằm gia tăng đàn áp các hoạt động chính trị trên mạng.

Hãng tin Reuters trích lời ông Jeff Paine, Giám đốc điều hành Liên minh Internet châu Á (AIC) cho biết Luật An ninh mạng đã tạo ra “sự không chắc chắn” cho uy tín của Việt Nam trong lĩnh vực kêu gọi đầu tư từ nước ngoài.

NHỒI SỢ VÀ ĐỊNH HƯỚNG

.....*Nguyễn Minh Tâm 14-07-2018*.....

Trong một tuyên bố, ông Paine nói: “Về lâu về dài, Việt Nam nên cần một cách tiếp cận tiến bộ hơn và các quy định thông minh hơn về công nghệ internet và các dịch vụ kỹ thuật số để mang lại lợi ích cho nền kinh tế và người dân.”

Bộ Ngoại giao của Việt Nam chưa phản hồi hãng tin Reuters về bức thư của các nhà làm luật Hoa Kỳ.

Hôm 12-6, Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ ra tuyên bố bày tỏ sự thất vọng về việc Quốc hội Việt Nam vừa thông qua Luật An ninh mạng.

Tuyên bố của Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ nói: “Chúng tôi thất vọng về việc thông qua Luật An ninh mạng mới của Việt Nam, qua đó càng thu hẹp tự do biểu đạt trên không gian mạng và áp đặt những hạn chế gây phiền toái đối với các doanh nghiệp Hoa Kỳ và các doanh nghiệp nước ngoài khác.”

Bất chấp chỉ trích từ người dân trong nước và cộng đồng quốc tế về những hạn chế của Luật An ninh mạng, Bộ Ngoại giao Việt Nam vẫn cho rằng bộ luật này là cần thiết “trong bối cảnh hiện nay.”

Người phát ngôn Bộ Ngoại giao Lê Thị Thu Hằng nói trong cuộc họp báo hôm 14/6 rằng “an ninh mạng là vấn đề quan trọng ảnh hưởng đến an ninh quốc gia.”

LUẬT ANM VÀ QUYỀN BỘ TRƯỞNG THÔNG TIN TRUYỀN THÔNG

Vào ngày 25-7-2018, Thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc đã ký quyết định trao quyền Bộ trưởng Thông tin Truyền thông cho Thiếu tướng Nguyễn Mạnh Hùng. Ông này hiện là UVTƯĐ, Chủ tịch kiêm Tổng Giám đốc Viettel. Với sự ra đời của Luật An ninh mạng cùng kiến thức và kinh nghiệm hoạt động trong Viettel, Nguyễn Mạnh Hùng sẽ trở thành một “tsar” để cùng với Tổng bí thư thống trị, kiểm soát và khai thác mọi thông tin của xã hội Việt Nam - trong lẫn ngoài đảng.

Tr. Vũ Đông Hà, Luật ANM và quyền bộ trưởng TT&TT

Đây là những chiêu nhồi sọ mà CS thường hay sử dụng và cũng có rất nhiều người tiếp tay cho chúng.

1/ Không ai thắng nổi CS, chỉ có bọn chúng tiêu diệt lẫn nhau.

Xin thưa các bạn! Đế quốc La Mã cổ đại, hùng mạnh tới cỡ nào, chiếm gần hết Châu Âu vẫn bị diệt vong. Liên Xô cường quốc, cái nôi của chủ nghĩa CS vẫn sụp đổ. Đông Đức với sự tàn ác của Stasi nổi tiếng thế giới cũng phải cáo chung, vậy CSVN là cái gì? Để tồn tại, bất cứ chế độ độc tài CS nào cũng phải đối trá, bịp bợm, nhồi sọ người dân rằng chúng nó là vô địch, bách chiến bách thắng, vĩ đại, không thể nào chống lại. Và kèm theo đó là chế độ họng súng nhà tù làm cho người dân nhụt chí sợ hãi mà quên đi sức mạnh thật sự của mình.

Nhiều người đã hiểu lầm về lịch sử sụp đổ của Liên Xô, cứ tưởng rằng một mình Gorbachev đã làm nên kỳ tích tan rã Xô viết, nên càng tưởng rằng ý tưởng trên là đúng. Thật sự, năm 1989 nước CS đầu tiên sụp đổ là Balan thông qua Công đoàn Đoàn kết của công nhân, hoàn toàn không phải chỉ CS mới tiêu diệt được CS, mà giới công nhân tiêu diệt CS. Tiếp theo là Hungary, Tiệp Khắc, Đông Đức, Bungary, Rumani... làm nên sự sụp đổ của chủ nghĩa CS từ những cuộc biểu tình liên tục của quần chúng, trong đó Rumani có dự tham gia của quân đội vào phút cuối. Đến cuối năm 1991, phải 2 năm sau, ảnh hưởng từ những chương trình cải cách mở cửa Perestroika (1989) của Gorbachev và sau những cuộc biểu tình rầm rộ của quần chúng, ảnh hưởng lây lan từ các quốc gia Đông Âu và những cuộc biểu tình đòi ly khai độc lập như Litva, Estonia, Latvia, Gruzia mới làm hệ thống chính quyền Liên Xô rệu rã, không còn kiểm soát được, Gorbachev mới từ chức và đưa Boris Yeltsin lên làm tổng thống. Tất cả đều phải bắt đầu từ sự phản kháng, chống đối của người dân, rồi quân đội mới tiếp tay, và chính quyền phải mở cửa, chứ không có thắng CS nào diệt CS cả.

Trong chế độ CS chưa bao giờ có đảo chính, thì đừng bao giờ nghĩ rằng chỉ có CS mới diệt CS. Bọn nó có thể tiêu diệt lẫn nhau, nhưng để giành ăn, chia phần lãnh chúa, vẫn giữ độc đảng, chứ không phải vì thay đổi đất nước. Chính người dân mới tiêu diệt CS.

Tại sao các nước Đông Âu,

Serbia, Ai cập làm được và họ làm bằng cách nào? Một phương cách duy nhất: Biểu tình. Trước khi thành công, người dân các nước này cũng vậy, vô cảm, thờ ơ, lạnh nhạt với xã hội. Tất cả các chế độ độc tài đều giống nhau, nó phá hủy hệ suy nghĩ của con người, nó gieo vào đó mầm sợ hãi bằng những cuộc đàn áp đẫm máu của súng đạn và bạo lực. Vì vậy mỗi chúng ta cần phải gieo mầm ý thức trở lại. Những hạt mầm tự do, bất khuất, lý tưởng, phải khởi sắc. CS nó làm cho con người bạc nhược hèn nhát ham sống, sợ chết. Nó xóa bỏ 2 từ danh dự trong xã hội, cho nên con người không còn khí phách nữa, sẵn sàng luồn cúi để được sống, sống để làm gì không biết, nhưng chấp nhận thờ ơ, hèn nhát, cứ muốn sống sợ chết.

Vì vậy chúng ta cần phải nhìn đúng vấn đề. Không phải CS mạnh mà người dân quá yếu, họ bị nhồi sọ làm cho bạc nhược, mất đi phẩm giá, tính chất người của mình, từ đó nhận thức sai về sức mạnh của bản thân, rồi huyền hoặc chỉ có CS mới tự tiêu diệt lẫn nhau. Chính người dân mới là tác nhân tiêu diệt CS.

2/ Đừng tham gia biểu tình, chờ đến khi cả ngàn người rồi hãy tham gia, hoặc khi thấy có quân đội đảo chánh hãy tham gia.

Rất nhiều người tri thức VN đang sống trong tư duy này. Họ cảm thấy họ khôn hơn người khác. Thật sự đây cũng là kết quả tư duy nhồi sọ của CS. Kết quả của tính hèn nhát, ham sống sợ chết, chưa vượt qua sợ hãi, chưa thấy sức mạnh của biểu tình. Không có cuộc biểu tình 100 người thì làm sao có cuộc biểu tình 200, rồi 500 người? Họ đang sống trên máu của người khác. Không có quần chúng biểu tình thì làm sao có quân đội yểm trợ. Không có VN biểu tình thì làm sao có quốc tế ủng hộ... Bạn không làm thì ai làm thế cho bạn? Họ ngồi chờ sung rụng từ đảo chính của quân đội.

Quân đội nó cũng hèn như người Việt thôi, vì tất cả cùng sống trong một tương quan xã hội, nhưng mỗi ràng buộc của họ còn ghê gớm hơn người dân bình thường, chính người dân là lực lượng tự do và mạnh mẽ nhất để tạo nên những cuộc biểu tình đa dạng. Một xã hội băng hoại đạo đức, thì đừng hy vọng thành phần chớp bu, hay “tinh hoa” có lý tưởng. Ngược lại đó chính là thành phần tội tệ nhất của xã hội, khi thấy gió chiều

nào nó sẽ ngã theo chiều đó. Quốc hội hôm nay họ biểu quyết 100% thuận, hôm sau cũng bao nhiêu người đó, biểu quyết 100% chống mà các bạn nghĩ rằng quân đội tốt hơn hay sao? Phe Nguyễn tấn Dũng cũng đã từng lật kèo 3X khi thấy tình hình bất lợi cho mình ở Đại hội 12, mà các bạn nghĩ rằng quân đội tin tưởng được à? Trong cái xã hội bạc nhược thì tất cả đều bạc nhược.

Thái Lan đất nước dân chủ đa đảng, quân đội sát cánh và nhận nhiệm vụ từ Hoàng gia Thái, lạm quyền nhân danh tình hình bất ổn xã hội đảo chánh liên tục, 18 lần từ 1932 đến nay, Tướng lãnh quân đội và các đảng phái của họ là những tinh hoa đất nước chống lại sự tham nhũng và đầu cơ chính trị của các phe nhóm lẫn nhau, còn quân đội VN xuất phát từ đâu? Từ bản cổ nông, từ những người thi rớt ĐH phải đi quân dịch thì trí thức đâu mà bảo họ đảo chính. Hơn nữa, Trung Cộng đã thọc sâu vào chính trường VN, từ BCT đến CA, QĐ, bọn chúng phải cài những thành phần lú nhút, niềng nhút, ngu dốt nhất để dễ bề giật dây cai trị. Lấy đâu ra thành phần tinh hoa dám nghĩ dám làm, để đảo chính. Nguyễn tấn Dũng khi đang tại vị đó, sao không làm đi?

Do đó, đảo chánh chỉ xảy ra trong chế độ đa đảng, không bao giờ xảy ra trong chế độ độc tài. VN là chế độ CS, độc tài tập thể, từ trên xuống dưới cùng một luồng suy nghĩ thì làm sao có đảo chính. Làm gì có cá nhân tính, tin tưởng, đoàn kết trong guồng máy này mà có đảo chính? Thắng nào cũng tư lợi, đề đầu đề cổ người khác kiếm ăn thì đảo chính để làm cái gì? Nếu có xảy ra thì cũng tạo ra một chế độ độc tài khác mà thôi? Đối với CS chỉ có lật đổ, Boris Yeltsin đã nói rõ điều đó.

Mới đây VNExpress cho đăng bài Lệnh giới nghiêm, càng chứng minh cho vấn đề trên:

1/ Nhiều người nghĩ rằng, sẽ có đảo chính nên mới có bài báo này. Thừa không, ngược lại, vì không sợ âm mưu đảo chính nên đảng mới cho đăng bài báo này. Bởi, nếu có âm mưu, đảng phải diệt nó từ trong trứng nước và ém nhem mọi thông tin rò rỉ, để bảo vệ thanh danh của đảng. Nói ra để người dân bán loạn à? Mặt khác, giả sử có chuyện đảo chánh xảy ra, thì khi đó quyền lực sẽ thuộc về bên nào mạnh hơn, tất cả đều có súng đạn chơi ngang cơ với nhau, thì lệnh giới nghiêm có nghĩa lý gì. Lệnh giới nghiêm chỉ có giá trị giữa chính quyền và người dân. Do đó, bài báo này mục đích để khêu dư luận, dọn

đường để bán nước (có hiệu lực từ 1-1-2019), răn đe sự bạo loạn trong tương lai của quần chúng.

2/ Trọng lú, đã đưa vào lò tất cả những thanh củi nào chống đối bất lợi cho đảng từ 2 năm nay, những tướng tá nào có trình độ, có khả năng sẽ chuyển đi làm những công việc vô tích sự khác như PCCC, cục hậu cần, sinh đẻ có kế hoạch... thì còn ai nữa để mà đảo chánh.

3/ Tuy nhiên, điều đó cũng cho thấy đảng đang rất sợ. Sợ bạo lực sẽ xảy ra trong thời gian tới. Sợ lực lượng cựu chiến binh và đảng viên về hưu sẽ nổi dậy. Chuyện bán nước của đảng sẽ gặp nhiều khó khăn. Cho nên đảng cần phải răn đe trước.

Thâm hiểm hơn, đây cũng là chiêu ru ngủ của đảng, đánh lừa dư luận, định hướng quần chúng, ngồi chờ sung rụng: "Đừng đi biểu tình, đừng đấu tranh làm gì, sắp có đảo chính rồi, sắp có tự do rồi, chờ đi, chờ đi..." Đó là chiêu bài quen thuộc của đảng từ khai thiên lập địa đến giờ mà người dân Việt vẫn bị cả tin.

Do đó, chúng ta chỉ hy vọng quân đội vẫn còn lòng yêu nước, thì hành lấy lệ, giảm thiểu sự đàn áp, "bất tuân quân sự", quay về với nhân dân, chứ đừng bao giờ nghĩ họ sẽ làm chủ cuộc chiến ngay từ đầu. Họ sẽ giúp chúng ta vào phút cuối, bởi vì họ cũng là người Việt yêu nước như nhau. Các bạn đừng có mơ mà ngồi đó chờ sung rụng, lọt vào bẫy tuyên truyền của CS. Sức mạnh là ở mỗi chúng ta, chính ta tự cứu lấy ta, chính tình yêu quê hương đất nước, căm thù độc tài mà mỗi người dân đứng dậy. Và đó cũng chính là tư duy đúng nhất, sức mạnh nhất mà chúng ta đã quên, CS đã nhồi sọ làm cho triệt tiêu.

3/ Định hướng viên.

Từ đó đảng tung ra một lực lượng định hướng viên thật lớn, đấu tranh cùng quần chúng, len lỏi trong quần chúng, đến khi tạo được niềm tin, có tiếng tăm, thì dẫn dắt quần chúng đi lung tung, đấu tranh nhưng không biết đấu tranh cái gì. Chiêu thức lớn nhất của bọn chúng là hạ nhiệt biểu tình. Rốt cuộc đấu tranh thì đấu tranh hoài, nhưng hiệu quả thì không có gì. Chống đảng, nhưng không lật đổ đảng. Chống Trung Quốc nhưng hiệp lực cùng đảng chống Trung Quốc. Nghĩa là không thay đổi cái gì luôn. Cách mạng là thay cũ đổi mới, còn đây không thay đổi đảng, đứng bên đảng, chẳng khác gì bảo vệ cho đảng. Đấu tranh lãnh lương. Bản chất cuộc chiến VN vẫn còn đó.

Mục đích của họ là làm cho người dân quên đi đảng CSVN là nguyên

nhân của tất cả mọi thảm trạng của đất nước. Người dân quên đi ý nghĩ lật đổ ĐCS để cứu dân tộc. Đến bây giờ luật ANM đã thông qua, và Luật Đặc khu sẽ thông qua, bọn dư luận viên này cũng sẽ trở thành nô lệ, đảng cũng bán bọn chúng luôn, dù đứng bên đảng lâu nay đảng vẫn bán, đã sáng mắt ra chưa!!! Các bạn phải hiểu rằng chỉ có 1 cách duy nhất để cứu đất nước này là LẬT ĐỔ CỘNG SẢN, còn mọi chiêu thức khác chỉ là trá hình định hướng của đảng, hoặc non kém chưa đủ nhận thức và trước sau gì đảng cũng cần quét, bán đứng.

4/ Biểu tình ôn hòa, đừng mạnh động, bạo lực, sẽ bị đàn áp.

Ngày chủ nhật nào đó, bạn xuống đường Trường Sơn giờ biểu ngữ: "Bác Hồ kính yêu". Việc gì sẽ đến với bạn? Đừng bao giờ nghĩ rằng ôn hòa sẽ tránh đàn áp. CS không sợ đàn áp dù lớn hay nhỏ, nhưng chúng sợ phát triển bạo lực. Một mặt chúng dùng bạo lực để khủng bố người dân, nhưng mặt khác chúng cũng sợ bạo lực phát triển sẽ không kiểm soát được, mất đi hình ảnh quốc tế, mất đi tính chính danh. Bạo lực sẽ lật đổ chế độ. Có thể CS thắng về mặt đàn áp, nhưng thua về mặt xã hội. Biểu tình mà phải ôn hòa đừng mạnh động, nghĩa là đấu tranh trong khuôn khổ của đảng cho phép?

Mấy năm qua đã thể hiện điều đó, chúng ta rơi vào cuộc đấu tranh định hướng của CS nhiều hơn, gần như chúng định hướng tất cả: đấu tranh thì có hiệu quả, nhưng CS vẫn làm chủ tình hình, không sút mẻ chút nào.

Facebook cũng định hướng, biểu tình cũng định hướng, thì còn ngộ nào để Cách mạng VN cựa quậy? Vì vậy, để thắng trong cuộc chiến này, hãy biểu tình ôn hòa, nhưng có bạo lực sẽ đáp trả, đừng lọt vào ổ phục kích của CS mà ngồi im để cho chúng đánh. Biểu tình ôn hòa đâu có nghĩa là không có tàn sát đánh đập đổ máu? Lâu nay chúng ta không chống trả nên bọn AN, CA không sợ, thắng tay đàn áp. Thử hỏi các bạn cho vài thằng chúng nó ngất ngư nằm bẹp trên đường xem sao? Chính bọn CA, CSCĐ, mật vụ, dân phòng sẽ là bọn bỏ chạy trước nhất đấy, để các bạn xem! Bọn đầu trâu mặt ngựa này là một lũ khốn nạn hèn nhát, vào đảng để kiếm ăn chứ đâu phải bảo vệ đảng! Không có thằng nào trong chế độ này bảo vệ đảng cả, tất cả chỉ là lưu manh láo toét hô khẩu hiệu và nhiệm vụ phải làm. Tất cả chỉ là bảo vệ cho miếng ăn của chúng mà thôi. Làm gì có lý tưởng, có trung thành vua tôi trong chế độ này! Xem những

trận chống trả của nhân dân Bình Thuận hoặc công nhân Pouyuen sẽ thấy rõ. Chỉ vài chục em thanh niên công nhân ném đá là có thể làm cho cả đám CSCĐ dúi cùi, khiến chảo công kênh lùi bước, bỏ chạy. Do đó, khi có số lượng người đông lên, việc đáp trả là cần thiết và cũng là một lợi thế của người dân, vì chính việc đáp trả càng làm tinh đoàn kết và sức mạnh của đám đông mạnh mẽ hơn. Khi thấy đám đông ùn ùn, rần rần là bọn CA đã run sợ rồi!

5/ Hành động

Hãy xuống đường !! Nếu người Việt không ý thức xuống đường, chúng ta sẽ bị diệt vong. Các bạn không diệt CS thì CS sẽ diệt các bạn. Và thực tế CS đã bán đất nước này, bán dân tộc này, chúng ta đang bước vào con đường nô lệ 100%, vậy sao các bạn còn chần chừ?

Tuy nhiên, xuống đường để làm cái gì? Chúng ta phải thấy rõ, cần chuyển hướng mục tiêu đấu tranh. Không bao giờ chúng ta thắng nổi CS, khi đối đầu trực diện, chống lại chính quyền. Vì vậy hãy làm tê liệt xã hội, chứ không chống lại chính quyền. Đó cũng là cách đấu tranh an toàn nhất, mà người dân luôn làm chủ cuộc chơi, đưa CS vào thế bị động. BIỂU TÌNH KẾT XE LẬT ĐÓ CỘNG SẢN, dân trị, bom xăng du kích, cả ngàn cây xăng trên toàn quốc đang chờ các bạn đó. Chỉ có bất ổn xã hội mới đẩy mạnh nhận thức của người dân lên cao nhất, đừng sập những bẫy định hướng của CS mà ngồi chờ sung rụng.

Tổng thống Donald Trump diệt TC chưa cần súng đạn, chỉ cần đánh thuế nhập khẩu, vậy chúng ta cũng diệt CS bằng tê liệt xã hội chứ không đối đầu. Do đó, chúng ta phải ý thức lại sức mạnh của mình, gieo lại hạt mầm tự do. Không có chế độ độc tài nào tồn tại được, khi tất cả người dân cùng đổ xuống đường làm tê liệt xã hội.

ĐẢNG BÁN NƯỚC, BÁN DÂN TỘC PHẢI SỤP ĐỔ

danlambaovn.blogspot.com

(X. thêm: **Áp lực và đám đông**)

<http://danlambaovn.blogspot.com/2018/07/ap-luc-am-ong.html>

Chỉ có biểu tình đông đảo, liên tục, rộng khắp mới giải cứu được Đất nước khỏi hiểm họa Việt cộng và Tàu cộng !!

Bán nước là tội nặng nhất ! Không phản đối bán nước là tội nặng kế tiếp !

.....**Tiếng Kêu Trong Sa Mạc 25-07-2018**.....

“Đất nước lâm nguy!” Đó là tiếng cảnh báo mới đây của Đức Giám mục Công giáo Hoàng Đức Oanh, và cũng là tiếng kêu thất thanh đang vang lên giữa lòng dân tộc VN!

Đất nước lâm nguy vì sao và vì đâu, hơn 90 triệu dân VN có biết hay không?

Mật nghị Thành Đô năm 1990 bọn đầu sỏ CSVN Nguyễn Văn Linh, Đỗ Mười, Lê Khả Phiêu... đã ký dâng nước VN cho Tàu cộng vào năm 2020, với câu tuyên bố khốn nạn nhất của Nguyễn Văn Linh: “Đi với Mỹ thì mất đảng, còn nước. Đi với Tàu thì mất nước nhưng còn đảng. Thà mất nước mà còn đảng!”. Đây là bản án tử hình cho bọn cs bán nước theo điều 108 Hiến pháp năm 2015 của chính CSVN!

Kể đó, Nguyễn Phú Trọng, tên tổng bí thư đương nhiệm VC đã ký 15 văn bản mới đây, để sáp nhập VN vào Tàu từ chính trị, quốc phòng cho đến kinh tế tài chính, y tế, văn hóa, và 4 tên đầu sỏ lãnh đạo CS Nguyễn Xuân Phúc, Trần Đại Quang, Nguyễn Thị Kim Ngân, đồng tình cùng Nguyễn Phú Trọng, ký giao 3 đặc khu Vân Đồn, Bắc Vân Phong, Phú Quốc, là 3 trọng điểm quân sự cho Tàu, giả dạng là “đặc khu kinh tế”, lấy cả gần trăm tỷ đôla chia nhau! Chưa kể các đặc khu khác đã được bọn Nguyễn Tấn Dũng, Nguyễn Phú Trọng, Võ Kim Cự, với sự đồng tình của đảng bán nước VC đã giao cho Tàu từ trước, và giặc Tàu đã ém quân sẵn ở đó để chờ ngày nổi lên như Formosa Vũng Áng, Bôxít Tây Nguyên, phố Tàu ở Bình Dương...!

Hiện giờ bọn nội xâm CS đã mở toang cửa biên giới phía Bắc cho giặc Tàu tràn vào đất nước ta đông như kiến cỏ! Nền kinh tế VN đã bị bọn Tàu cộng thao túng từ rất lâu, hàng hóa độc hại của Tàu tràn ngập, đã giết chết nền kinh tế nội địa, và giết hàng triệu dân VN mỗi năm vì ung thư, ngộ độc thực phẩm!

CSVN từ lâu đã nép mình dưới sự chỉ huy sai khiến của Tập Cận Bình và bọn lãnh đạo Tàu cộng. Nhất cử nhất động của nhà cầm quyền VN, từ chính trị, quốc phòng tới kinh tế, ngoại giao, bọn chớp bu VC, đứng đầu là tên Nguyễn Phú Trọng, đều phải qua Tàu nhận lệnh để về thi hành! Thậm chí quân đội của VC còn phải bị đưa qua cho Tàu đào tạo, và bộ đội ở biên giới được biết đã phải dùng quân phục giống lính Tàu!

Đồng tiền của VN hiện do Tàu in chứ không còn do Úc. Chúng in cho VN một thì chúng in để tiêu tại VN gấp nhiều lần tùy theo nhu cầu. Chúng dùng tiền Hồ tệ để mua đất, mua nhà ở VN tràn lan, giá nào chúng cũng mua. Hàng hóa VN là hàng thật, chúng mua bằng tiền giả. Chúng tổ chức những tour du lịch VN không đồng, và khuyến khích bọn dân ngu của Tàu tràn sang VN ăn xài phá phách thoải chí mà không tốn tiền, tất cả do nhà nước Tàu bao lo, chỉ cần sự có mặt đông đảo dân Tàu trên đất Việt để chúng xác nhận “chủ quyền”, và tuyên truyền cho dân Tàu rằng VN là đất xưa của Tàu, nay Tàu lấy lại. Chính vì u mê ngộ nhận theo lời tuyên truyền giả trá của bọn cầm quyền, nên đám dân đen Tàu chệt du lịch không đồng đã phải một phen hoảng loạn và chạy trốn về nước khi nhìn thấy dân VN biểu tình chống Tàu ngày 10 tháng 6 vừa qua!

Nếu những kẻ bán nước mang tội nặng nhất, thì những kẻ thờ ơ thoái thác trách nhiệm, không dám lên tiếng bảo vệ tổ quốc, sẽ là kẻ mang tội nặng kế tiếp! Nước VN còn hay đã mất, toàn thế giới đang lo ngại cho dân VN, nhưng hơn 90 triệu đồng bào trong nước, được bao nhiêu phần trăm ý thức điều này? Những thành phần mông muội ngu mê còn rất đông, trong đó có cả giới trí thức, các nhà báo, và cả giới lãnh đạo tinh thần các tôn giáo!

Dân chúng bình dân thất học, chân lấm tay bùn phải mãi mê lo cuộc sống mà không còn thì giờ quan tâm đến đất nước đã đành, nhưng còn những thành phần có tri thức, giới bác sĩ, kỹ sư, luật sư, giáo sư, tiến sĩ nọ kia, những nhà lãnh đạo các tôn giáo lớn như Phật giáo, Công giáo, Cao Đài, Hòa Hảo... đã có mấy ai ưu tư đến vận mệnh Tổ quốc? Đa phần những người này, thay vì là tai mắt, là tiếng nói mở lòng khai trí cho người dân biết dân mình đang phải sống mất tự do nhân quyền, nhất là nước sắp mất, nhà sắp tan, thay vì kêu gọi thôi thúc dân chúng cùng dân thân bảo vệ Tổ quốc, thì những thành phần hữu trách trên lại ơ thờ, lo an phận hưởng nhàn, lo kiếm thêm thu nhập, lo hưởng thụ chần ăm nệm êm mà vô cảm trước xã tắc sơn hà nguy biến, trước người dân đói nghèo là nạn nhân của một chế độ độc tài toàn trị và tham nhũng thối nát, trước một xã hội nhiều nhương, đòi trụy!

Tàn độc thay bọn đại gia đồ, một lũ mafia vong nô mất cội nguồn, mang dòng máu VN mà đi làm tay sai cho kẻ ngoại xâm, cầm đồng tiền của giặc, dựa vào giặc và bọn bán nước mà làm giàu, hoành hành tan nát đất nước!

Tội lỗi thay những người mang danh trí thức, lãnh đạo tinh thần cho dân mà luôn tham sinh úy tử! Họ có nhiệm vụ lo cho dân, cho tin đồ mà không hề dám dấn thân phục vụ tha nhân, chỉ ăn quần cổ xay như những con gà què, chùa mất mặc chùa, nhà thờ nhà dòng mất kệ nhà thờ nhà dòng, chỉ chăm chú vào những đồng tiền công quả, công đức của tín hữu mà chăm lo cho bản thân. Dân oan đi đầy đường kêu gào thì trí thức làm lơ! Chùa chiền bị phá tan và cưỡng chiếm, một mình ông Hòa thượng ngồi trên đồng gạch vụn mà than khóc! Dòng Thiên An ở Huế bị bọn vô thần đập phá Thánh giá Chúa, bị đốt phá rừng bao quanh tu viện, chỉ có các thầy tu yếu đuối ra can ngăn bảo vệ và bị đánh trọng thương nhiều lần! Các sơ dòng Mến Thánh Giá Thủ Thiêm, dòng Phaolô Hà Nội bị bọn vô thần trấn áp cưỡng chiếm nhà dòng, đã kêu cứu lên các “chủ chăn” thì bị làm ngơ! Chùa Liên Trì ở Sài Gòn, tòa Khâm sứ Hà Nội, nhà thờ Tam Tòa, trường xứ Loan Lý, đất Dòng Chúa Cứu Thế Thái Hà, dòng Mến Thánh Giá Vĩnh Long... bị bọn vô thần cưỡng chiếm, các sư thầy, cha cố, lãnh đạo tôn giáo ở đâu sao không bảo vệ nhà Chúa, nhà chùa? Những “đáng bậc” đã dâng cho CS Giáo hoàng Học viện Đà Lạt, Tòa Khâm sứ Hà Nội, tiếp tay cho CS phá nát giáo xứ Cồn Dầu, thậm chí đưa quỹ đồ Hồ tặc vào chùa ngồi trên bệ thờ, hay rước ảnh tên ác quỷ dâm tặc này cùng với ảnh tượng Đức Mẹ ở Hưng Hóa, những Ca-in tiếp tay với quân cướp CS để đẩy anh em của mình là vị chủ chăn nhiệt thành nhà Chúa, Đức Cha Ngô Quang Kiệt, phải xa rời đoàn chiên, phải tìm đường ẩn tu nơi chốn thâm sơn cùng cốc, nay những “vĩ nhân” ấy ra sao rồi? Có được “bác, đảng” ban cho ân huệ quyền tước gì không, hay cũng thân tàn lực kiệt, ẩn mình chờ chết và chờ ngày phán xét của Đấng Chí Tôn? Đời chỉ sống có bấy nhiêu năm, vinh hay nhục là do mình, chấm dứt cuộc đời trần thế thì sẽ bị Thượng Đế phán xét về công hay tội của mình, và còn bị người đời luận tội nếu không làm tròn nhiệm vụ của mình đã nhận lãnh trước Thượng Đế, trước dân tộc! Các vị sẽ phải đối diện với câu hỏi của Thượng Đế: “Ta giao cho người nhà của Ta, đoàn chiên của Ta, chiên thì

lo cho người, còn người đã làm gì cho đoàn chiên khi sự sống của chúng bị đe dọa bởi sự tấn công của ma quỷ, bằng sự đầu độc thức ăn hàng ngày? Khi chúng bị áp bức bắt công, khi chúng xuống đường đòi quyền sống mà bị đánh giết, người đã làm gì để bảo vệ đoàn chiên của Ta? Nhà của Ta bị bọn vô thần đập phá, cướp chiếm, trong vai trò quản lý, người đã làm gì? Tại sao GX Thanh Hải ở Phan Thiết bị đe dọa xóa sổ, các giáo dân kêu đến các GM, LM ở kề bên mà các người không đáp lời, để họ phải nhờ đến một nhà sư từ bên Mỹ lên tiếng nhắc nhở các người, và cầu cứu thế giới cứu giúp?”

Thượng Đế đã dùng những ngôn sứ của Người như Thượng tọa Thích Thông Lai, Đức GM Hoàng Đức Oanh, LM Hà Trần, và nhiều giáo dân, cả từ trong và ngoài nước, giống lên những lời nhắc nhở, kêu gọi trách nhiệm của các vị lãnh đạo tinh thần, nhưng chưa thấy lời đáp trả của những nhà “tu mà không hành”. Chắc có khi Chúa phải dùng đến bọn Tàu cộng vào lời các vị này ra khỏi chùa, khỏi nhà thờ, may ra họ mới tỉnh ngủ chăng?!

Trong khi những người tín hữu nhỏ bé yếu mềm như Nguyễn Ngọc Như Quỳnh, Trần Thị Nga, Đỗ Thị Minh Hạnh... dám đương đầu với bạo quyền để bảo vệ quê hương, trong khi hàng trăm LM của giáo phận Vinh can trường đồng hành với toàn thể con chiên để bảo toàn lãnh thổ, chống kẻ bán nước, đòi quyền tự do, quyền sống cho người dân, thì đại đa số các tu sĩ chức sắc Phật giáo cũng như Công giáo khác đang làm gì? Có phải họ đang an vui trong những chùa chiền nguy nga, những nhà thờ yên ắng, và lo giữ đạo trong nhà thờ, chứ không dám đem đạo vào đời, mặc cho đời dầu sôi lửa bỏng, cho đất nước lâm nguy, cho xã hội suy đồi?!

Ước chi VN có được những nhà lãnh đạo tinh thần biết theo gương nhiệt thành của Đức Giáo hoàng Gioan-Phaolô đệ nhị, Ngài đã rời Roma để về đồng hành cùng dân tộc Ba Lan lật nhào CS ở những nước Đông Âu những năm 1989, 1990, vì Ngài xác định CS là thế lực của Satan chống lại Thiên Chúa và hủy hoại thế giới! Ước chi các vị biết nghe lời kêu gọi của đức đương kim Giáo hoàng Phanxicô: “Người giáo dân tốt là người biết quan tâm đến việc chính trị, xã hội”, hoặc theo gương thánh đức của cố Hồng y Nguyễn Văn Thuận: “Con có một Tổ quốc: nước VN. Con yêu Tổ quốc và đồng bào của con!”, để mà biết yêu Tổ quốc, và yêu thương đồng bào VN, để cùng hô

hào, cùng xuống đường với dân mà cứu nước, cứu đạo, để tránh phải sống cảnh nước mất, nhà tan, đạo tàn như Tây Tạng!

Nước VN đang trên bờ vực thẳm, dân tộc VN đang đứng trước 2 con đường cần phải lựa chọn ngay: Hoặc cùng xuống đường lật đổ CS để trường tồn, hoặc ngồi im mà chờ chết dưới tay giặc Tàu tàn ác, khi VN thành tỉnh lỵ của nó! Trước tình thế nguy nan này, người dân quốc nội và cả quốc tế đặt kỳ vọng rất nhiều nơi hàng lãnh đạo tinh thần. Có 2 công việc cần làm, là cầu nguyện cho Tổ quốc thoát nguy, và xuống đường lật đổ CS bán nước để bảo vệ quê hương, con đường nào cũng rất cần sự hướng dẫn của các bậc lãnh đạo các tôn giáo, và sự đồng hành của các vị, vì các vị là chủ giữ chùa, giữ nhà thờ, các vị không cho phép thì ai dám tổ chức cầu kinh hay giờ khẩu hiệu chống bán nước, ngay trong khuôn viên chùa hay nhà thờ chứ không cần phải đi đâu? Các vị không thôi thúc các đoàn thanh niên, thiếu niên Phật tử, Công giáo xuống đường, thì giáo dân đâu dám đi biểu tình, ngoại trừ một số người can đảm và có tinh thần độc lập.

Khi trước các vị giám mục, linh mục như đức Hồng y Trịnh Như Khuê, Trịnh Văn Căn, Lm Hoàng Quỳnh..., đã lãnh đạo cả khối Công giáo chống cộng, và bảo vệ giáo dân, bảo vệ đạo trước quân vô thần CS, và các ngài đã thành công khiến CS phải e dè thối lui. Ngày nay GM và các LM giáo phận Vinh cũng đang làm nhiệm vụ đó. Đức GM Oanh một mình đã gửi 2 lá thư phản kháng “luật đặc khu” và “an ninh mạng” cho Trần Đại Quang, chủ tịch nước, với sự quan phòng che chở của Chúa nên họ vẫn an lành vô sự, cơ sao các vị lãnh đạo Phật giáo, Công giáo và các tôn giáo khác lại ngồi yên?

Khi xưa Đức Phật cũng nêu gương từ bi cứu nạn cứu khổ, còn nếu Chúa Giêsu không lên Giêrusalem để chịu chết, thì làm gì có ngày Người phục sinh vinh quang, và cứu chuộc cả nhân loại? Nhưng ngày nay các đệ tử của Phật, môn đồ của Chúa lại ít đi theo con đường của các Ngài! Nhiều LM, tu sĩ, giáo dân và tín đồ cũng rất bất bình về các “bề trên” trong đạo không dám sống từ bi dấn thân, nhưng chẳng nói ra vì e bị trừ dập, hay sợ mang tiếng cho giáo hội của mình! Có khi nào chúng ta thấy một vị Hòa thượng hay một GM, LM nào lên tiếng hay đi vận động làm một cây cầu cho các học sinh vùng xa xôi khỏi lội qua sông nguy hiểm? Có khi nào thấy các vị này lên tiếng trước

Từ không minh bạch đến cận cảnh vỡ Quỹ Bảo hiểm Xã hội Việt Nam

Phạm Chí Dũng 15-07-2018

Lại ‘lấy mỡ nó rán nó!’

Tại kỳ họp Quốc hội vào tháng 5-2018, trong khi Ngân hàng Nhà nước một lần nữa phát động chủ trương kèm phương án “huy động 500 tấn vàng trong dân,” thì bộ trưởng “Bộ Bóp cổ” (một hỗn danh của Bộ Tài chính được dân gian đặt) –ông Đinh Tiến Dũng– cũng “kiến tạo” một giải pháp “lấy mỡ nó rán nó”: phát hành trái phiếu chính phủ nhận nợ 22 ngàn tỷ đồng với Quỹ Bảo hiểm Xã hội Việt Nam, thay vì phải có trách nhiệm trả lãi và nợ bằng tiền mặt.

Trong bối cảnh ngân sách cạn kiệt, một nguy cơ đang lớn dần và có thể biến thành thảm họa là Ngân hàng Nhà nước và Bộ Tài chính có thể “nhim trộm” vào Quỹ Bảo hiểm Xã hội (BHXH) và Quỹ Bảo hiểm Y tế, như đã làm le 500 tấn vàng cất giấu trong dân.

Không giống như con số 500 tấn vàng quá khó để cấp về, hai thứ quỹ BHXH và Bảo hiểm Y tế –những quỹ an sinh lấy từ gần 1/3 quỹ lương của hơn 75 triệu người– lại luôn chực chờ dưới bàn tay sẵn sàng tung hứng trò ảo thuật của nhà nước.

Dù tỉ lệ đóng BHXH tại Việt Nam thuộc diện cao nhất thế giới –lên đến 32.5% mức tiền lương tháng– nhưng tuyệt đại đa số người đóng BHXH đến nay không được biết gì về việc quản lý và vận hành của nguồn quỹ BHXH. Việc sử dụng quỹ BHXH để đầu tư cụ thể ra sao không ai biết được, lãi hay lỗ, hiệu quả hay không chỉ duy mình cơ quan BHXH biết.

Những tờ báo viết về công nhân như Người Lao Động và Lao Động đã phải kêu lên rằng điều này thật vô lý. Đây là tiền của người dân đóng, họ có quyền được biết nó đang được sử dụng như thế nào, có an toàn hay không, bởi nếu xảy ra rủi ro thì chính người dân nhận hậu quả chứ không phải những người đang quản lý nó.

Vào năm 2014, khi đã không còn

“bảo mật” được nữa, Bảo hiểm Xã hội Việt Nam mới buộc lòng phải công bố bí mật có đến 24,000 tỷ đồng nằm trong diện “thất thoát” do việc đóng quỹ bảo hiểm chỉ căn cứ vào tiền lương tối thiểu của nhà nước mà không căn cứ theo thu nhập thực. Con số này bằng tới 40% quỹ lương hưu và trợ cấp xã hội trên và đủ để chi trả cho hơn 620.000 người già về hưu trong 1 năm.

Không công khai!

Cho tới nay, Quỹ BHXH ở Việt Nam vẫn không công khai báo cáo tài chính hàng năm.

Hàng năm, chỉ có những con số chung nhất từ báo cáo của chính phủ về tình hình thực hiện chính sách, chế độ bảo hiểm xã hội, quản lý và sử dụng Quỹ BHXH. Chẳng hạn tính đến hết năm 2016, nguồn thu của BHXH từ khoảng 24.5% lực lượng lao động. Số thu BHXH ước 174,422 tỷ đồng.

Còn theo báo cáo kiểm toán, các hoạt động liên quan tới quản lý, sử dụng vốn và tài sản nhà nước năm 2015 của cơ quan BHXH Việt Nam, phần lớn số tiền của quỹ này được cho nhà nước vay, thông qua việc cho ngân sách nhà nước vay, mua trái phiếu chính phủ... Cụ thể, tính đến hết năm 2015, cơ quan BHXH VN cho vay hơn 435,000 tỷ đồng, trong đó, cho Ngân sách Nhà nước vay 324,000 tỷ đồng, chiếm 74.46% dư nợ đầu tư, tăng 0.31% so với năm 2014. Tiếp đến là cho các ngân hàng vay hơn 59,000 tỷ đồng; 45,500 tỷ đồng mua trái phiếu chính phủ; 6,000 tỷ đồng cho chủ đầu tư dự án thủy điện Lai Châu vay...

Nhưng lại không một báo cáo nào của chính phủ và các cơ quan chức năng dám nói về sự thật cơ quan BHXH dùng tiền này đầu tư vào công ty Cho thuê Tài chính II, và đã mất trắng hơn 1,000 tỷ đồng!

‘Giấy lộn!’

Vào lúc này, khi nêu phương án phát hành trái phiếu chính phủ nhận nợ 22 ngàn tỷ đồng với Quỹ BHXH Việt Nam, thay vì phải có trách

một vụ án bắt công dành cho người yêu nước, hay kêu gọi người VN ngưng tiếp tay với Tàu giết đồng bào mình, ngoại trừ một vài nơi như dòng Chúa Cứu Thế hay ở các GX tại Vinh, Nghệ An. Các “chức sắc TG” hầu như đang sống xa trần thế, sống ở trên mây thì phải!

Mang tiếng là Hội đồng Liên tôn, nghe quá to tát, nhưng thực tế thì chỉ là vài vị Thượng tọa, vài LM và vài vị chức sắc các tôn giáo dấn thân vì nước vì dân, bị nhà nước CS hành tới hành lui, trong khi các “đấng bậc cao trọng” khác thì im hơi lặng tiếng, thủ thân trước hết! Nếu là thời bình yên, thì chắc chắn sẽ có nhiều vị lên tiếng: “Hội đồng Liên tôn thì phải có GM này, Thượng tọa kia, chứ sao chỉ có vài nhà sư, vài LM mà gọi là Hội đồng Liên tôn được?”. Nhưng ở “thời loạn” dầu sôi lửa bỏng thì “im lặng hưởng thái bình” là trên hết, mặc cho những “kẻ ngu khờ đưa đầu cho chúng báng”! Ngày nay đạo bị phá, xã hội suy đồi, đất nước tan hoang, có phần trách nhiệm rất lớn của giới trí thức, của giới lãnh đạo tôn giáo, của giới báo chí. Im lặng là tiếp tay cho kẻ mãi quốc cầu vinh, phá hoại tôn giáo, vi phạm nhân quyền! Các vị đã không lên tiếng khai trí mở lòng, hướng dẫn cho dân, và vô tình hay cố ý bao che cho lũ bán nước hại dân! Phật giáo thì các nhà sư tự tu tự hành, không có tôn chỉ hướng dẫn từ trên, và đa số là sư giả, sư quốc doanh, nhưng các nhà tu Công giáo thì các vị đã nghe tiếng Chúa gọi, dấn thân phục vụ, “được sai đi loan báo Tin mừng”, được thấm nhuần lời Chúa như những câu: “Mục tử chân chính thì hiến mình vì đoàn chiên”, “Phúc cho những ai bị bách hại vì lẽ công chính, vì Nước Trời là của họ!”, hay: “Ai hy sinh mạng sống mình cho sự thật, lẽ phải thì được Thiên Chúa bảo vệ mạng sống. Ai lo bảo vệ mạng sống cho mình thì sẽ bị lấy đi”, có sao các vị làm ngược lại?! Chắc chắn các vị sẽ phải “trả lời” về việc ấy!

Nguyện xin Ông Trên soi dẫn cho giới trí thức VN, cho những lãnh đạo các tôn giáo, những kẻ có tiếng nói hướng đạo là các nhà báo, biết ý thức trách nhiệm, có lương tâm trong sáng, biết đem đạo vào đời, sẵn sàng dấn thân, dám hy sinh quyền lợi riêng mình vì điều công chính, vì sự sống còn của các tín hữu, của cả dân tộc VN thân yêu này.

25.07.2018

Tiếng Kêu Trong Sa Mạc
danlambaovn.blogspot.com

nhiệm trả lãi và nợ bằng tiền mặt, Bộ trưởng Tài chính Đinh Tiến Dũng cho rằng “trong dự toán Ngân sách Nhà nước năm 2016-2017 chưa bố trí để xử lý khoản nợ trên, với nguyên nhân hàng năm Quỹ BHXH đều có kết dư, nếu ngân sách chuyển 22,090 tỷ đồng vào thì quỹ cũng sử dụng để mua trái phiếu chính phủ.”

Nhưng về thực chất, căn bệnh ung thư di căn của bội chi ngân sách đã khiến “Bộ Bóp cổ” không những phải ra sức “bóp dân” mà còn phải dè sẻn từng khoản chi.

Đó cũng là bối cảnh mà chi ngân sách đã phải dùng đến hơn 70% cho mục chi thường xuyên – chủ yếu là chi lương cho đội ngũ công chức viên chức lên đến gần 3 triệu người, với ít nhất 30% trong số đó bị coi là “không làm gì cả những vẫn đều đều lãnh lương, và không những không giảm qua “tinh giản biên chế” mà còn phình to thêm đến 58,000 người.

Theo chiến thuật “Lấy mỡ nó rán nó” – một cách gọi của Thống đốc Nguyễn Văn Bình và Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng khi tìm cách “huy động 500 tấn vàng trong dân” vào năm 2011, nếu vụ “phát hành trái phiếu 22.000 tỷ đồng” thành công, sẽ khiến ngân sách nuôi đảng và chính phủ được vay tiền thực của Quỹ BHXH, tức từ hàng triệu người đóng bảo hiểm này, nhưng đến khi trả lãi và nợ thì Bộ Tài chính lại chỉ trả bằng... giấy. Hoặc có thể gọi bằng từ “giấy lộn.”

Trong thực tế, “trái phiếu chính phủ” chỉ còn đôi chút giá trị ở trong nước, với điều kiện khi phát hành trái phiếu này, chính phủ phải “vừa ép vừa ần” để các ngân hàng, doanh nghiệp và người đóng bảo hiểm xã hội phải nhận “giấy lộn.”

Với những gì đang diễn ra, nỗi lo của người đóng BHXH không chỉ là chuyện vỡ quỹ như cơ quan BHXH luôn dọa dẫm, mà chính là việc quản lý, vận hành nguồn quỹ này như thế nào, minh bạch ra sao và quyền lợi của họ được bảo đảm đến đâu?

Tình trạng hoạt động và bùng nổ thông tin của Quỹ BHXH ở Việt Nam lại khá tương đồng với Trung

Quốc. Ở Trung Quốc, Quỹ BHXH nước này đã dùng tiền BHXH của người lao động để “chơi” chứng khoán. Trong đợt lao dốc thê thảm của thị trường chứng khoán Trung Quốc vào năm 2015 mà đã khiến không biết bao nhiêu người dân phải tự tử, Quỹ BHXH Trung Quốc đã bị thiệt hại rất lớn.

Vào năm 2015, tổng cộng phần dính dáng đến ngân sách nhà nước của Quỹ BHXH Việt Nam lên đến 370,000 tỷ đồng. Nhưng ai sẽ bảo đảm là con số này sẽ trở về tay những người đóng bảo hiểm xã hội nếu ngân sách nhà nước bị phá sản?

Vỡ quỹ!

Nếu có một cuộc thanh tra hoặc điều tra Quỹ BHXH Việt Nam, chắc chắn rất nhiều lần khuất trong bóng tối và tệ tham nhũng sẽ bị lộ ra. Chắc chắn nhiều quan chức từ thấp lên cao của quỹ này sẽ phải ra tòa và đi tù.

Đòi hỏi minh bạch Quỹ BHXH là tất yếu. Đó cũng là một trong những điều kiện tiên quyết mà các tổ chức tín dụng quốc tế như Ngân hàng Thế giới, Quỹ Tiền tệ Quốc tế đòi hỏi, nếu chính thể Việt Nam còn muốn được “linh hoạt trở thành nền kinh tế thị trường” và do đó mới có thể vay mượn thêm ngoại tệ của nước ngoài nhằm bù đắp cho các lỗ hổng toang hoác của ngân sách cạn kiệt.

Nếu không cấp bách minh bạch và một khi hậu quả xấu xảy ra, sẽ rất nhiều người đóng bảo hiểm xã hội không nhận được đồng nào sau khi về hưu. Thậm chí cả nhiều cán bộ cách mạng lão thành một đời theo đảng cũng sẽ vô vọng khi bước chân vào văn phòng phát lương hưu trí...

Mọi chuyện đang biến diễn khá đồng điệu với thực trạng Liên Xô năm 1986, vào lúc quỹ bảo hiểm xã hội bị co hẹp. Chỉ bốn năm sau đó, cuộc chính biến do Gorbachev khởi xướng đã chính thức đánh dấu làn sóng bỏ đảng. Trong suốt giai đoạn hậu Gorbachev, 8 năm cầm quyền của Yeltsin đã chỉ là nốc rượu vodka và duy trì sự trục lợi của các nhóm tài phiệt, trong khi giá trị lương hưu thực nhận của giới cựu chiến binh và người về hưu chỉ còn 1/2–1/3 giá

trị mà họ nhận khi đồng rúp chưa bị trượt giá khủng khiếp. Và đó cũng là giai đoạn mà lớp người về hưu bỏ đảng ồ ạt khi niềm tin chính thể của họ bị tàn phá hầu như tuyệt đối.

Ngành BHXH Việt Nam đang tiến nhanh và không kém phần vững chắc về dĩ vãng của Liên Xô năm 1986. Vỡ quỹ lương hưu là một tương lai không hề “viển vông.”

Người Việt

QUỸ BẢO HIỂM TẠI VIỆT NAM CÓ THỂ VỠ

Người đóng quỹ bảo hiểm tại Việt Nam gần đây tỏ ra lo lắng vì có tin nguồn quỹ mà họ để dành như thế có thể bị ‘vỡ’. Một khi quỹ vỡ thì khoản tiền dành cho khi về già cũng như lúc đau ốm, hoạn nạn của họ tích lũy sẽ mất. Vậy thực tế quản trị quỹ thế nào và lo lắng của người đóng tiền bảo hiểm ra sao.

Theo thống kê của Bảo hiểm Xã hội (BHXH) Việt Nam trong năm 2016 đã có 45 tỉnh, thành bội chi quỹ Bảo hiểm Y tế (BHYT); 8 tháng đầu năm 2016, đã có trên 40 tỉnh - thành phố có số chi vượt quỹ khám chữa bệnh BHYT với tổng số tiền hơn 3.500 tỉ đồng.

Nguyên nhân đưa đến tình trạng được cho là đáng ngại như thế được một số chuyên gia quan tâm vấn đề phân tích.

Tiến sĩ - Bác sĩ trung tá quân đội Đinh Đức Long hiện làm việc tại Sài Gòn trình bày:

Nguyên cơ vỡ là do lạm dụng quỹ, sử dụng không đúng mục đích thôi. Trong bệnh viện chúng tôi còn có trường hợp trục lợi bảo hiểm y tế: cũng một căn bệnh chữa bằng thuốc ngoại hay thuốc nội đều khỏi nhưng người ta vẫn dùng thuốc ngoại vì sẽ được ăn hoa hồng cao hơn hoặc được mời đi nước ngoài hoặc tài trợ việc khác. (...)

Hiện tại Nhà nước đang vay phần lớn ngân sách quỹ này để đầu tư vào các dự án kinh tế. Tiến sĩ Nguyễn Quang A, từ Hà Nội, giải thích:

“Việc quỹ bảo hiểm của Việt Nam dùng tiền để cho chính phủ vay là một chuyện người ta đã công nhận. Cái chuyện chính phủ vay tiền đó để đi đầu tư vào những dự án thua lỗ hàng chục ngàn tỷ đồng là điều rất nguy hiểm”.

Một nguyên nhân khác được nêu ra là tỷ lệ già hóa dân số ở Việt Nam đang tăng lên dẫn đến số người hưởng BHXH tăng theo. Đó là chưa kể đến chuyện nhiều doanh nghiệp nại lý do làm ăn thua lỗ tìm cách trốn bảo hiểm xã hội. Chỉ riêng từ năm 2010 đến 2013, cơ quan BHXH khởi kiện khoảng 4000 doanh nghiệp trốn BHXH.

Theo RFA 07-06-2017

"NHÂN ĐẠO XÃ HỘI CHỦ NGHĨA" LÀ GÌ

—Trần Thành (VNTB) 17-07-2018—

Luật Thi hành án hình sự, Điều 4. Nguyên tắc thi hành án hình sự: "1. Tuân thủ Hiến pháp, pháp luật, bảo đảm lợi ích của Nhà nước, quyền và lợi ích hợp pháp của tổ chức, cá nhân. 2. Bản án, quyết định có hiệu lực thi hành phải được cơ quan, tổ chức, cá nhân tôn trọng và chấp hành nghiêm chỉnh. 3. Bảo đảm nhân đạo xã hội chủ nghĩa; tôn trọng nhân phẩm, quyền, lợi ích hợp pháp của người chấp hành án".

Nhân đạo kiểu xã hội chủ nghĩa (!?)

Trên giảng đường trường luật, sinh viên được giải thích mang tính lý thuyết như sau: Nguyên tắc nhân đạo xã hội chủ nghĩa của Luật Hình sự Việt Nam thể hiện ở việc áp dụng hình phạt đối với người phạm tội chủ yếu nhằm cải tạo, giáo dục họ trở thành người có ích cho xã hội. Hình phạt không gây đau đớn về thể xác của người phạm tội.

Khi diễn giải mở rộng, các giảng viên sẽ bình luận theo hướng "chủ nghĩa Mác-Lênin tuyên bố, yêu cầu thực hiện tính nhân đạo đối với con người. Tất cả vì con người, vì lợi ích của con người. Vì nhân đạo là phạm trù đạo đức thừa nhận và tôn trọng danh dự, nhân phẩm con người, nên Việt Nam chúng ta, một đất nước xã hội chủ nghĩa luôn lấy tính nhân đạo của chủ nghĩa Mác-Lênin và tư tưởng Hồ Chí Minh làm nòng cốt, đề cao vai trò của con người, trong đó người lao động được ưu tiên hơn cả. Thiết lập mối quan hệ thiện ý, nhân từ trong đời sống cá nhân cũng như trong đời sống xã hội. Đặc biệt hơn nữa là tính nhân đạo được đưa vào hệ thống pháp luật nói chung và trong bộ luật hình sự VN nói riêng".

[Nguồn: <http://bit.ly/2mdXmLu>]

Cần phải hiểu thế nào là "nhân đạo xã hội chủ nghĩa" đối với "người chấp hành án" (một mỹ từ trong hệ thống văn bản thay cho "người ở tù") trong thi hành án hình sự?

Điều 4.1 "Nguyên tắc thi hành án" ghi: Tuân thủ Hiến pháp, pháp

luật, bảo đảm lợi ích của Nhà nước, quyền và lợi ích hợp pháp của tổ chức, cá nhân.

Như vậy, "nhân đạo xã hội chủ nghĩa" cần được hiểu ra sao khi mục sư Nguyễn Trung Tôn án tù 12 năm, bản thân đang mang bệnh tật, gia đình ở Thanh Hóa với mẹ già hơn 90 tuổi mù loà, con gái mắc bệnh từ nhỏ, lại còn một con trai nhỏ, người vợ bệnh cột sống đang làm lụng nuôi con, nuôi mẹ, nuôi chồng tù; thế mà, nhà cầm quyền nhân tâm chuyển mục sư Tôn vào tận Đắc Lắc để thi hành án.

Nhà báo Trương Minh Đức quê tận miệt Kiên Giang của đồng bằng sông Cửu Long, bị đày ra tận trại 6 Nghệ An. Còn luật gia Nguyễn Bắc Truyền, nhà ở quận 4, Sài Gòn thì phải thi hành án ở vùng núi thuộc tỉnh Quảng Nam, xứ miền Trung.

Đày ải người tù và cả thân nhân "người chấp hành án"

Tìm hiểu trong hệ thống văn bản pháp luật liên quan thi hành án hình sự, người viết không tìm thấy một quy định nào về chuyện "người chấp hành án" nếu quê miền Nam thì phải ở tù tận ngoài Bắc, hay may mắn hơn là có thể vùng trung du xứ Quảng. Ngược lại, "người chấp hành án" là dân miền Bắc thì phải vào Tây nguyên, hay miền Nam để thi hành án.

Khi hậu vùng miền, khó khăn đi lại và tốn kém tiền bạc trong thăm nuôi hàng tháng của thân nhân là điều dễ thấy nhất trong thi hành án kiểu tù Nam ra Bắc, tù Bắc xuôi Nam này.

Có lẽ ngoài lý do muốn đày ải người tù thì không còn duyên cớ nào khác. Bởi ở đề án "tha tù trước thời hạn" của Bộ Công an có đoạn viết rằng (tóm tắt): "Để thể hiện chính sách nhân đạo của Đảng, Nhà nước trong phòng chống tội phạm nói chung và xử lý các đối tượng vi phạm pháp luật nói riêng, việc tha tù trước thời hạn tức là anh vẫn đang chấp hành án, nhưng không phải chấp hành án trong tù mà chấp hành án tại nơi cư trú.

Vấn đề ở đây là thay đổi hình thức chấp hành án. Khi không phải chấp hành án trong tù, phạm nhân về phải khai báo với chính quyền địa phương, phải chịu sự quản lý của địa phương, không được rời khỏi nơi cư trú hoặc muốn ra khỏi nơi cư trú phải xin phép, đồng thời phải có mặt khi chính quyền yêu cầu, phải viết bản kiểm điểm sau ba tháng và chịu sự giám sát, theo dõi của người được phân công".

Theo dõi danh sách các nhà tù hiện có ở Việt Nam, người ta sẽ thấy rằng tỉnh, thành nào cũng có nhiều nhà tù. Ở thủ đô Hà Nội có trại giam Thanh Xuân, trại giam Suối Hai, trại Tạm giam số 1, số 2 và số 3. Ở TP.HCM, có nhà tù Chí Hòa, trại B34, trại T30. Cần Thơ có trại Long Tuyền. Đà Nẵng có trại Hòa Sơn. Hải Phòng có trại Xuân Nguyên, trại Trần Phú. Ở An Giang có trại Định Thành. Bà Rịa - Vũng Tàu có trại Xuyên Mộc...

Nôm na, nếu thực sự có "nhân đạo xã hội chủ nghĩa", thì "người chấp hành án" Nguyễn Bắc Truyền phải được thi hành án ở trại B34 hoặc T30 thuộc huyện Củ Chi, TP.HCM. Ông Trương Minh Đức có hộ khẩu và nhà cửa tại quận 8, TP.HCM nên ông có thể thi hành án ở các trại giam trên địa bàn TP.HCM. Tương tự, mục sư Nguyễn Trung Tôn có thể thi hành án tại một trong các nhà tù sau đây ở tỉnh Thanh Hóa: Trại số 5, trại Thanh Cẩm, trại Thanh Lâm, trại Thanh Phong.

"Người chấp hành án" với thân phận tù đày đã đành, song thân nhân người tù trong các trường hợp nói trên đã bị hành hạ bằng khoảng cách địa lý, thời gian, tiền bạc và sức khỏe cho mỗi bận "đi thăm nuôi". Đó không thể gọi là "nhân đạo xã hội chủ nghĩa".

Một vài con số

Nguyễn Bắc Truyền, bị giam tại trại An Diêm, Quảng Nam, cách nguyên quán Sài Gòn 833 km. Mục sư Nguyễn Trung Tôn, bị giam tại trại Gia Trung, tỉnh Gia Lai, cách nguyên quán Thanh Hóa 984 km. Trương Minh Đức, bị giam tại Trại 6 Nghệ An, cách Sài Gòn 1378 km. Nguyễn Ngọc Như Quỳnh, bị giam

tại Trại 5 Thanh Hoá, cách Khánh Hòa 1197 km. Hoàng Bình, bị giam tại Trại An Diêm, Quảng Nam, cách Nghệ An 676 km. Trần Huỳnh Duy Thức, bị giam tại Trại 6 Nghệ An, cách Sài Gòn 1378 km. Nguyễn Đăng Minh Mẫn, bị giam tại Trại 5 Thanh Hóa, cách Trà Vinh 1636 km. Trần Thị Nga, bị giam tại Trại Gia Trung, Gia Lai, cách nguyên quán Hà Nam 1077 km.

dòng người biểu tình hôm ấy - việc nói KHÔNG với Luật Đặc khu và An ninh mạng không chỉ biểu hiện cái quyết tâm bảo vệ đất nước; mà người dân VN như đã tự giải thoát, đã tìm lại được tự do và nhân phẩm của chính mình.

Khoảnh khắc ấy, cái khoảnh khắc vô giá thể hiện trách nhiệm và quyền tự quyết của mình; người dân VN như chuyển cho nhau hơi ấm của đồng đội, niềm tự hào và cái

chấp kẻ bị đánh là phụ nữ hay người lớn tuổi. Mạng xã hội và thế giới được một phen mục kích cảnh thuần hóa động vật trên những con người VN!

Thời khắc ấy, cả người bị đánh lẫn người phải mục kích cảnh đồng bào mình bị tra tấn tàn nhẫn; cái đau thấm vào da thịt, khắc vào tâm hồn, thấm sâu trên từng dây thần kinh não bộ của mọi người. Facebooker Bùi Văn Thuận, dù là người ngoại cuộc, anh không bị tập trung ở công viên Tao Đàn cũng không bị đánh, nhưng anh chia sẻ: *“Sự đau đớn trong tôi lớn đến mức, tôi chỉ ước ao: Giá như đây chỉ là giấc mơ, rằng tôi đang ngủ mà gặp ác mộng.”*

Quả thật, cuộc trấn áp ngày 17-06 đã làm rất nhiều người dân VN bùng tình. Cái thế giới mà họ đang cố sống yên lành đó chẳng còn yên lành. Tổ quốc, nơi duy nhất, điều thiêng liêng duy nhất, niềm mong muốn cuối cùng đã không còn thuộc quyền của họ. Một thông điệp đầy bạo lực từ chính quyền đã được trực tiếp gởi thẳng đến mỗi công dân VN.

Tôi muốn mở ngoặc ở đây để nhắc về tác giả Viktor Frankl, người đã giúp tôi vượt qua nỗi đau. Khi lắng nghe tiếng khóc của các chị Lua, chị Loan... nạn nhân của cuộc trấn áp ngày 17-6, tôi cũng như bạn, tiếng khóc của họ làm đau những trái tim VN; làm lay lạn cả sự thống khổ khi chúng ta bắt lực nhìn người dân vô tội dưới bàn tay hung bạo của cường quyền. Frankl là một chuyên gia tâm lý người Do Thái. Ông là người đã sống sót trải qua các trại tập trung tàn bạo nhất của Đức Quốc Xã để trở thành một trong những tác giả làm thay đổi thế giới. Ông sống sót nhờ luôn trung thành với quan niệm: *“Điều gì không đánh gục được ta sẽ khiến ta mạnh mẽ hơn”*. Nếu những suy tư của Frank có thể làm thay đổi thế giới thì tôi tin rằng thái độ của anh Toàn, chị Loan, chị Lua, cô sinh viên Trương Thị Hà,... cái cách mà những người dân bình thường này ứng xử với bạo lực sẽ làm thay đổi vận mệnh của đất nước mình.

Nhưng khoan hãy đặt cho nó

GIÁC MƠ NHÂN PHẨM : CHỈ TOÀN GẬY VÀ ĐÁ*Nguyệt Quỳnh 18-07-2018*.....

Có thể nói Luật Đặc khu và cuộc trấn áp ngày 17/6 đã biến những người dân VN bình thường trở thành những nhà hoạt động. Và đó là khởi đầu một “cuộc chiến” mới. Trong cuộc chiến này, nhà cầm quyền Hà Nội sẽ phải đương đầu với một sức mạnh mà họ thậm hiểu rằng với nó; quân đội, súng ống, xe tăng,... hòa lực dù mạnh thế nào cũng chỉ là bùn đất!

Hãy bắt đầu từ cuộc biểu tình ngày 10-06. Có hai điều cần ghi nhớ trong cuộc tổng biểu tình này:

- Thứ nhất là số người tham gia. Cuộc biểu tình hôm ấy không chỉ vài trăm, không chỉ ở một vài nơi, nó là một biển người!

- Thứ hai là động lực của cuộc biểu tình. Nhiều video còn ghi lại những khuôn mặt đầy cảm xúc, những nụ cười hạnh phúc của người nhập cuộc.

Hàng ngàn người đã xuống đường ở Sài Gòn, Đồng Nai, Bình Dương, Bình Thuận, Khánh Hòa, Hà Nội, Đà Nẵng, Nha Trang, Nghệ An,... Và cái làn sóng biểu tình dữ dội ấy đã cho lãnh đạo CS nhìn thấy họ đã chạm vào thứ quý giá nhất của dân tộc Việt Nam: “lòng ái quốc”. Khi lòng ái quốc thức dậy, cái hình ảnh của dòng người xuống đường hôm ấy đã là “Những làn sóng khủng khiếp” như lời của Thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc.

Ai cũng biết điều mà dân tộc VN luôn tự hào là lòng ái quốc và truyền thống chống ngoại xâm. Trong cái hiện thực nhục nhã và thấp kém vì sự nhu nhược của lãnh đạo VN trước Trung Quốc, giữa

cảm xúc thiêng liêng của thứ tình yêu tưởng rằng đã khô cạn trong một xã hội vô cảm. Nhà báo Trương Duy Nhất gọi ngày ấy là ngày của “một Sài Gòn cháy bỏng”. Anh đi giữa biển người mênh mông, thậm cảm ơn Sài Gòn đã cho anh được cháy, được hét gào đến khản cả giọng giữa hàng ngàn tiếng hô đáp trả: “Vì độc lập, phản đối đặc khu! - Vì tự do, phản đối Luật An ninh mạng!”

Và rồi một cuộc trấn áp hung bạo nhắm vào người dân đã diễn ra sau đó vào ngày 17-6 tại công viên Tao Đàn. Nếu gọi cuộc tổng biểu tình ngày 10-6 là “Phép thử của lòng yêu nước” thì chúng ta gọi tên cuộc trấn áp hung bạo này là gì? “Một cảnh thuần hóa động vật?”

Trong cái nóng và sự im ắng của một nôi áp suất vừa được đẩy thêm củi, dù không thích bạo lực, tôi vẫn muốn gọi một cái tên gần với sự thật nhất bằng hai câu thơ của facebooker Đặng Ngữ:

Chẳng còn giấc mơ nào

Trong mơ chỉ toàn gậy và đá!

Hai câu thơ trên Đặng Ngữ viết về cuộc phản kháng của người dân ở Bình Thuận. Rõ ràng lãnh đạo CS mới là kẻ kích động bạo lực khi cho huy động lực lượng công an, an ninh vây bắt, tập trung hơn 300 thường dân ở công viên Tao Đàn. Hình ảnh những viên an ninh thi hành công vụ hôm đó được mô tả lại như những kẻ tàn bạo, máu lạnh, thô lỗ, mất nhân tính... Họ “mày-tao” với bất cứ ai, bạt tai, lên gối, đánh đổ máu... giữa thanh thiên bạch nhật bất cứ người dân nào, bất

VIỆT NAM - MỘT NHÀ NƯỚC KHỦNG BỐ

.....Song Chi 26-07-2018.....

những mỹ từ to tát như bản lĩnh dân tộc hay sức mạnh của lòng ái quốc. Như bao quốc gia cộng sản khác, sau gần một thế kỷ bị tàn phá bởi độc tài và bạo lực, những tố chất tốt đẹp của dân tộc VN gần như cạn kiệt. Những gì người Việt Nam cần ngày hôm nay là một cuộc đấu tranh cho chính bản thân họ, cuộc đấu tranh vì nhân phẩm. Đấu tranh để giành lại các quyền và giá trị phổ quát của một con người.

Đó là thái độ của sinh viên Trần Hoàng Phúc trong phiên tòa phúc thẩm của anh ngày 10-7-2018. Khác với phiên tòa sơ thẩm, lần này Trần Hoàng Phúc tuyên bố anh sẽ giữ quyền im lặng; tuyệt đối không trả lời bất cứ câu hỏi nào của viện kiểm sát và hội đồng xét xử. Và anh đã làm như thế.

Đó là thái độ không sợ hãi của nhà hoạt động Trần Văn Chúc ở Lâm Đồng. Anh bị công an giả dạng côn đồ xông vào rầy hành hung đến gãy tay chỉ vì tham gia cuộc biểu tình ngày 10/6.

Đó là thái độ của anh Toàn, người bị đánh trong đồn công an đến hôn mê, đến nỗi phải nhập viện. Khi được phỏng vấn, dù vẫn chưa ngồi dậy được, anh nói bằng một giọng run run, xúc động nhưng quả quyết: *“Tuy tôi bị đánh nhưng tôi sẽ không sợ”*.

Và facebooker Đinh Thị Thu Thủy, người trải nghiệm những trận đòn của công an ở công viên Tao Đàn đã gửi một thông điệp mạnh mẽ nhất đến đồng bào của chị: *“Hơn 20 giờ đồng hồ tại nơi đây sẽ cho bạn một thế giới khác, khác đến nỗi bạn sẽ quyết định dành cả cuộc đời kể cả hy sinh tính mạng cho việc chống lại những gì bạn đã trải qua...”*

Cái đường ranh của phẩm giá đang được người dân VN phân định một cách rõ ràng. Và tôi tin rằng họ hạnh phúc với cái chọn lựa khó khăn nhưng mạnh mẽ này. Đối với tôi một ngày mới đang bắt đầu và cuộc đời thật đẹp khi những con người cùng khổ này quyết định khoác cho cái thập tự trên vai họ một ý nghĩa thực sự.

Thông tin blogger Mẹ Năm, tức tù nhân lương tâm Nguyễn Ngọc Như Quỳnh, ngưng tuyệt thực ngày 23.7 sau chuyến viếng thăm của đại diện Đại sứ quán Hoa Kỳ đến trại giam Yên Định, Thanh Hóa, khiến tất cả những ai quan tâm đến chị thờ ra nhẹ nhõm.

Đợt tuyệt thực này của blogger Mẹ Năm (được biết là lần tuyệt thực thứ ba của chị kể từ khi vào tù) kéo dài 16 ngày, bắt đầu từ ngày 6-7 để phản đối việc bị ngược đãi, khủng bố, đe dọa đến sinh mạng khi đang thụ án. Một phần nhỏ những chi tiết về sự ngược đãi, khủng bố trong tù cũng như sức chịu đựng của Nguyễn Ngọc Như Quỳnh, đã được người mẹ của chị, bà Nguyễn Tuyết Lan đưa lên facebook tố cáo, qua những lần viếng thăm con gái!

Nhưng ngay cả nếu không có sự tố cáo ấy thì thông qua những câu chuyện kể từ nhiều tù nhân chính trị, tù nhân lương tâm khác từ trước đến nay, chúng ta cũng có thể đoán biết được ngục tù cộng sản VN khủng khiếp như thế nào, đặc biệt đối với tù nhân chính trị. Nếu chỉ là chế độ ăn uống cực khổ, thiếu thốn, tình trạng bẩn thỉu, chất chội, thiếu không khí, mất vệ sinh... là quá bình thường, nhưng nhà cầm quyền VN có muôn ngàn cách để hành hạ, khủng bố người tù chính trị.

Từ việc cô lập họ với thế giới bên ngoài, với người thân để làm họ bất an, tinh thần xuống thấp; luân chuyển những tù nhân sống trong Nam ra các trại giam phía Bắc và ngược lại để gia đình họ gặp khó khăn hơn trong việc thăm nuôi; tìm mọi cơ hội biệt giam tù nhân chính trị, có khi hàng tháng trời, trong những điều kiện tăm tối, cô lập hơn nữa; giam chung tù chính trị với tù hình sự và khuyến khích tù hình sự tìm cách gây chuyện, khủng bố tinh thần, thậm chí đánh đập tù nhân chính trị để đòi lấy những «đặc ân» khác từ ban quản giáo, cán bộ trại giam; đầu độc sức khỏe người tù lâu dài bằng thức ăn bẩn, thậm chí bỏ những thứ độc hại vào thức ăn, nước uống, bằng việc thiếu không

khí, ánh sáng v.v...

Hãy tìm đọc lại những câu chuyện, những bài phỏng vấn của các tù nhân chính trị hoặc gia đình, người thân của họ. Từ các cựu quân nhân VNCH, những người bị cáo buộc «âm mưu lật đổ chính quyền cách mạng» hay những người bất đồng chính kiến bị bắt từ những năm 70-80 của thế kỷ XX như Bác sĩ Nguyễn Đan Quế, Linh mục Nguyễn Văn Lý, Giáo sư Đoàn Viết Hoạt... bị bắt từ 1977, 78 và người nào cũng ở tù trên 20 năm; cho tới các thế hệ tù nhân chính trị, tù nhân lương tâm sau này như luật sư Lê Thị Công Nhân, luật sư Nguyễn Văn Đài, kỹ sư-doanh nhân Trần Huỳnh Duy Thức, luật sư Lê Công Định, blogger Điều Cày tức nhà báo tự do Nguyễn Văn Hải, nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa, kỹ sư Phạm Văn Trội, nhà hoạt động Trần Thị Nga, mục sư Nguyễn Công Chính, blogger Phạm Thanh Nghiên, ba nhà hoạt động Đỗ Minh Hạnh, Đoàn Huy Chương, Nguyễn Hoàng Quốc Hùng (trong đó Minh Hạnh và Huy Chương đã ra tù, Quốc Hùng vẫn còn trong trại giam) v.v...

Không chỉ hành hạ, ngược đãi tinh thần, thể xác người tù, nhà cầm quyền còn khủng bố tinh thần gia đình, người thân của họ bằng nhiều cách, gia đình nào có cha, mẹ, anh em, con cái... là tù nhân chính trị thì mọi con đường mưu sinh, mọi cánh cửa tương lai coi như đóng sập trước mắt. Chẳng phải sau này mà ngay từ những năm 50, 60 của thế kỷ trước, những gia đình tù chính trị như gia đình ông Vũ Đình Huỳnh - từng là thư ký riêng của ông Hồ Chí Minh và con trai là nhà văn Vũ Thư Hiên, gia đình nhà bất đồng chính kiến Hoàng Minh Chính..., đã từng có những «trải nghiệm» rất thấm thía về chuyện này.

Trong một chế độ tù ngục phi nhân, mọi rợ như vậy, để phản ứng lại mọi ngược đãi, đe dọa đến sinh mạng, tù nhân chính trị chỉ có một cách là tuyệt thực. Có nhiều người không chỉ tuyệt thực một lần mà nhiều lần. Việc tuyệt thực nhiều

ngày luôn để lại những hậu quả tổn thương lâu dài về nội tạng, sức khỏe, và cả trí óc, sự minh mẫn của người tù. Những người tù chính trị cũng biết như vậy, kể cả việc phải đánh đổi bằng mạng sống, nhưng họ không có con đường nào khác.

Đảng và nhà nước VN là một tập đoàn khủng bố. Ngay từ khi bắt đầu cướp chính quyền vào tháng Tám năm 1945 cho tới bây giờ, đã hơn bảy thập niên trôi qua, «bản chất» khủng bố đó vẫn không hề thay đổi! Khủng bố nhân dân nói chung bằng sự sợ hãi, bằng một nền giáo dục tuyên truyền, ngu dân và lạc hậu, nhưng đặc biệt là khủng bố tất cả những ai dám lên tiếng phản đối, chỉ trích đảng, hoặc đòi hỏi tự do, dân chủ, cải cách chính trị.

Người lên tiếng sẽ bị gây khó dễ, hành hạ đủ kiểu từ việc mưu sinh, học hành, cho tới những trò bẩn như sai người khóa trái cửa bên ngoài khiến người bên trong không đi ra được, đây chẳng khác nào âm mưu giết người vì nếu lỡ xảy ra hỏa hoạn chẳng hạn thì sao (gia đình cựu luật sư, tù nhân lương tâm Lê Thị Công Nhân hay blogger, cựu tù nhân lương tâm Điều Cày... có khá nhiều «kinh nghiệm» về chuyện này); cho người ném chất bẩn, ném gạch đá, cả chất nổ vào nhà (mới đây nhất, gia đình blogger Đỗ Thị Minh Hạnh đã phải trải qua những ngày giờ kinh hoàng như vậy và đỉnh điểm là đêm 26-6-2018, hàng chục viên đá lớn nhỏ đã được ném vào nhà, thậm chí có cả những quả pháo lớn hay bom tự tạo! Và ngày 27-6 khi anh Đinh Văn Hải, một người khuyết tật hoạt động xã hội, đến thăm gia đình Minh Hạnh, trên đường về đã bị một nhóm côn đồ giả danh đánh gãy xương bàn tay phải và xương đòn vai trái, phải nhập viện).

Những trò sai người giả dạng côn đồ để hành hung, hay đập té xe gây tai nạn cho những người hoạt động, đã xảy ra từ nhiều năm nay. Nạn nhân bất kể là ai, nam hay nữ, già hay trẻ, kể cả linh mục, mục sư cũng từng bị đánh đập dã man. Tổ chức Human Right Watch (HRW) ở New York từng đưa ra báo cáo ngày 19.6.2017, về tình trạng nhà nước VN sử dụng côn đồ để «dạy dỗ»

những người không tuân theo «đường lối, chỉ thị» của chính quyền. Bản báo cáo có tựa đề «*No Country for Human Right Activists. Assaults on Bloggers and Democracy Campaigners in Vietnam*».

Và sau những vụ hành hung này là nhà tù, là những bản án nặng nề, phi lý, đổ xuống đầu những người yêu nước!

Ngày CN 10.6, trước việc làn sóng người đổ xuống đường biểu tình tại Sài Gòn và một số thành phố khác để phản đối hai dự luật Đặc khu cho nước ngoài thuê đất với thời hạn lên đến 99 năm và dự Luật An ninh mạng, trong đó ở Sài Gòn lên đến hàng trăm ngàn người, đông nhất từ trước đến nay, nhà cầm quyền vô cùng hoảng hốt.

Sau ngày CN đó, người ta chứng kiến một chiến dịch vừa ngăn chặn vừa càn quét, đàn áp dữ dội của nhà cầm quyền, nhất là tại Sài Gòn. Không khí chẳng khác nào thời chiến. Ngột ngạt. Bức bối, đầy đe dọa. Vào những ngày cuối tuần, thành phố dày đặc dây kẽm gai rào chắn khắp nơi, với sự hiện diện đông đảo các sắc phục công an, an ninh, dân phòng... được triển khai tại các khu vực trung tâm. Hàng trăm người đã bị bắt đưa về đồn công an, bị tra khảo, đánh đập, ngay cả những người không hề có ý định biểu tình mà chỉ tình cờ xuất hiện tại các điểm trung tâm.

Việc bắt người, đánh người một cách tùy tiện đó thể hiện «bản chất» man rợ, khủng bố của đảng và nhà nước cộng sản VN.

Không chỉ chà đạp lên luật pháp trong nước, nhà cầm quyền VN còn ngang nhiên chà đạp lên luật pháp quốc tế và luật pháp của nước khác mà vụ bắt cóc cựu quan chức ngành dầu khí Trịnh Xuân Thanh ngay giữa Berlin vào tháng 7-2017 là một bằng chứng. Trong công văn của Văn phòng Bộ Ngoại giao Đức về quan hệ VN - Đức, công bố ngày 2-8-2017, đã phải tuyên bố: đây là một «hành động vi phạm luật pháp Đức và luật pháp quốc tế một cách trắng trợn và chưa từng có tiền lệ.» («*Tuyên bố của Bộ Ngoại giao Đức về vụ Trịnh Xuân Thanh*», BBC).

Vụ bắt cóc đã gây ra một cuộc

khủng hoảng ngoại giao nghiêm trọng giữa hai quốc gia. Chính phủ Đức đã cho điều tra và nắm được những bằng chứng rõ ràng không thể chối cãi, với sự tham gia của bao nhiêu nhân vật trong giới công an, tình báo, lãnh sự quán VN tại Đức... mà nổi bật là Trung tướng Đường Minh Hưng, Phó Tổng cục trưởng Tổng cục An ninh, Bộ Công an, người được cho là chỉ huy vụ bắt cóc, Tướng Tô Lâm, Bộ trưởng Bộ Công an Việt Nam cũng bị coi là dính líu tới vụ việc.

Ông Lubomir Zaoralek, trong cương vị Chủ tịch Ủy ban Đối ngoại Hạ viện Czech, tại một buổi tranh luận của Ủy ban Đối ngoại Hạ viện Czech hôm 21.6, đã phát biểu: «*Việt Nam là tội phạm có tổ chức và trở thành mối đe dọa an ninh quốc gia hàng đầu*» của nước này. Czech là quốc gia «vô tình» bị dính líu vào vụ bắt cóc, khi tin tức cho biết Trịnh Xuân Thanh được chở từ Berlin sang Prague, thủ đô cộng hòa Czech, sau đó được đưa lên máy bay chở về VN. Chính phủ Đức đã đưa ông Nguyễn Hải Long, một người Việt cư ngụ tại cộng hòa Czech, bị cáo buộc có liên quan tới vụ việc và các hoạt động gián điệp, ra xét xử từ ngày 24.4 tại Berlin. Sau gần 3 tháng xét xử, ông Nguyễn Hải Long đã nhận tội tham gia trợ giúp mật vụ Việt Nam bắt cóc Trịnh Xuân Thanh và bị Tòa án Đức tuyên án 3 năm 10 tháng tù vào ngày 25-7 vừa qua.

Việc Nguyễn Hải Long nhận tội chẳng khác nào một cái tát vào mặt nhà cầm quyền VN khi họ cứ leo lên chối rằng không hề có vụ bắt cóc, mà Trịnh Xuân Thanh đã tự giác về nước đầu thú!

Bộ mặt khủng bố của nhà cầm quyền VN bị lộ trần trước công luận thế giới. Có lẽ sau vụ này, nhà cầm quyền sẽ «rút kinh nghiệm» với bên ngoài, nếu có làm những vụ tương tự thì sẽ kỹ lưỡng, cẩn trọng hơn (!) nhưng còn với nhân dân trong nước thì họ vẫn sẽ tiếp tục ngang nhiên sử dụng bạo lực và mọi biện pháp tàn bạo, hèn hạ khác mà thôi!

Báo chí "câm miệng" vụ Thủ Thiêm sẽ lại bị nhấn chìm xuống

Phạm Chí Dũng 29-07-2018

Sau vô số tiếng khóc xé ruột và cả những cái chết tự treo cổ không thể nhắm mắt của người dân Thủ Thiêm, bản kết luận thanh tra vùng đất đầm máu cưỡng chế này được hứa hẹn bởi Thanh tra chính phủ vẫn biệt tăm.

Liệu đã có một ý đồ toa rập giữa chính quyền ở Sài Gòn, mà cụ thể là của nhóm lợi ích "ăn đất" Thủ Thiêm và những quan chức lãnh đạo đương nhiệm của thành phố này, với các cơ quan chính phủ và với đích thân Thủ tướng Phúc, để dẫn đến những kết luận trơn tuột của ông Phúc như muốn cho vụ việc này chìm xuống?

Chỉ cách đây không lâu, đã có những dấu hiệu cho thấy chính quyền ở Sài Gòn cày cục xin trung ương "xử lý nội bộ," còn Thủ tướng Phúc có lẽ chẳng mong gì hơn thế. Cùng lúc, có tin Trưởng ban Tuyên giáo Trung ương Võ Văn Thưởng đã chỉ đạo báo chí ngừng đăng bài về vụ này.

Báo chí 'câm miệng' và 'lò' nguột ngất

Từ Tháng Năm, 2018 đến nay, vẫn chỉ có mạng xã hội nhức nhối vụ Thủ Thiêm, còn báo chí nhà nước bị "khóa miệng" đến mức tuyệt đối.

Nhìn lại, vào tuần đầu tiên của Tháng Năm, 2018 đã xảy ra hiện tượng các tờ báo nhà nước được bật đèn xanh và do đó được "mở miệng" gần như không hạn chế và một vài Facebooker ẩn danh liên tiếp tung bài "đánh" phe nhóm Lê Thanh Hải.

Khi đó, thậm chí có những tờ báo còn dám chỉ mặt điểm tên các quan chức đứng đầu bảng về liên đới trách nhiệm phê duyệt quy hoạch Thủ Thiêm trong quá khứ: Nguyễn Văn Đua – Phó Chủ tịch ủy ban nhân dân TP.HCM, Lê Thanh Hải – chủ tịch và sau đó là bí thư thành ủy.

Nguyễn Văn Đua bị "tố" là đã ký một quyết định về quy hoạch Thủ Thiêm mà đã vượt quyền khi

phủ nhận cả quyết định trước đó của thủ tướng chính phủ.

Chiến dịch cưỡng chế giải tỏa Thủ Thiêm xảy ra trong suốt chiều dài thời gian mà Lê Thanh Hải đảm nhiệm chức vụ chủ tịch (2001-2006) và 2 nhiệm kỳ liên tiếp giữ chức bí thư thành ủy (2006-2015).

Lê Thanh Hải lại là quan chức bị dân oan Thủ Thiêm tố cáo ghê gớm nhất về "cướp đất vàng" ở Thủ Thiêm. Vào thời đó, người được xem là "đệ tử ruột" của ông Hải là Tất Thành Cang là bí thư quận 2 đã có nhiều biểu hiện tiếp tay rất đắc lực cho các nhóm lợi ích để cưỡng chế đẩy đuổi dân nghèo Thủ Thiêm ra khỏi mảnh đất duy nhất của họ.

Nhưng sang tuần tiếp theo của Tháng Năm đã xảy ra một hiện tượng kỳ lạ: cũng báo chí nhà nước và cũng những tờ báo vừa lên tiếng mạnh mẽ nhất về vụ Thủ Thiêm, đã im bặt như thể bị ai đó khóa miệng.

Sau này mới biết chính Ban Tuyên giáo Trung ương đã chỉ đạo không cho báo chí đăng tiếp vụ Thủ Thiêm.

Phải chăng sau một thời gian làm đình đám và muốn "đốt lò" vụ Thủ Thiêm, Nguyễn Phú Trọng phát hiện ra vụ này liên đới quá nhiều quan chức, không chỉ quan chức đã về hưu mà cả những quan chức đương nhiệm và còn là quan chức cao cấp, nên ông Trọng đã phải vội vã cho Ban Tuyên giáo Trung ương chỉ đạo báo chí "câm miệng," còn "lò" tạm ngừng hoạt động và đang tính toán lại làm sao để "đập chuột nhưng không vỡ bình?"

Và phải chăng đã có sự thỏa hiệp, hay nói trắng ra là "đi đêm" giữa các nhóm quyền lực – lợi ích mới với nhóm quyền lực – lợi ích cũ để "chuyển giao lợi ích" và đương nhiên cho chìm xuống vụ Thủ Thiêm cùng đồ sạch biển nước mắt của dân oan?

Vào thời gian này, phải chăng Nguyễn Xuân Phúc đang muốn "chạy làng" vụ Thủ Thiêm, còn bí thư ở Sài Gòn là Nguyễn Thiện

Nhân thì vẫn tiếp tục ma mị dân oan Thủ Thiêm nhưng thực chất lại chẳng làm bất kỳ điều gì để phục hồi cân cân công lý ở vùng đất thê thảm này?

Từ Ngô Văn Khánh đến kết luận kiểm tra nước đôi

Chân đứng cho những nghi ngờ trên đang ngày càng trở nên hiện hình một cách đáng sợ, mà bằng chứng rõ nhất là kết luận kiểm tra mới đây (chứ không phải thanh tra) khu đô thị mới Thủ Thiêm của thanh tra chính phủ.

Vào năm 2015, vụ Thủ Thiêm đã từng bị thanh tra chính phủ tổ chức thanh tra, do Phó tổng Thanh tra Chính phủ Ngô Văn Khánh "cầm đầu." Nhưng cho tới nay, vẫn chẳng ai thấy mặt mũi kết luận thanh tra mà Phó tổng Thanh tra Chính phủ Ngô Văn Khánh đã thực hiện tại dự án Khu Đô thị mới Thủ Thiêm.

Vào thời gian đó, có những dấu hiệu khuất tất khiến nhiều người dân Thủ Thiêm nghi ngờ rằng đã có một sự móc ngoặc giữa đoàn thanh tra chính phủ của Ngô Văn Khánh với giới quan chức nhiều tiền lâm của ở Sài Gòn. Rốt cuộc, hàng núi hồ sơ khiếu kiện và tố cáo của dân oan Thủ Thiêm đã bị quẳng vào một xó xỉnh nào đó, nước mắt dân oan vẫn tiếp tục tuôn ra, máu của dân oan vẫn tiếp tục đổ, còn Ngô Văn Khánh trở về Hà Nội, để từ đó báo chí càng bất ngờ khi phát hiện những tài sản ngồn ngộn mới cứng của nhân vật này.

Trong số những quan chức liên quan và phải chịu trách nhiệm hình sự một khi vụ Thủ Thiêm được khởi tố điều tra, cựu phó tổng thanh tra chính phủ Ngô Văn Khánh là một cái tên không thể bỏ qua. Cho dù vào thời gian đó Ngô Văn Khánh có cho công bố kết luận thanh tra khu đô thị mới Thủ Thiêm chẳng nữa, dư luận vẫn tin chắc rằng ông Khánh đã làm nhẹ đi rất nhiều các sai phạm ghê gớm của giới quan chức từ Sài Gòn đến các bộ ngành trung ương mà do đó bản kết luận này về thực chất là "ăn bẩn."

Còn vào ngày 15 Tháng Bảy, 2018 – thời điểm được chính phủ Việt Nam hứa hẹn sẽ công bố chính thức bản kết luận thanh tra khu đô

thị mới Thủ Thiêm vốn đã kéo dài suốt hai chục năm trời của nước mất, máu và cả nhiều cái chết uất nghẹn của dân oan nơi đây. Không phải hệ thống báo đảng và báo nhà nước công bố bản kết luận này, mà nội dung kết luận kiểm tra khu đô thị mới Thủ Thiêm của thanh tra chính phủ dài 17 trang lại được đăng tải trên... Facebook Lê Nguyễn Hương Trà.

Với bản kết luận kiểm tra khu đô thị mới Thủ Thiêm được công bố trên Facebook Lê Nguyễn Hương Trà vào Tháng Bảy, 2018, tình hình có vẻ không bớt đen tối hơn là bao.

Kết luận trên vẫn ghi nhận “thành tích” của thành ủy và Ủy ban Nhân dân ở Sài Gòn trong việc giải tỏa 99% “đất sạch,” trong khi chỉ đề cập một cách hết sức sơ sài đến diện tích giải tỏa lô 160 héc-ta theo tố cáo của người dân Thủ Thiêm. Còn phần kiến nghị xử lý của bản kết luận này lại hoàn toàn không nêu ra, như thế cố tình tránh né, bất kỳ cái tên nào của giới quan chức “ăn đất,” đặc biệt là bí thư thành ủy thời đó là Lê Thanh Hải, bí thư quận 2 thời đó là Tất Thành Cang, Nguyễn Văn Đua – phó chủ tịch ủy ban nhân dân thành phố vào thời đó...

Sẽ chìm xuống nếu dân oan không phản ứng!

Trong lúc cơ quan thanh tra chính phủ vẫn như giấu biến bản kết luận thanh tra khu đô thị mới Thủ Thiêm, vào ngày 16 Tháng Bảy – tức trùng với chuyến “công du” Thủ Thiêm của quan chức Nguyễn Thiện Nhân, Thành ủy Sài Gòn đã ra thông báo “sẽ thành lập tổ công tác giải quyết các trường hợp kiến nghị, khiếu nại liên quan công tác thu hồi đất, bồi thường, hỗ trợ tái định cư để thực hiện quy hoạch khu đô thị mới Thủ Thiêm, do chủ tịch Ủy ban Nhân dân thành phố làm tổ trưởng, phó chủ tịch Ủy ban Nhân dân thành phố phụ trách đô thị làm tổ phó...”

Đã khá rõ là bản thông báo trên đang muốn thay thế cho bản kết luận thanh tra khu đô thị mới Thủ Thiêm, tức “khúc xương” Thủ Thiêm quá khó gặm đã được Thủ tướng Phúc thay cho chính quyền ở Sài Gòn, sau những dấu hiệu không

kém rõ ràng về việc ông Phúc không muốn nhúng tay trực tiếp vào vụ việc này vì sợ đụng chạm quá nhiều kẻ “ăn đất,” bị dân chửi và dĩ nhiên sợ bị “mất uy tín,” và do vậy ông Phúc muốn “chạy làng.”

Cũng khá rõ về việc chính quyền ở Sài Gòn đã xin trung ương cho “xử lý nội bộ” vụ Thủ Thiêm, và cơ chế ưu ái đặc biệt này đã được trung ương thông qua.

Nếu đả u ái này tiếp diễn mà dân không phản ứng mạnh, chắc chắn sẽ chẳng có bản kết luận thanh tra khu đô thị mới Thủ Thiêm nào được công bố, chưa kể việc có được công bố chẳng nữa thì cũng chỉ “đánh bùn sang ao” mà không xử lý bất kỳ bất công ghê gớm nào tại Thủ Thiêm.

Nhiệm vụ có vẻ như duy nhất giờ đây của Bí thư Thành ủy Nguyễn Thiện Nhân là “thăm” dân oan Thủ Thiêm và cố gắng thuyết phục những người dân này dọn vào ở trong khu tái định cư Thủ Thiêm – chính là những khu nhà heo hút được xây tạm bợ mà không có gì bảo đảm về chất lượng công trình, thậm chí từ năm 2017 đến nay đưa ra đấu giá mà chẳng có “ma” nào thèm mua. Một khi dân oan đã “ổn định” trong khu tái định cư, giới quan chức ăn bám hy vọng làn sóng khiếu tố sẽ giảm bớt.

Hy vọng đó là rất “đúng quy trình.” Làm thế nào để chính quyền ở Sài Gòn – “tội phạm” trong vụ Thủ Thiêm – lại muốn xử lý những tội phạm “ăn đất” của người dân? Làm thế nào để “bản lĩnh Nguyễn Thiện Nhân” dám “xử” Lê Thanh Hải và những quan chức ăn tạp khác?

Việt Nam đương đại và quần quai có quá nhiều bằng chứng về “kẻ phạm tội đi xử lý tội phạm,” mà dẫn chứng cập nhật nhất vào nửa đầu năm 2018 là Cục Phòng chống Tội phạm Công nghệ cao của hai tướng công an Phan Văn Vĩnh và Nguyễn Thanh Hóa lại bị biến thành cái ổ của “công an tổ chức đánh bạc và bảo kê cho đánh bạc công nghệ cao.”

Giờ đây, mọi việc lại phải bắt đầu từ đầu theo cách chính quyền ở Sài Gòn “xem xét, giải quyết các

trường hợp kiến nghị, khiếu nại liên quan công tác thu hồi đất, bồi thường, hỗ trợ tái định cư để thực hiện quy hoạch Khu đô thị mới Thủ Thiêm” – như bao nhiêu lần khác trong quá khứ.

Cũng là cái thói “xử lý nội bộ” và cuối cùng sẽ dẫn đến “đánh bùn sang ao,” khiến vụ Thủ Thiêm uất nghẹn chỉ còn cách bị nhấn chìm xuống. Chìm xuống hẳn.

Giờ đây, hàng ngàn dân oan Thủ Thiêm không còn gì để mất lại thêm một lần nữa nhận ra rằng họ vẫn chỉ là những con tốt thí trên bàn cờ lợi ích và chính trị của các nhóm quyền lực – những kẻ coi cái chết tự treo cổ vì phần uất do bị cưỡng chế của dân oan chẳng đáng một bữa nhậu của chúng.

(Phạm Chí Dũng)

BÌNH LUẬN CỦA BAUXITE VIỆT NAM VỀ HIỆN TÌNH VỤ THỦ THIÊM

Những ngày vừa qua, trên mạng xã hội phản ánh quá nhiều chuyện đáng chú ý (mà phần lớn là đáng buồn cho thế sự Việt Nam). Người ta đang tập trung bàn về vụ “thu phí-thu giá” BOT và vụ truy tố Bác sỹ Hoàng Công Lương ở Bệnh viện đa khoa Hòa Bình. Vì vậy, có người bỗng thấy hồ nghi và lo ngại, cho rằng: hay là “hệ thống” của nhà cầm quyền cố tình gây ra những việc trái tai gai mắt ấy để đánh lạc hướng dư luận, để xao nhãng các vụ việc trọng tâm hơn như vụ Thủ Thiêm và vụ bán đất bán nước qua chiêu “đặc khu kinh tế – hành chính”? Hồ nghi đó chẳng biết đúng sai thế nào. Chuyện đặc khu kinh tế thì nguy cơ là rõ ràng nhưng còn là chuyện ở thì tương lai, thôi thì tạm thời hãy nấn ná được. Cho nên, với trách nhiệm công dân, hẳn trong tâm lý mọi người đều dồn vào một quyết tâm: không thể để “vụ Thủ Thiêm” rơi vào quên lãng, mặc cho ông Trọng vừa mấy hôm trước rêu rao “lò rục cháy” thì báo chí trong vòng ít ngày, sau một cơn lên đồng hưng phấn, gần đây lại có dấu hiệu... “lửa tàn”.

Bauxite Việt Nam

